

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

198

சித்திரை 2023

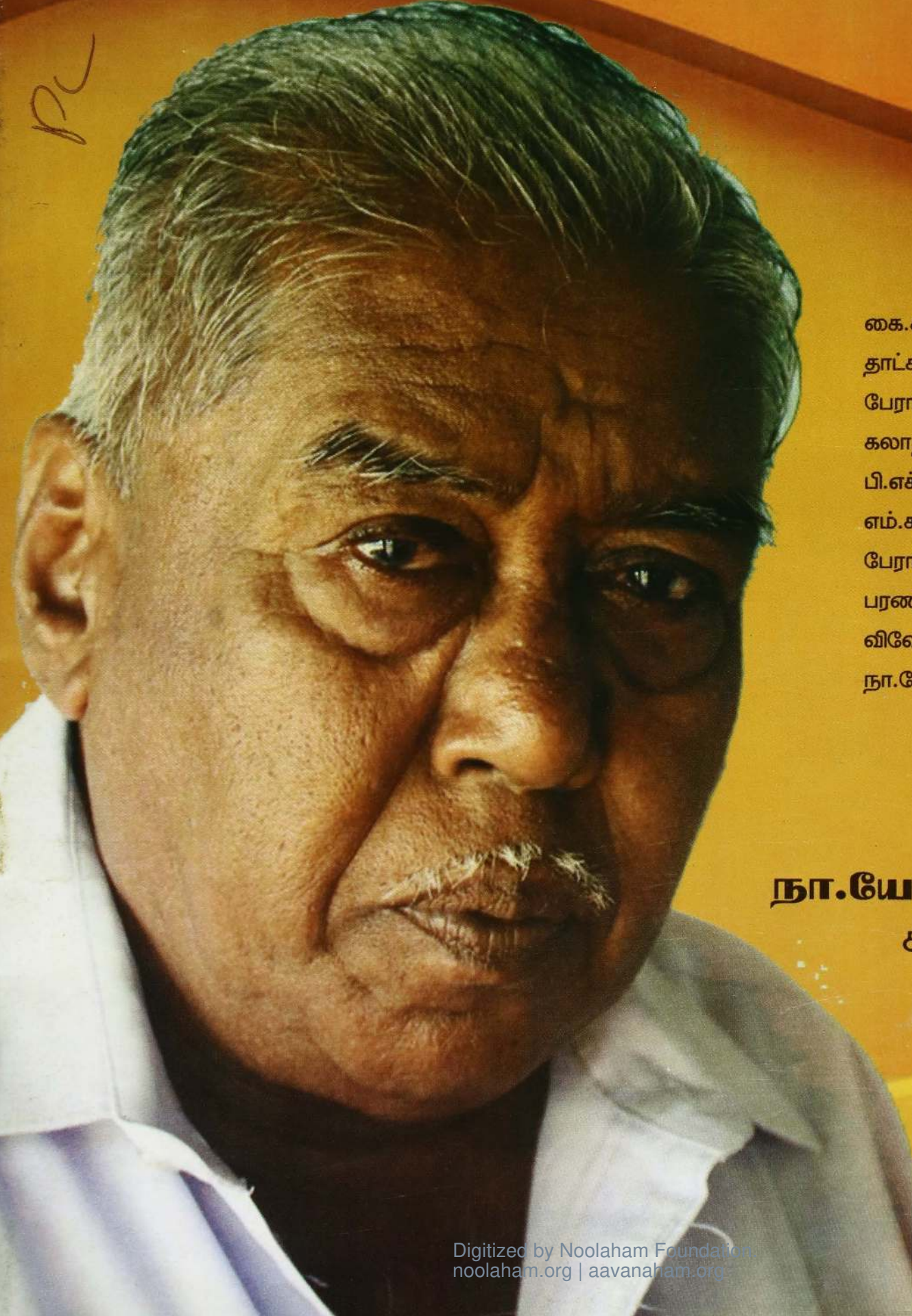
10.04.2023

ஆளுமைச் சிறப்பிதழ்

ஆயுசி

100/-

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

கை.சரவணன்
தாட்சாயணி
பேராசிரியர் செ.யோகராசா
கலாநிதி க.ரதிதரன்
பி.எச்.அப்துல்ஹமீத்
எம்.சந்திரகாந்தா
பேராசிரியர் கே.ரி.கணேசலிங்கம்
பரணீ
விவேக்
நா.யோகேந்திரநாதன்

நா.யோகேந்திரநாதன்
சிறப்பிதழ்

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

நா.யோகேந்திரநாதன்
ஒரு பத்துறை ஆளுமை
கை.சரவணன்..... 03

நெருப்பாறில் நீந்தலையும்
நெடிய அனுபவம்
தாட்சாயணி..... 05

நழுத்துச் சாதிய நாவல் வரலாற்றில்
இடிபடும் கோட்டைகள்
பேராசிரியர் செ.யோகராசா..... 07

கலைஞர் யோகேந்திரநாதனின்
கலை ஆளுமை
கலாநிதி ரதிதரன்..... 17

நா.யோகேந்திரநாதனின் வானொலி
நாடகத்துறையில் ஒரு உச்சம்பெற்ற கலைஞராகவே
எனக்குத் தோன்றினார்
பி.எச்.அப்துல் ஹமீத் 22

நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு
எம்.சந்திரகாந்தா.....23

யோகேந்திரநாதனின்
அரசியல் பார்வை
பேராசிரியர் கே.ரி.கணேசலிங்கம்.....33

நா.யோகேந்திரநாதன்
படைப்புலகில் ஓர் "ஓயாத அலை"
விவேக் 35

பொதுசன நூலகம்
08 JUN 2023
யாழ்ப்பாணம்

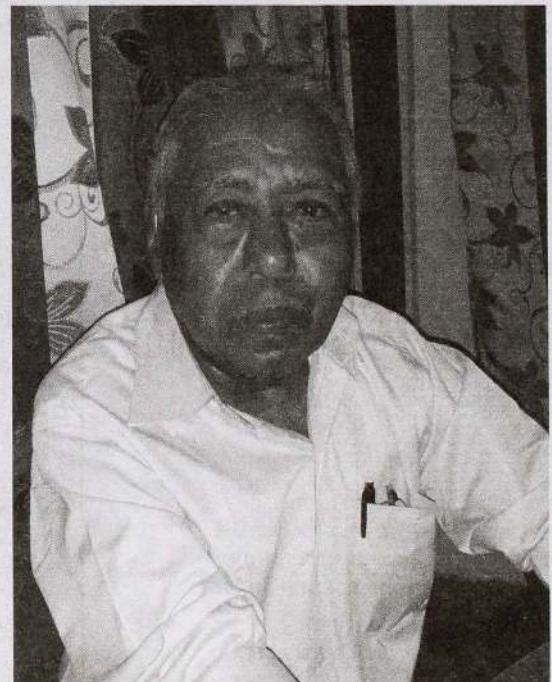
சிறுகதை

நா.யோகேந்திரநாதன் - 14, 29

நேர்காணல்

நா.யோகேந்திரநாதன் - 09

கட்டுரை

நா.யோகேந்திரநாதன் - 19

ஜீவநதி

2023 சித்திரை இதழ் - 198

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவையந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீகீர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=
வெளிநாடு - \$ 100U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்! - பாரதிதாசன்-

நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு நாவல் தந்த நா.யோகேந்திரநாதன்

ஈழத்து இலக்கியவரலாற்றில் ஈழப் போராட்டம் தொடர்பான பல படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. போராட்டம் நிறைவடைந்த பின்னர் வெளிவந்த முக்கியமான இரு நாவல்களாக நா.யோகேந்திரநாதனின் நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு பாகம் - 1, பாகம் - 2 விளங்குகின்றன. தமிழ் மக்கள் அடைந்த இன்னல்கள், போராட்ட வரலாறு, போராடிகளின் உண்மை நிலை, இறுதிக்கட்டப் போரில் நடந்தது என்ன போன்ற பல விடயங்களை தன்னகத்தே கொண்டு இந்நாவல்கள் வெளியாகின. நா.யோகேந்திரநாதன் சாதிய எதிர்ப்பு போராட்டங்களில் பங்குபற்றியவர். தேநீர்கடைப் பிரவேசங்கள், ஆலயப் பிரவேசங்கள் பலவற்றில் பங்கு கொண்டவர். 1966 ஆம் ஆண்டு வடமாகாண கொம்யூனிஸ்ட் வாலிபர் சங்க இணைச் செயலாளராக விளங்கியவர். இடிபடும்கோட்டைகள் என்னும் சாதியத்தை மையப்படுத்திய நாவலை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இலங்கை வானொலியில் இவரது நாடகங்கள் ஒலிபரப்பாகி பலரது பாராட்டையும் மதிப்பையும் பெற்றுள்ளன. காட்டு நிலா என்னும் நாடகப் பிரதிகளின் தொகுப்பையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

நீண்ட காலமாக வன்னியில் வசித்த இவர் போராட்ட காலத்தில் பல்வேறு நாடகங்களை இயக்கியுள்ளார். பிரச்சார நாடகங்கள் தொடக்கம் சமூக விழிப்புணர்வு நாடகங்கள் வரை பல நாடகங்கள் இவரால் தயாரிக்கப்பட்டு மேடையேற்றம் கண்டன. காத்தவராயன் கூத்தை எமது போராட்டத்துடன் இணைத்து நவீன முறையில் மேடையேற்றி பாராட்டடைபெற்றார். சில ஈழப் போராட்டத்துடன் தொடர்புடைய திரைப்படங்களையும் தயாரித்துள்ளார். அமைதியாக இருந்து கொண்டு பல்வேறு இலக்கியச் செயற்பாடுகளிலும், கலைச்செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டு இருப்பவர். வயதின் முதிர்ச்சித் தொல்லைகளுக்கு மத்தியிலும் நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு பாகம் -3 ஐ எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றார்.

எமது போராட்ட வரலாற்றின் பல உண்மைப் பக்கங்களை இவரது நாவல்கள் வாயிலாக தரிசிக்க முடிகின்றது. பல விருதுகளையும் இவர் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். இவரது இலக்கியச் சேவையை கௌரவிக்கும் முகமாக ஜீவநதி இச்சிறப்புமலரை வெளியிட்டு மகிழ்கின்றது.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்றபணையில் உதவுவோர்

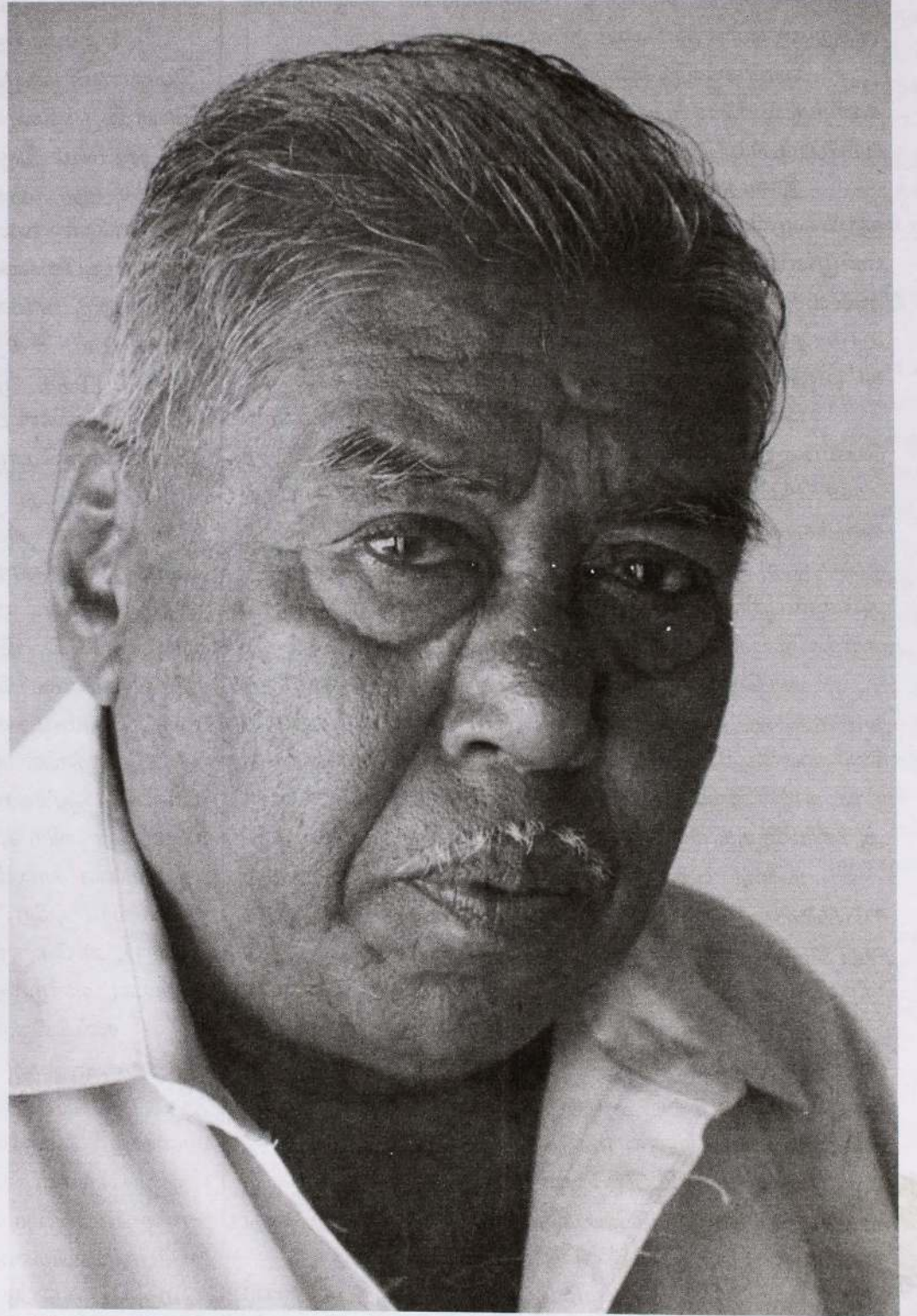
1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழ்வன் - திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

நா.யோகேந்திரநாதன்

ஒரு பஸ்துறை ஆளுமை

நா.யோகேந்திரநாதன் என்கிற பெயர் பிரபலமானது. பெயரினது பிரபலத்துக்குள்ளாக ஒரு படைப்பாளியைத் தேடினால் கிடைக்கமாட்டார். நாம் எதிர் பார்த்ததுக்கு எதிரான தோற்றம் கொண்ட ஒரு மனிதரையே தரிசிக்கமுடியும். எளிமையால் ஒப்பனை செய்யப்பட்டவர். எழுத்துக்கு அதிக ஒப்பனை இல்லை. அவரைப் போலவே. சீனசார்பு பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களால் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டிருந்தவர். அவர்களது தொடர்புகள் வழி வாசிப்பையும் அதனூடான தேடலையும் செய்து தன்னை வழிப்படுத்தியவர். வாசிப்பு என்று வருகிறபோது கண்ட கோட்பாடுகளையும் அள்ளி விழுங்கிவிட்டு சமீபாட்டிற்கு வழியில்லாமல் திண்டாடுவோரும், அள்ளி விழுங்கியதை அப்படியே வாந்தியெடுத்துத் திரிவோரும் நிறைந்த ஒரு தொகுதிக்கு கொஞ்சமும் சம்பந்தமில்லாதவர். சமூக சிந்தனை, நடைமுறை யதார்த்தம், காலப்பொருத்தம் போன்றவற்றை தன்னுடன் எப்போதும் கொண்டிருந்தவர். அதனால் “கோட்பாடுகள்”, “இஸங்கள்” எனத் தானும் தடுமாறி தனது வாசகரையும் தடுமாற்றத் திற்கு உள்ளாக்காதவர் என்பது குறிப்பிட வேண்டிய முக்கிய விடயங்களில் ஒன்று. “படித்ததை அறிவின் துணையோடு தொகுத்துக் கூர்மைப்படுத்தி யதார்த்தமாக பிரயோகிக்கத்தக்கதாக இருக்க வேண்டும்” என்று கூறி அவ்விதமே தன்னை பழக்கப்படுத்திக் கொண்டவர்.

“கோட்பாடுகள்”, “தத்துவங்கள்”, “இஸங்கள்” என்று தனது அறிவை விசாலித்துக் கொண்டிருப்பவர் என்றாலும் தனது எழுத்தில் எப்போதும் கதைக்களம் சார்ந்த பிரயோக மொழி, பாத்திரங்களினது இயல்பு மற்றும் தகைமைக்கேற்ற மொழி என யதார்த்தத்தையே தனது படைப்பு மொழியாக்கிக் கொண்டவர். இவ்வாறான இவரது மொழியினது பயன்பாட்டை தம்மை அதிமேதாவிகளாகக் கூறி பிறரை விமர்சிப்பவர்களால் கூட

ஒதுக்கிவிட முடியவில்லை என்பது கவனத்திற்கு உரியது.

இவ்வாறான மொழிப் பிரயோகத்தை அவரது படைப்புகளில் (ஊடகங்கள் மாறினும்) காணலாம். இலக்கிய சஞ்சிகைக்கு எழுதியதோ, நாளிதழுக்கு எழுதியதோ வானொலிக்கு எழுதியதோ அல்லது திரைத்துறைக்கு எழுதியதோ எதுவாயினும் இவர்தனக்கான நெகிழ்வும் யதார்த்தமுமான மொழியைக் கைவிட்டதில்லை. பாத்திரங்கள் வலிந்து தமக்கு அப்பாலானதொரு விடயத்தைப் பேசுவதை அனுமதிப்பது இவரது இயல்பு அல்ல. மிக இயல்பாகவும் அதேவேளை களச் சூழலுக்கேற்ப மிக இலாவகமாகவும் பாத்திரங்கள் உரையாடுவது கவனிப்பிற்குரியது.

பத்திரிகைத்துறையில் பிரதம ஆசிரியராகவும் பணியாற்றிய அனுபவமுள்ளவர். இலக்கியப் பகுதியை வடிவமைப்பதிலும் அனுபவமுள்ளவர். இவரது செயற்படு காலமென்பது அனேகமாக வளங்கள் எதுவும் தேவைக்கேற்ப கிட்டாத நெருக்கடிகள் நிறைந்தது. அதற்குள்ளாக இயங்கும் இலாவகம் வாய்த்தவர்.

வானொலித்துறையில் இவரது இயக்கமென்பது தனித்துப் பேசப்படவேண்டியது. மின்சாரமில்லாத, எரிபொருள் மட்டுப்பாடான காலம் இவரது.

இவரது வானொலிக்காலம் பிரதி எழுத்தாளராக, குரல் வழங்குநராக, தயாரிப்பாளராக என அதற்குள்ளும் பன்முக இயக்கத்தைக் கொண்டவர். வாரத்திற்கு ஐந்து அல்லது ஆறு நிகழ்ச்சிகளை தடையின்றி புதுமை மாறாது வழங்கி நேயர்களை வானொலியுடன் கட்டிப்போட்டவர் என்பதை சுருக்கமாகக் கூறிவிடலாம்.

ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிக்குமான இவரது உழைப்பென்பதை விபரிப்பது கடினமானது. பிரதியாக்கத்திற்கான தேடல் தொடர்ந்து கொண்டிருக்க, எழுதிய பிரதிகளுக்கான கலைஞர்களை தேடிப்பிடித்து நெறிப்படுத்தி, ஒலிப்பதிவு கூடத்துக்கான மட்டுமட்டான நேர ஒதுக்கத்துக்குள் பதிவு செய்வது என்று தொடர்ச்சியறாத நேரம் குறித்த இயக்கத்துள் சலிப்பின்றி இயங்கியவர்.

வானொலியில் தினமும் அரைமணிநேர நாடகத்தை எழுதி இயக்கி ஒலிபரப்பியவர் என்கிற பெருமைக்குரியவர். “உயிர்த்தெழுகை” என்ற குறித்த நாடகம் அன்றைய நாட்களில் நேயர்களை ஆக்கிரமித்தது என்பது குறிப்பிட்டேயாக வேண்டியது.

தனது படைப்புகளுக்காக ஆகக் குறைந்தது சம்பந்தப்பட்டவர்களுடன் நேரடியாக கலந்துரையாடுவது என்ற அளவிலாவது இவரது உழைப்பு இருக்கும். “நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு” நாவலிற்காக மன்னாரிலிருந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரை தனது உடல் இயலாமையுடனும் களப்பயணம் செய்து படைப்பிற்கான தள விபரிப்பை நேர்த்தியாக்கியமை இவரது உழைப்பிற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

இவரது படைப்பு வெளியானது வாசகனுக்கு ஒரு காட்சி வெளியாக விரிவதற்கான காரணம் இவரது இவ்வாறான உழைப்பின் விளைவே.

“ஒரு வீட்டு முற்றம்” பற்றிய இவரது எழுத்தில்

குறித்த “முற்றத்தினது புழுதி வாசனையானது கைகளில் செறியும்” என்று இவரது எழுத்துப் பற்றிய உரையாடலில் கூறப்பட்டது இவ்விடத்தில் கவனிக்கத்தக்கது.

போராட்ட காலகட்டத்தில் இவரது வெளிப்பாடுகள் அதிகமாயிருந்தன. அதற்காக சமரச அரசியல், அல்லது துதிபாடல் அரசியல் அல்லது வயிற்றை நிரப்பும் அரசியல் என எதுவுமற்றவர். தபாலதிபர் என்கிற உறுதிப்படுத்தப்பட்ட மாத வருவாய், இரணைமடுவால் ஊட்டப்பட்ட காணி வருவாய் என சொந்தக் காலில் நின்றதாலோ என்னவோ தனது நிலைப்பாடுகளில் மாற்றமில்லாதிருந்தார். அதைவிட குறைகளைச் சுட்டி மோதவும் பின்நின்றவரில்லை.

பலதரப்பட்ட மக்களது உள்ளத்து உணர்வுகள், அவர்களது வாழ் சூழலுக்கிசைவான வெளிப்பாடாக இவரது படைப்புகள் இருந்தன. முதலில் கூறினாலும் மீளக் கூறுவதற்கான காரணம் தான் சார்ந்திருந்த ஊடகங்களினது உரிமைக்காற்றாது உணர்வுகள் தான் இவரது படைப்புகளல்ல என்பதை வலியுறுத்தவே.

சமயவாதம், சாதியவாதம், மொழிவாதம், இனவாதம் போன்ற எந்தவொரு நோய்க்காவியாகவும் அவர் இருந்தவரல்ல. அதனால் அவரது படைப்புகளிலும் மிக நிதானம் இருக்கிறது. அவரது மொழிக்குள் அரசியல் இருக்கிறது. அது கூர்ந்து நோக்கப்பட்டால் அவரது அரசியலோ, கால அரசியலோ அல்ல என்பதும் அவை மக்கள் அபிலாஷைகளே என்பதும் வெளிப்படும்.

ஒரு சமவுடைமைவாதியினது படைப்பு, ஒரு அரசியல் சக்தியினது படைப்பு என தன்னை வெளிப்படுத்த முடியாத இவரது படைப்புவெளி இவர் நம்புகிற மக்கள் படைப்பாகவே அவர்களுக்கானதாகவே அவர்களது மொழியாகவே இருந்து வருகிறது.

இவரது எழுத்துகள் அனேகமாக மிக நீளமானவை என்போர் இவரது “தாமரைத் தடாகம்” என்கிற வானொலி மஞ்சரியை அறியாதவர்களாகவே இருந்திருப்பர். எழுத்தில் நீளம் - குறுக்கம் என்கிற வடிவவெளி இவரது கருத்துவெளிக்கு கைகட்டி விசுவாசமாகச் சேவகம் செய்திருக்கிறதே தவிர ஆள ஒருபோதும் முயலவில்லை என்பது கவனத்திற்குரியது.

முதலில் குறிப்பிட்டவாறு கடுமையான தேடலினூடாக கருத்துக்கான களத்தை கட்டியமைப்பதும் அதனை எழுத்துருவிற்குக் கொண்டு வருவதுமான பொறி முறையை காலம் குறித்து, குறித்த காலத்துள் அதனை நிறைவாக்குகிற இவரது நேரமுகாமைத்துவம் என்பது இவருடன் நெருங்கியவர்களுக்கு ஆச்சரியமான முன்னுதாரணம் என்று குறிப்பிட முடியும்.

தனக்கிருக்கும் ஆஸ்துமாவினது அழுத்தத்துக்குள்ளாக அது தன்னை இயக்க அனுமதிக்காது இயங்கியவர். இன்று நரம்பியல் பாதிப்புடன் இருக்கிறார் என்பது வேதனையானது. அவர் கொண்டிருக்கும் அனுபவங்கள், படைப்புக்களாக வெளிவந்தவை மிகக் குறைவே அவருக்கான ஆரோக்கியமான நீண்ட ஆயுள் என்பது எமக்கான படைப்புகளை இன்னும் அதிகரிக்கும், மெருகூட்டும், செழிப்பூட்டும்.

+

நெருப்பாற்றில் நீந்தலெனும் நெடிய அனுபவம்

நெருப்பாற்றின் மத்தியில் நீண்ட நாட்களை யாராலும் மறக்க முடிவதில்லை. உயிர்த்தசைகள் உருகி வழிய அக்கினியில் பொசுங்கிய அந்த நாட்களின் வலியை எந்த உயிர் மறக்கும்? அவ்வாறு தாங்கொணாது விடிந்த நாட்களின் கறுப்புத் துகள்களைக் கொண்டு இந்த நாவலை எழுதியிருக்கிறார் எழுத்தாளர் யோகேந்திரநாதன்.

யோகேந்திரநாதன் பல்துறைக் கலைஞர். நாடகத்தில் முதன்மையாகவும் எழுத்துத் துறையில் சிறப்பாகவும் தன் திறமைகளை வெளிக்கொணர்பவர். வன்னியில் வாழ்ந்த காலத்தில் யுத்த கால நெருக்குதல்களையும் போராட்டத்தின் உணர்வுபூர்வ அலைகளையும் அனுபவத்தில் கண்டு எழுத்துப் படையலாக்கியவர். அவரது தரிசனத்தின் விளைவாய் உதித்ததுவே “நீந்தக் கடந்த நெருப்பாறு” எனும் இந்த நாவலாகும்.

இந்நாவல் தமிழ்ப் போராட்டகால வரலாற்றின் இறுதித் துன்பகரமான அத்தியாயத்தை உயிரோட்டமாகப் பதிவு செய்கிறது. அலைந்து கொண்டேயிருந்த குடும்பங்கள் அவர்களைத் துரத்தியபடியேயிருந்த குண்டுகள் எறிகணைகள் சினைப்பர்கள் அடிக்கடி இடம் மாறிய கூடாரங்கள் சுருட்டப்பட்ட கூடாரச் சேலைகள் கூடாரச் சேலைகள் மேல் குண்டு விழுந்த ஓட்டைகள் எனப் போரின் பிரதிபலிப்புகள் ஒவ்வொன்றும் பட்டவர்த்தனமாக வாசகன் மனதில் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. போர்க்களம் வடபகுதி மக்களுக்குப் புதியதல்ல. அவர்களை அவற்றோடு தான் உறங்கி எழுந்தார்கள். அவற்றோடு தான் வேலை செய்தார்கள். அவற்றோடு தான் வாழ்க்கையும் நடத்தினார்கள். அவர்களது வாழ்க்கையைப் போர் கொண்டு சென்று தள்ளி நிறுத்திய இடம் வன்னியாகவிருந்தது. அந்த வன்னியின் போர்க்களச் சூடு தான் அவர்களை ஆற முடியாதவர்களாக்கியது. ஆற்றொணாத் துன்பத்தை அடுக்கடுக்காய்பரிசளித்தது.

போராளிகள் அனைவரும் பிள்ளைகள் போலவே அன்று பார்க்கப்பட்டார்கள். வீட்டுக்கொரு பிள்ளை சண்டைக்குப் போனதும் எல்லைப்படை வீரர்களாகக் குடும்பத்தலைவர் காத்திருந்ததும் வீட்டுத் தலைவிகள் போராளிகளுக்கும் சேர்த்து உணவு சமைத்ததும் நாம் கண்கூடு கண்ட உண்மைகள். இந்த உண்மையின் மத்தியில் வீழ்ந்த தீச்சுவாலை அந்த

நிகழ்வுகளையெல்லாம் எவ்வாறு பற்றியெரிய வைத்தது என்பதையே இந்நாவலில் நாம் காணுகிறோம்.

ஒரு அழகிய காதல் இலட்சியத்தோடு இணைந்த தாகக் கதை நெடுகிலும் பயணம் செய்கிறது. காதலுக்குத் தம்மை ஒப்புக் கொடுக்கும் வயதில் போராட்டம் எனும் ஆகுதியில் தம்மை நெய்யாக்கியவர்கள் மனதில் கொஞ்சமேனும் காதல் சுரக்காமல் போய் விடுமா என்ன? அவ்வாறு சுரந்த காதல் துளிகள் அவர்களின் ஒத்த எண்ணங்களின் மீது பூத்துப் பூத்துப் பொலிந்தன. அந்தக் காதலே உயிர்த் தீபமாய் ஜொலித்து அவர்களது இலட்சியவாதத்தை மேலும் அழகூட்டியது.

சிவம் மங்களா காதலுக்கு அவர்கள் நேசித்த போர்க்களம் மட்டுமல்ல.

அவர்களை நேசித்த பெற்றோரும் அணையாகி நின்று காத்தனர். இருவரும் போராட்டத்தை எவ்வளவு தீவிரமாக நேசித்துத் தங்கள் உயிரைக் கொடுத்து அதனைக் காக்க நினைத்தார்களோ அந்த அளவிற்கு அவர்கள் மீது போரின் தாக்கம் கூடியதாக இருந்தது. அவன் யுத்தத்தில் காயமுற்றுக் கால் மடக்க இயலாதவன் ஆனான். அவளோ காயமுற்று ஒரு புற நெஞ்சு அகற்றப்பட வேண்டியவளானாள். இருவருமே நேரடி யுத்த களத்திலிருந்து விலக வேண்டிய நிலை. அவன் ஆயுத உணவு விநியோகப்பணியிலும் அவள் புலன் விசாரணைப் பிரிவிலும் தங்கள் செயற்பாடுகளைத் தொடர்கிறார்கள். நேரடியான யுத்தத்திற்குச் செல்லாதது இருவருக்கும் குற்ற உணர்வையே தருகிறது. ஆனால் இருவரும் மற்றவர் தம்மைத் தவறாக எண்ணுவர் என நினைத்துக் கொண்டு போராட்டத்தினுள் ஆழமாக ஊடுருவ முயல்கின்றனர்.

இறுதி யுத்தம் மக்களுக்கிடையே சில பிளவுகளை அடிப்படைத் தேவைகள் காரணமான போட்டி மனப்பாங்கை உருவாக்கியதை அதுவும் சில சக்திகள் அவற்றை வேண்டுமென்றே உருவாக்கியதை கதையினூடு இயல்பாக வெளிப்படுத்துகிறார் கதாசிரியர். கப்பல்களின் வருகையோடு தீர்க்கப்படும் அடிப்படைத் தேவைகள் கடற்படையினர் ஏற்படுத்தும் திடீர் தாக்குதல்களால் பாதிக்கப்படுவதும் கப்பலில் வரும் பொருட்கள் எல்லா மக்களதும் தேவையை ஒரே நேரத்தில் தீர்க்க முடியாதிருந்தலுமாகிய சங்கடங்கள் நாவலில் பேசப்படுகின்றன. கப்பலில் நோயாளர் ஏற்றப்படும் போது

எல்லோரையும் ஏற்ற வேண்டும் என ஒரு குழு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தல் போன்றன வேண்டுமென்றே ஒரு சிலரால் ஏற்படுத்தப்பட்டாலும் அமைதியான அந்த மக்கள் மீது அவ்வாறான பிரதிபலிப்புகள் தாக்கம் செலுத்த வேண்டும் என எண்ணிக் கொண்டதனால் எனக்கொள்ளுதல் பொருத்தமானதே.

தேவாலயத்தில் தன் சிறு குழந்தைக்கென அன்றாடப் பொருட்கள் அடங்கிய பொதியை அருட் தந்தையிடம் பெற்று மேரி இடம்பெயர்ந்த போது அப்பொதியைத் தன் துவிச்சக்கரவண்டியில் சுமந்து வந்து எறிகணை வீச்சைச் சாதகமாகக் கொண்டு அவள் அப்படியொரு பொதியைத் தந்திருக்கவே யில்லை என வாதிடும் குடும்பத்தலைவனும் சாதாரண மக்கள் பிரதிநிதிகளில் ஒருவன் தான். அடிப்படைத் தேவைகள் அவனது மனிதாபிமானத்தையும் கூறு போட்டு விடுகின்றன. அகப்பட்டனவற்றை அகப்பட்ட இடத்திலிருந்து கொண்டு போயினர் மக்கள். அப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் எஞ்சியிருந்த அரிசியில் கஞ்சியைக் காய்ச்சி மக்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்தனர் போராளிப் பெண்கள். எறிகணை வீச்சுக்குள் ஓட முடியாது சமைக்க முடியாது உழன்ற பல்லாயிரம் பேருக்கு அவர்களின் கஞ்சி அமுதாகியது. மேலும் பஞ்சப்பட்ட காலத்தில் எஞ்சியிருந்த பால்மாப் பெட்டிகளை உடைத்துப் பால்மா கரைத்துக் குழந்தைகளின் பசி தீர்த்த போராளிப் பெண்களின் செயல்களில் தாய்மையும் இருந்ததை வெளிக் கொணர் கிறது நாவல்.

எறிகணைகளாலும் குண்டுகளாலும் வன்னிப் பெருநிலம் குருதியால் சிவந்ததை வரிகள் தோறும் கண்ணீர் வடிய விபரிக்கின்றார் யோகேந்திரநாதன். தொடைகளைக் குண்டு துளைத்து வெடிக்காதிருந்த நிலை. கஞ்சி குடித்த சிறுமியின் தலை தனியாக வடலியில் சிக்கியிருக்க உடல் கஞ்சிப் பாத்திரத்தோடு கிடந்தமை துணுக்குகளாகச் சிதறிய உடல் என்று சின்னாபின்னமாகிக் கிடந்த யுத்தகள உடல்களையும் தம்முயிரைத் துச்சமென மதித்து அங்கு கடமையாற்றிய மருத்துவர்களையும் தாதிகளையும் விபரிக்கின்றார் கதாசிரியர். மருந்துப் பொருட்களுக்கும் குருதி உறிஞ்சும் துணிகளுக்கும் ஊசிமருந்து மயக்க மருந்துகளுக்கும் ஏற்பட்ட பற்றாக்குறை உயிர்களை பறித்தலில் பெருந் தாக்கத்தைச் செலுத்தியதை விபரிக்கும் கதாசிரியர் அஞ்சலப்பா பாத்திரத்தினூடு அரசியல் ஆடுகளங் களையும் விமர்சிக்கிறார். அயல் நாடுகள் மேற்கு நாடுகள் கரிசனை காட்டுவது போல் நடித்தனவன்றி அவற்றை ஒரு காலமும் நம்ப முடியாது எனும் ஞானம் அஞ்சலப்பா ஊடாக அவர்களிடம் தொனிக்கிறது.

இயக்கப் போராளிகள் பற்றி “பாழ்ப்படுவானுகள்” என்று சனங்கள் திட்டும் திட்டு இவர்களிடம் வந்து சேர்ந்து விட்டாலும் அதிலுள்ள நியாய அநியாயங்களை ஆராயாது திட்டுபவர்கள் மேல் மங்களாவுக்குக் கோபம் வருகிறது. இருப்பினும் அவர்களை அந்த நிலை நோக்கித் தூண்டுபவர்கள் எங்கோ இருக்கிறார்கள் எனும் எண்ணத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது

போராட்ட உணர்வு ஆரம்பத்திலிருந்து போராளிகளிடத்தே சிறிதும் குறைவின்றி இருக்கிறது. எந்த ஒரு யுத்தக் கோரத்திலும் அவர்கள் மன உறுதி குலையாதவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். சில

ஊடுருவிகள் அவர்களது மனங்களைக் குலைக்கும் போதும் அதற்கு எடுபடாத வலிமை வாய்ந்தேயிருக்கிறார்கள். கட்டாயப்படுத்தி இயக்கத்திற்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்யும் நிலை ஏற்பட்ட போதும் அரசியல் துறையினரோ சண்டைக்குள் நிற்கும் மூத்த போராளிகளோ அதை விரும்பவில்லை. பரப்புரைக்காரர் அதைச் செய்ததா கவே மங்களா அறிகிறாள். அது போலவே சிவமும் வலிந்து ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டவர்கள் சண்டையில் திரும்பி ஓடும் போது எறிகணை வீச்சில் அவர்கள் பலியாவதை நினைத்து வருந்துகிறாள். இவ்வாறு ஆத்மார்த்தமான உணர்வின்றி இயக்கத்தில் வலிந்து சேர்க்கப்படுதல் உண்மையான போராளிகள் மத்தியில் அதிருப்தியையே ஏற்படுத்திற்று என்பதையும் நாவலின் பாத்திரங்கள் வாயிலாக உணர முடிகிறது.

வன்னியின் நிலக்கோலங்களும் போர் வியூகங் களும் அங்கு வசித்து உணர்ந்த ஒருவரின் பார்வையில் மிகச் சிறப்பாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. யுத்த காலங்களில் போராளிகளோடு ஒன்றாயிருந்த ஒருவரின் பார்வையில் காட்சிகள் விரிவது மக்களும் இயக்கமும் ஒரு காலத்தில் ஒன்று பிறவல்ல எனும் முறையிலான வாழ்வியலைக் கொண்டிருந்ததை உறுதிப்படுத்துகிறது.

யுத்தம் உக்கிரமான காலங்களில் யுத்தப்பகுதி மருத்துவர்களின் தகவல்களும் இராணுவத்தரப்பு செய்தி களும் ஒன்றுக்கொன்று முரணாயிருப்பதும் வெளிநாட்டு செய்தியூடகங்களுடாக அவற்றை அறிந்து மக்கள் பெரு மூச்சு விடுவதும் அன்றைய காலத்தின் அனலை மீண்டும் ஒரு தரம் ஊதி விடுவதாக அமைகிறது. கடைசி நேரத்தி லென்றாலும் உலக நாடுகள் தமது நிலை உணர்ந்து தம்மை மீட்டு விடும் என்று எண்ணிய அப்பாவி மக்களின் நிலையையும் கடைசி வரை தமக்குப் பின்பிருக்கும் இளையவர்கள் போராடி வெல்வார்கள் என்று நம்பிய போராளிகளின் இறுதி மூச்சையும் நாவல் வேதனையான இயலாமையுடன் பதிவு செய்கிறது.

இனி எதுவுமில்லை அப்பால் போக வேண்டியது தான் என சிவம் சொல்லும் வார்த்தைகள் ஓட்டு மொத்தமாக ஒவ்வொரு போராளியினதும் மன வைராக்கி யத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வந்தவை என்பதையன்றி வேறு என்ன சொல்ல முடியும்? இடுப்புக்கு கீழ் இயங்க முடியாத தருணத்திலும் தம் உயிர் இருக்கின்ற வரைக்கும் எவ்வகையிலேனும் போராட வேண்டும் எனத் துணிந்து தொழில்நுட்பப் புரட்சி மூலம் மக்களின் அவலங்களை வெளியுலகிற்கு கொண்டு சென்ற மலர்மதி உள்ளிட்ட போராளிகள் கடைசியில் தம்மையே வெடிக்க வைக்கும் போது மனம் துணுக்குறாமல் என்ன செய்யும்? மங்களா மருத்துவச் சிகிச்சைக்கென வெளியேற முடியும் என்கின்ற நம்பிக்கையோடு சிவமும் சனங்களோடு சனங்களாய்க் கலந்து கொள்கிறாள். இருவரது காதலும் முள்ளிவாய்க்கால் மண்ணில் பெருமூச்சுடன் கலந்து வெளியேறுகின்றன. இலட்சியப் பாதையில் ஒன்றிணைந் தவர்கள் அவர்கள். அவர்களை எப்படிப் பிரிக்க முடியும்? யுத்தகளம் வெளித்தள்ளிய அந்த இரு ஆத்மாக்களின் பயண வழியே நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு சிவந்த சுவாலைகளாய்க் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தச் சுவாலைகள் வழியே யோகேந்திரநாதன் ஒரு காலகட்டத்தைத் திரும்பத்திரும்ப நம் நினைவுகளின் முன் கட்டவிழ்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறார். +

ஈழத்துச் சாதியநாவல் வரலாற்றில் இடிபடும் கோட்டைகள்

மேலே குறிப்பிட்டது போன்று ஈழத்து சாதிய நாவல் வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் எழுந்த முக்கியமான பிறநாவல்களுடன் ஒப்பிட்டு இந்நாவலுக்குரிய வித்தியாசமான “செல்நெறிகள்” பற்றியும் இடம்பற்றியும் அவதானிப்பது பொருத்தமானதாகும்.

மேற்குறித்த அடிப்படையில் குறிப்பாக இளங்கீரன், செ.கணேசலிங்கன், டானியல் ஆகியோரது நாவல்களை கவனத்திற் கொள்வது ஏற்படையது.

ஈழத்தில் சாதியப் பிரச்சினை சார்ந்தெழுந்த முதல் முற்போக்கு நாவல் இளங்கீரனின் “தென்றலும் புயலும்” (1959) ஆகும். இதில் உயர் வர்க்கம் சார்ந்தவரான தங்கம் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தவனான பூபதியை காதலித்து பலத்த எதிர்ப்புகள், நிகழ்வுகள் மத்தியில் அவனைத்திருமணம் செய்கின்றாள். எனினும் சமகால சமூக யதார்த்தச் சூழ்நிலைக்கு பொருந்தாத விதத்திலே இளங்கீரன் தான் விழைந்த சமூக மாற்றத்தை மனங் கொண்டு தனது விருப்பத்திற்கேற்ற தீர்ப்பை வழங்கிச் செல்கின்றார். இத்தகைய வர்க்கப் பார்வை நீதியே நீ கேள் (1959) நாவலில் அகற்சியும் ஆழமும் பெறுகின்றது. அத்தகைய பார்வை வெவ்வேறு சமூகச் சூழல்களில் செ.கணேசலிங்கனின் நாவல்களில் வெளிப்படுகின்றது. டானியலின் பஞ்சமர் (1972) “பஞ்சப்பட்ட ஜந்துவகை குடிமக்களும் தமது உட்பிரிவினைகளை மறந்து போராட்டங்களில் ஈடுபட முற்படுவதையும் ஏனைய நாவல்கள் முற்பட்ட கால கட்டங்களின் சாதிய வரலாற்றை எடுத்துக் கூறுவதிலும் கவனஞ்செலுத்தி யுள்ளன!

மேற்குறிப்பிட்ட நாவலாசிரியர்கள் மூவரும் இடதுசாரிச் சிந்தனைகளுக்கு ஆட்பட்டவர்கள்; தீண்டாமை எதிர்ப்பு போராட்டங்களுடன் தொழிலாளர் போராட்டங்களுடனும் தொடர்புபட்டவர்கள். ஆயினும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கிராமம் சார்ந்த நாளாந்த வாழ்க்கைக் கோலங்களை பண்பாட்டு நிலைமைகளை எடுத்துக்காட்ட முற்படாதவர்கள்.

மாறாக இந்நாவலாசிரியரது வாழ்க்கைப்புலம் வேறுபட்டது. அவரது முன்னுரை அது பற்றி அழகாக விபரிக்கின்றது.

“நான் சிறுவனாயிருந்த காலத்தில் சந்தித்த பல அனுபவங்களையும், அவற்றின் அடிப்படைகளையும் அப்போது நான் புரிந்து கொண்டிராத போதிலும் அவை எனது மனதில் ஆழமான பதிவுகளை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

பனிபடர்ந்த காலைப்பொழுதில் செம்மண் தோட்டங்களில் செழித்து நிற்கும் புகையிலைக் கன்றுகளும் அவற்றுக்கு நீர் பாய்ச்ச துலாவின் மேலும் கீழும் திரும்பத் திரும்ப காத்தவராயன் பாடல்களை இசைத்தவாறே துலா மிதிக்கும் தொழிலாளிகளும், உயரப் பனையைக் கட்டிப் பிடித்து ஏறி வட்டுக்குள் போய் பாளை தட்டும் சீவல்காரரும், ஆரம்ப நாட்களில் எனக்கு மனித சக்தியை விட மேம்பட்ட அதிசயங்களாகவே தெரிந்தன. அதேவேளையில் ஒரு லொறிகளும், குழை லொறிகளும் குஞ்சர் கடைச்சந்தியில் வரிசையாக நிற்க, தரகர்கள் பேரம்பேசி அவற்றை தோட்டங்களுக்கு அனுப்புவதும் எனக்கு ஒரு கலகலப்பான அனுபவமாக இருந்தன. பனையோலையால் வீடு வேய்தல், அலம்பலால் வேலியடைத்தல் எல்லாமே இன்று காணாமற் போய்விட்டன.

மூத்தவிநாயகர் கோவில்திருவிழா தொடங்கிவிட்டால் விரதங்கள் ஒருபுறமும் களியாட்டம் மறுபுறமும் என ஒரு புதிய உலகம் பிறந்தவிடும். சாதிக்கு ஒரு திருவிழா என்ற அடிப்படையில், நட்டுவ மேளம், சின்ன மேளம், சப்பறம், சிகரம், வான வேடிக்கை என ஒரே போட்டியமமாகிவிடும்.

இவையெல்லாம் என மனதில் ஒரு இன்பக் கிளுகிளுப்பை ஏற்படுத்தினாலுங்கூட அவை இயல்பான நடை முறைகளாகவே விளங்கின. இவையனைத்தின் பின்னாலும் சாதியமைப்பு என்ற வலிமையான ஒரு வலைப் பின்னல் இருந்த மையும், அதன் உயர்சாதி நிலவுடமையாளர் களால் உழைக்கும் மக்களான “குடிமக்கள்” கடுமையாகச் சுரண்டப்படுகின்றனர் என்பதையும் அப்போது என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

இடையிடையே சாதிக்கட்டமைப்பை மீறிச் சில சம்பவங்கள் இடம்பெறத்தான் செய்தன. ஆனால், அவை வன்முறைகள் மூலமோ கொலைகள் மூலமோ அடக்கப்பட்டு விடுவதுண்டு. ஆரம்பத்தில் அவை தனிமனித முரண்பாடுகளால் வரும் பிரச்சினைகள் என நான் கருதியபோதும் போகப்போக என்னால் உண்மைகளை உணர முடிந்தது.”

அதுமட்டுமன்று சமகால சாதிய நாவல்கள் பற்றிய விமர்சனப் பார்வையும் அவரிடம் காணப்பட்டது. அதுபற்றி இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“சாதி ஒடுக்குமுறையின் கொடுமைகளையும், அவை தொடர்பான போராட்டங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பல இலக்கியப் படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை ஒடுக்குமுறைகளைப்பற்றி மட்டுமே பேசியுள்ளன.

உலகம் முதலாளித்துவமயப்பட்ட போதிலும், நிலப் பிரபுத்துவ ஒடுக்குமுறையான சாதியமைப்பு எமது மண்ணில் நீண்ட காலம் நின்ற காரணத்தை அவை பார்க்கத் தவறிவிட்டன. அது தான் சாதிகளுக்கிடையே ஒருவரில் ஒருவர் தங்கியிக்கும் ஒருவிதமான உறவுமுறை. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைத் தங்கள் உரிமையென இறுகப்பற்றிப் பிடிக்குமளவுக்கு சாதியமைப்பின் இழைகள் மரபுசார்புமூக்க வழக்கங்களால் பின்னப்பட்டிருந்தன.

அவை தொடர்பான எனது அனுபவங்களும், அந்த அனுபவங்கள் புடம்போடப்படும்போது கிடைத்த பெறுபேறுகளுமே இந்த நூலாகும்”

அனைத்தையும் விட, நாவலின் பின்புலமாக எடுத்துக் கொண்ட 1950 - 1960 காலப் பகுதியின் சமூக, அரசியல் நிலைமைகள் பற்றிய தேடலும் அவரிடம் வெளிப்படுகிறது. எனவே பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருப்பது இதற்குச் சான்றாகின்றது:

1950-1960 காலப்பகுதியிலேயே இந்தப் படைப்பு வலம் வருகிறது. அப்போது சாதிக் கட்டமைப்பை உடைத்து சில சம்பவங்கள் இடம்பெற்றாலும்கூட நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட போராட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப் படவில்லை. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையில் சிறுபான்மைத்தமிழர் மகாசபை அமைக்கப்பட்ட பின்பே மாற்றத்துக்கான சில முன் முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. ஆனால், 1960 ஆம் ஆண்டை அடுத்த காலப்பகுதியில் சண்முகதாசன் தலைமையிலான தீண்டாமை ஒழிப்பு, வெகுஜன இயக்கம், சாதி ஒடுக்குமுறையைத் தகர்ப்ப தில் பெரும் பங்கு வகித்ததை எவரும் மறுத்துவிட முடியாது.

முற்குறிப்பிட்டது போன்று நாவலாசிரியர் சிறுவனாயிருந்த காலத்தில் தனது கிராமத்தில் தான் கண்டுகிளைத்த அனுபவங்களுடாக, ஒடுக்க மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை முறைகளை பண்பாடுசார் செயற்பாடுகளை விட கோடுகளாகவின்றி கோலங்களாக வரைவதில் ஒப்பீட்டு ரீதியில் வெற்றி பெற்றுள்ளார்!

தம்பிப்பிள்ளை விதானையார், அவரது மகளான சொர்ணலட்சுமி, பாட்டி, ஒடுக்கப்பட்ட சமூகம் சார்ந்த இளையான், அவனது தந்தை, சாதி மீறிய காதலால் உடையாருக்குப் பிறந்த முத்துலட்சுமி அவனது தாயான உடையார் உயிராகக்கருதுகின்ற சின்னான் என்றவாறு நாவலில் விபாபகம் பெற்றுள்ள பாத்திரங்களினதும் பிற்பகுதியில் அறிமுகமான, பல்கலைக்கழக கல்வி கற்கின்றவர்களால் சிவஞானம் கனகரத்தினம் முதலான பாத்திரங்களினதும் குண இயல்புகள் சிறப்பான முறையில் உருவாகியுள்ளன. இரத்தமும் சதையும் கலந்த விதத்தில் மனஉணர்வுகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன! உரையாடல்களும் உயிர்த்துடிப்புடன் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன!

மேற்குறிப்பிட்டவாறான, பாத்திரகுணாம்சங்களுக்கு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக, சொர்ணாம்பாள் காணப்படுகின்றாள். அவளது இறுக்கமான பிடிவாத குணமும் சட்டக்கல்விசார் படிப்பறிவும் தனது சமூக இருப்புப் பற்றிய குடும்பம் பற்றிய புரிந்துணர்வும் “மட்டுப்படுத்தப்பட்ட” நிலையையே தனது சாதிய எதிர்ப்புக் குரல்களை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்பை வழங்கியிருந்தன எ-டு: “கூப்பிட்டது தான்... ஒரு கேள்வி நியாய மில்லாமல் அவனுக்கே அடிக்கிறது... உப்பிடி பிழை செய்யுறையாவுக்கு ஆர்பிரம்படி கொடுக்கிறது?” (பக் 65)

“அவனும் மனுஷன், நானும் மனுஷன் பிறவி, ஆலயத்தில் மனிஷருக்கு மனுஷர் உதவி செய்யிறது தான் மனுஷத் தன்மை” (பக் - 186)

சமூக யதார்த்தச் சூழலுக்கு ஏற்ற விதத்தில் சாதிய எதிர்ப்புக் குரல்களை முதன் முதல் வெளிப்படுத்துகின்ற பெண்ணொருத்தியை சொர்ணாம்பாள் ஊடாக இந்த நாவலிலேயே முதன் முதல் சந்திக்க முடிகின்றது.

முற்குறிப்பிட்டவாறான சமகால சாதிய வழிப்புணர்ச்சி அதிகம் ஏற்படாத இந்நாவலின் புலத்தில் பல்கலைக்கழக கல்வி பெறும் சிவஞானம், கனகரத்தினம் முதலானவர்கள் ஊடாகவே சாதிய எதிர்ப்பு சாதிய உட்பிரிவுகளின் இணைப்பு முதலியன வெற்றி பெறுகின்றன! புதிய தலைமுறை அரசியல் சார்ந்த, சமூகம் சார்ந்த பிரமுகர்களது (எ-டு: பொகந்தையா பீட்டர் கெனமன், குடியரசுகந்தப்பர், ஜெயசிங்கம், குமாரகுலம்) வரவும் நாவலில் இடம் பெறுவது கவனிக்கத்தக்கது!

மேற்குறிப்பிட்ட சமூக, அரசியல் கல்விசார்ந்த சூழலின் யதார்த்தங்களுக்கு அமைவாகவே இந்நாவலின் நிகழ்வுகளால் சிவஞானத்தினதும் கமலியினதும் திருமணம் - சாதிக் கோட்டைகள் சில இடிபட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது! சாதி மீறிய சொர்ணம் - இளையான் காதலும் நம்பிக்கையுடன் மட்டுமே தொடர்கின்றது!

நாவலின் வளங்களான கிராமங்கள் அனைத்தும் உண்மைப் பெயர்கள் கொண்டிருப்பதும் முற்குறிப்பிட்ட வாறு பாத்திரங்கள் சில உண்மை மாந்தர்களாக இருப்பதும் நாவலின் யதார்த்த பாங்கிற்குமேலும் வலுவூட்டுகின்றமை விதத்துரைக்கப்பட வேண்டியது!

சுருங்கக் கூறின, 1950 1960 காலப் பகுதிகளில் யாழ்ப்பாணக்கிராமமொன்றில் நிலவிய சமூக பண்பாட்டு வாழ்விலை அடிப்படையாகக் கொண்டு (யதார்த்தமான) யதார்த்தப்பாங்குடன் வெளிப்படுகின்ற, கவனத்துக்குரிய இந் நாவலைத் தந்துள்ள நா.யோகேந்திர நாதனின் எழுத்தாற்றல் பாராட்டிற்குரியதென்பதில் ஐயமில்லை!

நேர் கா ணல்

நா.யோகேந்திரநாதன்
சந்திப்பு : பரணீ

நா.யோகேந்திரநாதன் அவர்கள் கரணவாய் என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை என இலக்கியத்தின் பல்வகைமைகளிலும் ஆளுமை உள்ளவர். இவரது "நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு" நாவல் முக்கியமான நாவலாகும். வானொலி நாடகங்கள், பிரச்சார நாடகங்கள் என நாடகத் தயாரிப்புகளிலும் சிறந்து விளங்கினார். இவரது நேர்காணலை ஜீவநதி வாசகர்களுக்கு தருவதையிட்டு மகிழ்கின்றோம்.

பரணீ:

உங்களுடைய பெற்றோர். கல்வி, இளமைக்காலம், பிறந்த கிராமம் பற்றி கூறுவீர்களா?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

உப்பாறு ஊடறுத்து கிழக்கு மேற்காக இரண்டாகப் பிரிக்கும் கரணவாய் என்ற கிராமத்தில் திரு. கோ.நாராயணபிள்ளை அவர்களுக்கும் திருமதி நா. இராசம்மா அவர்களுக்கும் பிறந்த 5 பிள்ளைகளில் மூத்த மகனாகப் பிறந்தேன். பனிமூட்டம் கலையாத அதிகாலைப் பொழுதில் புகையிலை மணம் வீசும் தோட்ட வெளியில் அமைந்திருந்ததுதான் கரணவாய் மணியாரத் தோட்டம். அமெரிக்க மிஷன் கலவன் பாடசாலை. அங்கு தான் எனது ஆரம்பக் கல்வி இடம் பெற்றது. நான்காம் வகுப்பிலிருந்தே

ஐந்தாம் வகுப்பு வரை அனூராதபுரம் புனித திருக்குடும்ப கன்னியர்மட பாடசாலையிலும் ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து க.பொ.த. சாதாரண தரம் வரை உடுப்பிட்டி அமெரிக்க மிஷன் கல்லூரியிலும் உயர்தரக் கல்வியை சுன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியிலும் எனது கல்வியைப் பெற்றுக்கொண்டேன்.

பரணீ:

இளமைக் காலத்தில் பல சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் பங்குகொண்டுள்ளீர்கள். அவற்றைப் பற்றி அறிய ஆவலாக உள்ளோம்...

நா.யோகேந்திரநாதன்:

நான் உடுப்பிட்டி மிஷன் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் 1956ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல் இடம்பெற்றது. அதில் வடமராட்சியில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் பொன்.கந்தையா போட்டியிட்டார். அவருடைய தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டங்களில் பீட்டர்கெனமன், டொக்டர் எஸ்.ஏ.விக்கிரமசிங்க, துடாவை போன்ற பொதுவுடமைத் தலைவர்கள் உரையாற்றுவார்கள். அவ்வாறே யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கார்த்திகேசன் மாஸ்டர், வி.ஏ.கந்தசாமி, மாதகல் வ.கந்தசாமி, வி.பொன்னம்பலம் போன்ற அறிஞர்களும் அங்கு உரையாற்றுவார்கள். இவை என் மனதில் சாதி ஒடுக்குமுறை, இன ஒடுக்குமுறை, வர்க்க ஒடுக்குமுறை ஆகிய சகல ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான உத்வேகத்தை வளர்த்தன. அதுமட்டுமன்றி எனது தந்தையார் ஒரு இடதுசாரி தொழிற்சங்கவாதி ஆகையால் இடதுசாரிப் பத்திரிகைகளையும் பிரசுரங்

களையும் படிக்கத்தக்க வாய்ப்பை எனக்கு உருவாக்கி இருந்தது. இதன் காரணமாக 65ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் தீண்டாமை ஒழிப்பு போராட்டம் வேகமடைந்தபோது நானும் அதில் தீவிரமாகப் பங்கு கொண்டேன். குறிப்பாக உரும்பிராய், நெல்லியடி தேனீர்க் கடமைப் பிரவேசங்கள், மாவிட்டபுரம், பன்றித் தலைச்சி ஆகிய இடங்களில் இடம்பெற்ற ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டங்கள், 1965ஆம் ஆண்டு தடை செய்யப்பட்ட மேதினத்தில் பங்குகொண்டமை, 1966ஆம் ஆண்டு தடை செய்யப்பட்ட தீண்டாமை ஒழிப்பு ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டமை போன்ற போராட்டங்களில் தீவிரமாகப் பங்குகொண்டேன். இதன் காரணமாக குண்டாந்தடியடி வாங்கவேண்டியும் பொலிஸ் தடுப்பில் தடுத்து வைக்கப்படவும் என பல இன்னல்களைச் சந்தித்தேன். இதன் காரணமாக 1966ஆம் ஆண்டு வடமாகாண கொம்யூனிஸ்ட் வாலிபர் சங்க இணைச் செயலாளர்களில் ஒருவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன்.

பரணீ:

உங்களுக்கு இலக்கியத்தின் மீது ஆர்வம் ஏற்பட்டது எப்படி?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

உடுப்பிட்டி அமெரிக்க மிஷன் கல்லூரியில் நான் படித்த போது அங்குள்ள நூல் நிலையத்தில் நிறையப் புத்தகங்களைப் படித்தேன். கல்கி, ஜெகசிற்றியன், இராஜாஜி, மு.வரதராஜன், நா.பார்த்தசாரதி ஆகியோரின் படைப்புகள் என்னுள் எழுதவேண்டுமென்ற ஒரு உந்து தலை ஏற்படுத்தியதுடன் எனது மொழி வளத்தையும் இயல்பாகவே செழுமைப்படுத்தின. இந்நிலையில் 1962ஆம் ஆண்டு ஈழ நாடு பத்திரிகையும் அரசசார்பற்ற ஒரு நிறுவனமும் இணைந்து நடத்திய ஒரு சிறுகதைப் போட்டியில் “வியர்வையின் விலை” என்ற எனது சிறுகதைக்கு இரண்டாவது பரிசு கிடைத்தது. எனது முதற்படைப்பே பரிசு பெற்றமையானது என்னுள் ஒரு உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தியது. அடுத்து ஈழநாட்டின் “பாசத்தளை” என்ற குறுநாவலையும், “வானத் தாமரை” என்ற ஒரு குறுநாவலையும் தொடர்ந்து எழுதி என்னை ஓர் எழுத்தாளனாக அடையாளப்படுத்தக்கூடிய வாய்ப்பை உருவாக்கிக் கொண்டேன். ஆனால் அக்காலப்பகுதியில் என்னுள் அரசியல் மேலோங்கவே எழுத்துத் துறையில் ஒரு தொய்வு ஏற்பட்டது. 1977வரை எவ்வித இலக்கியப் படைப்பையும் எழுதவில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

பரணீ:

விடுதலைப் போராட்டத்தில் உங்கள் பங்கு என்ன?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

ஏற்கனவே தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்தில் சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் தீவிரமாகப் பங்கு கொண்டேன். அடுத்து நான் கொம்யூனிஸ்ட்

கட்சியின் முழு நேர ஊழியனாக கிளிநொச்சிக்கு அனுப்பப்பட்டேன். அங்கு விவசாயிகள் மத்தியில் இறங்கி வேலை செய்தபோது அவர்கள் மிகவும் வறுமையில் வாடுவதை என்னால் உணரமுடிந்தது. எனவே அப்போது ஒரு புசல் நெல்லின் விலை 8 ரூபா விற்றதை 12 ரூபாவாக உயர்த்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் இரணைமடுக்குளத்தின் நீர் மத்தியதர விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்பட்டு மிகுதியே குடியேற்ற விவசாயிகளுக்கு வழங்கப்படுவந்த நிலையில் குளத்து நீர் சகலருக்கும் சமமாகப் பங்கிடப்படவேண்டும் எனவும், அதற்கு அமைவாக இரணைமடுக்குளத்தின் அணைக்கட்டு உயர்த்தப்படவேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து விவசாயிகளை அணிதிரட்டினேன். அதனடிப்படையில் ஒரு விவசாயிகள் மாநாட்டை நடத்தியதுடன் பிரமாண்டமான ஊர்வலத்தையும் பொதுக்கூட்டத்தையும் நடத்தி எங்கள் இரு கோரிக்கையையும் பிரகடனம் செய்தோம். அதையடுத்து அப்போதைய காணி விவசாய அமைச்சர் சி.பி.டி.சில்வா அவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி எமது கோரிக்கைகளை வென்றெடுத்தோம். இது எனது வர்க்க ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான இரண்டாவது போராட்டமாகும். இந்த நிலையில் தமிழ் மக்கள் மீதான இன ஒடுக்குமுறை நடவடிக்கைகள் முனைப்படைந்த வேளையில் சிறிது சிறிதாக தமிழீழ விடுதலைப் போராட்ட அலை உருவாகியது. எல்லா ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான சிந்தனைப் போக்கை அடித்தளமாகக் கொண்டிருந்த நான் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் கவரப்பட்டதில் ஆச்சரியமில்லை. எனவே மூன்றாவது கட்டமாக இனஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான தீவிர பங்களிப்பை வழங்க ஆரம்பித்தேன்.

பரணீ:

விடுதலைப் போராட்டத்தில் கலை பண்பாட்டுத்துறையில் முன்னின்று செயற்பட்டதாக அறிகிறோம். அதைப்பற்றித் தெளிவு படுத்துவீர்களா?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

1989ஆம் ஆண்டு முதல் மாவீரர் தினம் கோணாவிலில் இடம்பெற்றபோது அதில் “ஒநாயும் சேவல்களும்” என்ற நவீன நாடகத்தை மேடையேற்றினேன். இது தலைவர் உட்பட பலராலும் மிகவும் பாராட்டப்பட்டது. இதனை யடுத்து பிரசார நோக்கத்துடன் வீதி நாடகங்கள், தெருக் கூத்துக்கள், மேடை நாடகங்கள், நாட்டுக்கூத்துக்கள் என்பனவற்றை தொடர்ந்து மேடையேற்ற ஆரம்பித்தோம். குறிப்பாக “நாங்களும் புலிகளே” என்ற வீதி நாடகம் கிளிநொச்சி, வவுனியா, முல்லைத்தீவு, மன்னார் ஆகிய மாவட்டங்களில் 500 தடவைகளுக்கு மேலாக அரங்கேற்றப்பட்டது. மேடை நாடகங்களாக “வியர்வைத் துளிகள்”, “கேள்விகள் கேள்விகள்”, “கதைபேசும் கல்லறைகள்” போன்ற நாடகங்களை தயாரித்து வழங்கினேன். இவற்றிற்கு மக்கள் வரிசையில் நின்று அனுமதிச் சீட்டுப் பெற்று பார்க்குமளவுக்கு மக்கள் மத்தியில் வரவேற்பும் செல்வாக்கும் இருந்தன.

அதுமட்டுமின்றி காத்தவராயன் கூத்து மெட்டில் “வெற்றிக்களத்தில் வீரவேங்கை” என்றொரு நாடகத்தை மேடை யேற்றினேன். அதுவும் மிகவும் பிரபலம் பெற்றிருந்தது. இதுமட்டு மின்றி 1995 இற்கு பிற்பட்ட காலப் பகுதியில் எனது வானொலி நாடகங்கள் விடுதலைப் போராட்டத் திற்கான பிரசாரத்தில் பெரும் பங்கு வகித்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதுமட்டு மின்றி “தாமரைத் தடாகம்”, “நட்சத்திரப் பூக்கள்”, “உன்னத பயணம்”, “அரசியல் வானில்” போன்ற வானொலி நிகழ்ச்சிகள் கலை இலக்கியத்தினூடான பிரசாரத்தில் முக்கிய பங்கை வகித்து வந்தன. அதே வேளையில் “உயிர் குடிக்கும் பறவைகள்”, “சாம்பல் பறவைகள்”, “உயிர்த் தெழுகை” போன்ற தொடர் நாடகங்கள் வானொலி யைச் சுற்றி மக்களை கட்டி வைக்கும் அளவுக்கு பிரபலம் பெற்றிருந்தன. குறிப்பாக உயிர்தெழுகை நாடகம் தயாரிக்கும்போது அடர் வனத்தின் நடுவேயுள்ள கிராமத்தில் வாழும் மக்களிடம் சென்று அவர்களின் வாழ்வுமுறை, அவர்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினைகள், அவர்கள் பிரச்சினைகளைச் சந்திக்கும் முறைகள் என்பவற்றை நன்கு கற்றறிந்தோம். அவற்றின் அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்ட காரணத்தால் அந்த நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்களை தாங்களாகவும் தங்கள் உறவுகளாவும் மக்கள் கருதிக் கொண்டனர்.

பரணீ:

உங்களுடைய சிறுகதைகள் வெளிவந்த ஊடகங்கள் எவை?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

எனது சிறுகதைகள் பல ஊடகங்களில் வெளிவந்துள்ளன. பரிசு பெற்றவற்றை மட்டும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். ஈழ நாடு நடத்திய போட்டியில் “வியர்வையின் விலை” இரண்டாவது பரிசையும், 1984ல் ஈழமுரசு நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் “அவள் அக்காவாகி விட்டாள்” என்ற சிறுகதை மூன்றாவது பரிசையும், கனடியத் தமிழ் வானொலி நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் “சுடலை காத்தல்” என்ற சிறுகதை முதற்பரிசையும் மன்னார் செம்மொழி தமிழ் மொழி மகா நாடு நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் “எங்கள் பொழுது விடியும்” என்ற சிறுகதை முதற்பரிசையும் பெற்றிருந்தன.

அத்துடன் வெளிச்சம், ஈழநாதம் ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளி வந்த சிறுகதைகளைத் தொகுத்து “தொலைநோக்கி” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டிருந்தேன்.

பரணீ:

கலை, இலக்கியத் துறை மூலம் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத் திற்குவவ்வாறான பாங்களிப்பை வழங்கினீர்கள்?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

1993ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1995ஆம் ஆண்டு வரையும் ஈழநாதம் வன்னிப் பதிப்பின் பிரதம ஆசிரியராகக் கடமை யாற்றியிருந்தேன். அக்காலகட்டத்தில் பத்திரிகையின் விற்பனையை உச்சகட்டத்திற்குக் கூட்டவும் பல இளம் கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்களை களத்திற்குக் கொண்டுவரவும் என்னால் முடிந்தது. 1995ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண ஈழநாதம், வன்னி ஈழநாதமும் ஒன்றாக இயங்கத் தொடங்கிய காலத்தில் நான் ஈழநாதத்தி லிருந்து வெளியேறி “வெளிச்சம்” சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் செயற்பட்டேன். பின்பு “புலிகளின் குரல்” வானொலியில் நான் பணியாற்றிய காலம் மிகப் பயனுள்ளதென்றே கருதுகின்றேன். சஞ்சிகை நிகழ்ச்சிகள், தொடர்நாடகங்கள் என்பன மட்டுமின்றி பல புதிய படைப்பாளிகளை உருவாக்குவதிலும் பல வெளிநாட்டு படைப்புகளை மொழி பெயர்த்து எமது மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்வதில் நான் தீவிரமாகச் செயற்பட்டு வந்தேன். இதனால் எமது இலக்கியத்தை இன்னொரு கட்டத்திற்கு உயர்த்த முடியுமென நான் நம்பினேன். அடுத்து நிதர்சனம் மூலமாக “நெஞ்சில் விழுந்த அடி”, “அந்த ஒரு கணத்திற்காக” ஆகிய இரு குறும்படங்களைத் தயாரித்தேன். இவை மிகவும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன. அதேவேளையில் 1977ஆம் ஆண்டு சுழியோட்டம் என்ற முழுநீள வீடியோப்படத்தை மன்னாரில் தயாரித்தேன். அதன்பிறகு கிளிநொச்சியில் “எதிர்காலம் இருளல்ல”, “சந்தன மரம்” ஆகிய படங் களையும் தயாரித்து வெளியிட்டேன். எனினும் இந்திய இராணுவத்தின் கெடுபிடி காரணமாக இவற்றை சரியான முறையில் மக்களிடம் முன்கொண்டு செல்லமுடிய வில்லை.

பரணீ:

தமிழீழப் போராட்டத்தின் சாட்சியமாக விளங்கும் “நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு” நூல்கள் பற்றிக் கூறுவீர்களா?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

நான் போர் ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே போர் முடியும் வரை அந்தப் போருக்குள் வாழ்ந்தவன். இந்தப் போரில் மக்கள் வழங்கிய பங்களிப்பு, மக்கள் சந்தித்த துன்ப துயரங்கள், உயிரிழப்புக்கள் உட்பட ஏற்பட்ட இழப்புகள், இடப்பெயர்வுகள், தாங்கமுடியாத வறுமை என்பன வற்றை நானும் மக்களில் ஒருவராக இருந்து அனுபவித்தேன். அந்த நாட்களிலேயே அவற்றைப் பதிவு செய்யவேண்டும் என்ற உந்துதல் எனக்குள் எழுந்தது. 2010ஆம் ஆண்டு போர் முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பின்பு “நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு” முதலாம் பாகம், “பூநகரியிலிருந்து புதுமாத்தளன் வரை”, “நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு”, “மரணமழையில் நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு” ஆகியவற்றை எழுதி வெளியிட்டேன். அதுமட்டுமின்றி தீண்டாமை பிரச்சினையை உள்ளடக்கி “இடிபடும் கோட்டைகள்” என்ற நாவலையும் எனது வானொலி நாடகங்களைத் தொகுத்து காட்டு நிலா என்ற நாடக நாவலையும் வெளியிட்டேன். இந்நூல்கள் மூலம் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் பெருமையும் தமிழ் மக்களின் அர்ப்பணிப்பும் தியாகமும் உறுதியாக ஆவணப்படுத்தப்படும் என்றே நம்புகிறேன்.

பரணீ:

‘நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு’ வாசகர்களிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கம் எத்தகையது?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

மிகவும் மக்கள் மத்தியில் ஆதரவு பெற்ற நூல்களாகவே இன்னும் விளங்கி வருகின்றன. என்னிடம் முதலாம் பாகமும் இரண்டாம் பாகமும் முடிவடைந்து விட்ட நிலையிலும் இன்னும் அப்புத்தகங்களைக் கோரி தொலைபேசி அழைப்புகளும் கடிதங்களும் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அதுமட்டுமின்றி சாதாரண மக்கள் கூட தாங்கள் பட்ட துன்பங்களையும் தங்கள் உணர்வுகளையும் பாராட்டத் தவறவில்லை என்பதை சுட்டிக்காட்டி தங்கள் ஆதரவைத் தெரிவித்து வருகின்றனர். அடுத்து வெகுவிரைவில் “நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு” என்ற நூலை வெளியிடவுள்ளேன். அதற்கும் மக்களின் ஆதரவு கிடைக்கப் பெறும் என்றே நம்புகிறேன்.

பரணீ:

சாதியத்தை மையப்படுத்தி எழுதப் பெற்ற “இடிபடும் கோட்டைகள்” பற்றித் தெளிவுபடுத்துவீர்களா?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

நான் பிறந்து வளர்ந்த வடமராட்சி சாதிய ஒடுக்கு முறைக்கு பெயர்போன இடமாகும். ஆனால் அதை

அதிகார வர்க்கத்தினர் ஒன்றிரண்டு கொலை போன்ற வன்முறைகளில் ஈடுபட்டாலும் பெரும்பாலும் தந்திரமான முறையில் தங்கள் உயர் சாதி மேலாதிக்கத்தை பாதுகாத்து வந்தார்கள். ஏற்கனவே தீண்டாமை பற்றி வெளிவந்த நூல்களில் இந்த விஷயம் பெரிதாகப் பேசப்படவில்லை. எனவே தம்பிராஜா விதானையார் என்ற பாத்திரத்தின் மூலம் சாதி ஒடுக்குமுறையை எவ்விதமாக தந்திரமான முறையில் கையாண்டார்கள் என்று விளக்கியிருந்தேன். அதுமட்டுமன்றி சாதிகளுக்கிடையே ஒடுக்குமுறை நிலவியபோதும் இன்னொரு பக்கம் ஒரு உறவும் நிலை கொண்டிருந்தது. அதாவது ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களுடைய சொத்து என மேல் சாதியினர் கருதி அவர்களைப் பாதுகாப்பதும் தங்கள் கடமை என்பது போல் ஒரு தோற்றப்பட்டை ஏற்படுத்தி வந்தனர். அதேவேளையில் கதாநாயகன் மனதில் காதல் உணர்வுகள் தோன்றினாலும்கூட அவற்றை வெளிப்படுத்த முடியாமல் இனம்புரியாத ஒரு விலங்கு அவனைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்ததை சுட்டிக் காட்டியிருந்தேன். அதேவேளையில் முற்போக்கு எண்ணங்கொண்ட சில உயர்சாதி இளைஞர்கள் சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக சில துணிச்சலானதும் புத்தி சாலித்தனமானதுமான நடவடிக்கைகள் எடுத்ததையும் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இவ்வாறு நான் சிறுவயதில் கண்டவை, கேட்டவை என்பவற்றையும் அவற்றால் என்னுள் ஏற்பட்ட உணர்வுகளின் அடிப்படையிலும் இந்நாவலைப் படைப்பதில் வெற்றிபெற்றுள்ளேன் எனவே நம்புகிறேன்.

பரணீ:

ஈழத்தில் சாதியத்தின் தாக்கம் இன்று எவ்வாறுள்ளது?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

போராட்ட காலத்தில் இது மங்கிப் போயிருந்தாலும்கூட தற்சமயம் தீண்டாமை ஓரளவுக்கு மறைந்து விட்டாலும்கூட சாதிப் பாகுபாடு இன்னும் பலமாகவே நிலை கொண்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது. குறிப்பாக ஒன்றிரண்டு திருமணங்கள் இடம்பெற்றாலும்கூட இருபகுதியினராலும் அத்தம்பதிகளுக்கு உரிய மதிப்பு வழங்கப்படாமை வருத்தத்திற்குரியதாகும். ஆனாலும் வளர்ந்துவரும் கல்வி அறிவு, பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பன தீண்டாமையையும் சாதிப்பாகுபாட்டையும் மெல்லமெல்ல இல்லாமற் செய்துவிடுமென எதிர் பார்க்கலாம்.

பரணீ:

நீங்கள் வெளியிட்ட “காட்டுநிலா” நாடக நூல் பற்றிய உங்கள் நோக்கம் என்ன?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

இதில் வந்த நாடகங்கள் அனைத்தும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தானத்தில் வெளிவந்தவையாகும். இவை அனைத்தும் சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பை மையமாகக் கொண்டே எழுதியிருந்தேன். சாதாரணமாக

சுற்றுச்சுழல் பாதுகாப்பை அலட்சியப்படுத்தும் எமது மக்களுக்கு இது சில விஷயங்களை ஆழமாக உணர்த்தும் என்றே நம்புகிறேன். இந்நூலுக்கு அரசு உயர் இலக்கிய விருது (சிறந்த நாடகப் பிரதிக் கான சாகித்திய மண்டலத் தின் முதற் பரிசு) வழங்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. அதேவேளையில் என்னுடைய “நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு” இரண்டாம் பாகத்திற்கும், “இடிபடும் கோட்டைகள்” நாவலுக்கும் பெயர்வே நிறுவனத்தால் சிறந்த நாவல்களுக்கான ஒவ்வொரு இலட்சம் ரூபா பரிசு வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறே வடமாகாண கலை பண்பாட்டுப் பேரவையால் 2017, 2018 ஆண்டுகளில் சிறந்த நூல்களுக்கான முதற் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன.

பரணீ:

இதுவரையில் நீங்கள் பெற்ற விருதுகள் பற்றி...

நா.யோகேந்திரநாதன்:

வலி.கிழக்கு கலைபண்பாட்டுப் பேரவையால் செம்புலக் குரிசில் விருதும் வடமாகாண கலாசாரப் பேரவையால் கலைக்குரிசில் விருதும் இந் துமத விவகார அமைச்சால் கலை மாமணி விருதும் இலங்கை உயர் இலக்கிய பீடத்தால் சிறந்த நாடக நூலுக்கான விருதும் லண்டன் ஐ.பி.சி. வானொலியால் பன்முக ஆளுமை என்ற விருதும் என இவை நான் பெற்ற விருதுகளில் முக்கியமானவையாகும்.

இதேபோல் சிறுகதைப் போட்டிகள் பலவற்றிலும் வெற்றி பெற்று பரிசில்கள் பெற்றுள்ளேன். அதுபோன்ற நாவல்களுக்கான விருதுகளும் பரிசுகளும் பெற்றிருக்கிறேன். எவ்வளவுதான் விருதுகளையும் பரிசுகளையும் பாராட்டுக்களையும் நான் பெற்றிருந்தபோதிலும் இந்த வெற்றிகளுக்கு மூலமான உந்து சக்தியாக விளங்கியவர் எனது மனைவி யோ.முத்துமணி அவர்களாகும். எனது உபதபாலதிபர் வேலை, எனது குடும்பப் பொறுப்பு, எனது விவசாயப் பணிகள் என்பவற்றை தானே பொறுப்பேற்று ஓய்வு ஒளிச்சலின்றி அவர் செய்து வந்தார். அதன் காரணமாகவே நான் அரசியல், சமூகப் பணிகள், கலை இலக்கியம் என்பவற்றில் சுதந்திரமாகவும் முழுமையாகவும் பணியாற்றக்கூடிய வாய்ப்பைப் பெற்றேன். துரதிஷ்டவசமாக 1995இல் அவரது 45ஆவது வயதில் புற்றுநோய் காரணமாக காலமானது எனக்கு ஒரு பெரும் இழப்பாகும். எனினும் அந்த இழப்பை எனது பிள்ளைகள் ஈடு செய்து எனது சமூக, அரசியல், கலை இலக்கியப் பணிகளுக்கு துணை நிற்கிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பரணீ:

இலக்கிய உலகுக்கு நீங்கள் கூற விரும்புவது....?

நா.யோகேந்திரநாதன்:

என்னளவில் அரசியல், கலை இலக்கியம் என்பன வற்றில் என் வாழ்நாள் முழுவதும் அரசியலே மேலோங்கி நின்றது. அதனால் என் படைப்புகள் அனைத்துமே ஒரு உள் நோக்கத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன. எனது எந்தப் படைப்பும் ஒரு குறிப்பிட்ட இலட்சியத்தை வலியுறுத்தியே அமைந்திருந்தமை முக்கியமாகும். எனவே ஏனைய இலக்கியவாதிகளும் ஒரு இலட்சியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைக்கவேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறேன். காலவளர்ச்சிக்கு ஏற்ப இலக்கியம், நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம் எனப் பல்வேறு வடிவங்களுக்கு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும் அந்த வடிவங்கள் எடுத்தாளும் கருப்பொருளுக்குப் பொருத்தமாக அமையவேண்டும் என்பதே எனது எதிர்பார்ப்பாகும். எப்படியிருந்த போதிலும் ஒரு நோக்கமில்லாத இலக்கியப் படைப்பு என்பது எவ்விதத்திலும் பயனற்றது என்பதே எனது திட்டவாட்டமான நம்பிக்கையாகும். குறிப்பாக பல நாடுகளின் விடுதலைப் போராட்டங்களிலும் வர்க்க விடுதலையிலும் யதார்த்த இலக்கியப் படைப்புகளும் ஒரு உந்து சக்தியாக விளங்கியமையை மறுத்துவிட முடியாது. அவ்வகையில் அவை ஒரு செயற்பாட்டுக் கான ஊக்கியாக விளங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

+

தொலை நோக்கி

நா.யோகேந்திரநாதன்

அவர் அடிக்கடி அந்தத் தொலை நோக்கிக்குள் கண்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, மனைவியின் வசவுகளுக்கும், திட்டிகளுக்கும் ஆளாவதுண்டு.

அவர் எப்பொழுதுமே அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொண்டதில்லை. அவர் சின்னவயதில் கணிதம் படித்ததாலோ என்னவோ அவளின் சத்தம் அளவுக்கு மீறிப் போகும்போது, தானும் அதே தொனியில் சத்தம் போட்டுக் கொள்வார். இரு எதிர்வினைகள் பெருக்கப்படும்போது நேர்வினையாவது போல் அவருடைய சத்தத்தின் பின் அங்கு அமைதி நிலவும்.

அவ்வமைதிக்குப் பின் மென்மையான தென்றலும் வராமலில்லை.

“இஞ்சாருங்கோப்பா! சாப்பிடுங்கோவன்...!”

அவரின் மேல் அவரது மனைவிக்கு எள்ளளவு வெறுப்புக்கூட இல்லையென்பது அவருக்கு நன்றாகவே தெரியும். ஆனால் அவள் எரிந்து விழுவதும், சீறிச் சினப்பதும் ஏன் என்பதை அவர் இன்னும் கண்டு பிடிக்கவில்லை.

சில நேரங்களில் அது, இதற்காகத்தான் என அவர் முடிவுக்கு வர முயற்சிக்கும்போது அம்முடிவை உடைத்தெறியும் வகையில் ஏதாவது ஒரு காரியம் செய்து விடுவாள்.

“நீங்கள் இப்ப சாப்பிடயில்லையே”? குரல் கொஞ்சம் அழுத்தமாகவே வருகிறது.

“சாப்பிடுவம்..”!

“நீங்கள் சாப்பிடாட்டில் சொல்லுங்கோ” எனக்குப்பசிக்கிது”

“நீ சாப்பிடு நான் பிறகு சாப்பிடுறேன்”

திடீரென அவள் கண்கள் கலங்குகின்றன. தொனி சற்றுக் கனிவடைகிறது. “வாருங்கோ இரண்டு பேரும் சாப்பிடுவம்” அவளும். அவரும் திருமணம் செய்து 24 ஆண்டுகள் ஆகி விட்டன. அவர்களுக்கிடையில் வேறு ஏதாவது பிரச்சனைகள் தோன்றியதாக அவருக்கு இதுவரை ஞாபகமில்லை.

ஆனால் இந்தத் தொலை நோக்கியைக் கண்டாலே அவளுக்கு இனம் புரியாத வெறுப்பு வருகின்றது. பேய் பிடித்தவள் போல் ஆவேசமடைந்து விடுவாள்.

அவர் ஒரு பெருமூச்சொன்றை விட்டவராக மெல்ல எழுந்து குசினிக்குள் சென்று சாப்பிடும் தட்டைக் கையிலெடுக்கின்றார்.

அவள் மெல்ல அவர் கையிலிருந்த தட்டை வாங்கித்தானே கழுவிக்கொள்கிறாள். அவர் கைக்குத் தண்ணீரை ஊற்றி விடுகிறாள்.

“கறி நல்லாயிருக்கேப்பா.....”?

“நல்லாயிருக்கு”. அவர் சொல்லி முடித்த பின்பு தான் அவருக்குத் தனது பதில் ஒரு புதிய சண்டைக்கு அத்திவாரம் இடக்கூடிய ஆபத்து மிகுந்தது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

“நல்ல வேளை” கறி நல்லதெண்டால் மிச்சமெல்லாம் கூடாதே? என்று அவள் கேட்கவில்லை.

கேட்டிருந்தால் “உன்ரை நச்சரிப்பைவிடக்கறி நல்லா யிருக்குது” என்று அவர் சொல்ல, பதிலுக்கு அவரும் ஏதோ சொல்ல, அவர் சாப்பாட்டுத்தட்டை ஜன்னலால் தூக்கியெறிந்து விட்டு, கைகழுவியது பாதி, கழுவாதது பாதியாக மீண்டும் தொலைநோக்கியின் பக்கத்தில் போய் அமர, - ஒரு பூகம்பம் தவிர்க்கப்பட்டது அவருக்கு உள்ளாரமகிழ்ச்சி.

அவரது மகிழ்ச்சி நெடுநேரம் நீடிக்கவில்லை.

எங்கோ பெய்த மழை பெருகி ஆற்றில் சேர்ந்து அவர் வீட்டுக்குள் நிலவிய மகிழ்ச்சியையும் அடித்துக் கொண்டு போனது.

“தம்பியோட ட்றயினிங் எடுத்த பொடியனைப் பூவரசங் குளத்திலை வைச்ச ஆமி சுட்டுப் போட்டாங் களாம்!”

“ஓ நானும் பேப்பரிலை பார்த்தனான்...” அதற்குமேல் அவரால் எதுவும் சொல்லமுடியவில்லை.

“தம்பி எங்க நிக்கிறானெண்டாலும் விசாரிச்சி யளே...?”

“விசாரிச்சனான்..... ஒருதரும் சொல்லுறாங் களில்லை” அவர் பொய் தான் சொல்லுறார். ஆனால் அதை விட வேறு வழியில்லை.

அவரைப்பொறுத்தவரை அவருக்கு அவர் சொல்வது, இவர் சொல்வது எதிலுமே நம்பிக்கை யில்லை. பாசமுள்ள பெற்ற மனங்களைத் திருப்திப் படுத்த பலரும் பலதைச் சொல்வார்கள். இன்னும் சிலர் பலவீனங்களைச் சாதகமாக்கி அவர்களிடமே பலன் பெறவும் முயல்வார்கள்.

ஒரு மாதத்தில் தம்பி வருவான் என உறுதி யளித்தவர்களையும், மூன்று மாதம் நேர்த்தி வைத்தால் தம்பி வீட்டு முற்றத்தில் வந்து நிற்பான் என்றவர்களையும், நாளைக்குத்தம்பியைக் கொண்டு வந்து விடுவன் என்று குளுரைத்து கோழிக்கறியுடன் சாப்பிட்டு விட்டுப் போனவர்களையும் அவருக்கு முன்பே தெரியும்; ஆனால் அவள் ஏமாறுவதற்கு அவர் எதுவித தடையும் விதித்ததில்லை. வீட்டுக்குள் யுத்தம் ஒன்று நடப்பதை விட பட்டுத்தெளிவது பரவாயில்லை என்று அவர் தனது மனைவியின் விருப்பத்திற்கே விட்டு விடுவார். ஆனால் அவர் தனது தொலைநோக்கியில் இன்றுவரை வைத்துள்ள நம்பிக்கையை இழக்கவே யில்லை. அவர் ஒரு நாள் கூட அதைப் பார்க்கத் தவறுவதில்லை.

“உவங்கள் உப்பிடித்தான் உள்ளது சொல்லாங் கள்” என்று சொல்லியவாறே அவருக்கென்றவித்த முட்டையைக் கோதுடைக்கத் தொடங்கினாள் அவள்.

“அம்மா...!”

“நரேன் போலை கிடக்கு” உடைத்த முட்டையை அப்படியே போட்டுவிட்டு வாசலுக்கு ஓடுகிறாள்.

“இஞ்சாரப்பா நரேனும், அறிவும் வந்திருக் கிறாங்கள்” அவர் சோத்துக் கோப்பையும், கையுமாக வெளியே வருகிறார்.

“எங்கையிருந்து களைச்சுப்போய் வாறியள்,

சாப்பிடயில்லை போலை...?”

“இல்லையம்மா நாங்கள் சாப்பிட்டுட்டம்.”

“ஆருக்குச் சொல்லுறியள் கதை பிள்ளை யளின்ரை முகத்தைப் பார்த்தால் தாய்க்கு விளங்கும்.” அவள் பதிலுக்காக காத்திருக்கவில்லை. அடுக்களையில் முட்டை பொரித்த மணம் அவருக்கு மூக்கைத் துளைத்தது.

அவித்த முட்டை கூட இனி அவருக்கு கிடைக்கப் போவதில்லை என்பதைப் புரிந்தவராக சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டுக் கையைக் கழுவினார் அவர்.

“அதுக்கிடையிலை உங்களுக்கு ஒரு அவசரம்” தம்பியவையோட இருந்து சாப்பிட்டிருக்கலாம் தானே” அவளது கவலையெல்லாம் அவர் சாப்பாட்டை விரைவில் முடித்த தற்காகவல்ல. அவர்களுடன் துணை யாக இருந்து சாப்பிட ஆளில்லை என்பது தானென்று அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

அதை அவர் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ள வில்லை. இன்னொரு பக்கத்தில் உள்ளூரமகிழ்ச்சிதான்.

நரேன், அறிவு இருவருமே அவள் கொடுத்த உணவு மட்டுமன்றி “என்ரை அப்புக்கள் என்ரை ராசாக்கள், அம்மாவை மறவாமல் அடிக்கடி வாருங்கோ!” இவைகளை வயிறாறவும், நெஞ்சாறவும் உண்டுவிட்டு விடை பெறுகிறார்கள். அவரும் தன் பங்குக்கு தொலை நோக்கியை அவர்கள் பக்கம் திருப்பிப் பார்த்தார்.

அவர்களது விம்பம் நீண்டு, உயர்ந்து பருத்து அவரது தொலை நோக்கியின் கட்டிலனுக்கு அடங்கா மல்... கைக்குள் அகப்பட்ட திருகிகளையெல்லாம் சுழற்றிச்சரி செய்து...

அவர்களது விம்பங்களை அவரால் அவரது தொலைநோக்கிக்குள் அடக்க முடியவில்லை.

அவர் சோர்வுடன் மனைவியின் பக்கம் திரும்பினார். “இது கொஞ்சம் பழசாய்ப் போச்சுது”.

அவள் தன் பிள்ளைகளுக்கு உணவு கொடுத்த மகிழ்ச்சியிலிருந்து இன்னும் விடுபடவில்லை. “பழசெண்டால் உதையேன் கட்டியமுகிறியள். தூக்கியெறிஞ்சு விடுங்கோ.”

இதையெப்படி அவரால் தூக்கியெறிய முடியும். அறிவு தெரிந்த காலம் முதல் அவர் இதை விட்டுப் பிரிந்ததில்லை. அவரது வெற்றிக்கும், தோல்விக்கும் அது நண்பனாகவே விளங்கி வருகிறது. சில சமயங்களில் அவர் படுபாதாளத்தில் விழுத்தப்பட நேர்ந்த போதெல்லாம் அதனுதவியுடன் தான் மேலேறி வந்திருக்கிறார்.

ஆனால் அவரால் அவளிடம் ஒன்றை மட்டும் கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை. “நரேனிட்டையும், அறிவிட்டையும் தம்பியைப் பற்றி விசாரிச்சிருக்கலாமே.”

“உங்கடை கதைக்கு உப்புமில்லை, புளியு மில்லை. அதுகள் சரியாய்ச் சாப்பிட்டு எத்தினை நாளோ, நித்திரை கொண்டுதுகளோவும் தெரியாது. களைச்சு விழுந்து போய் வாற பிள்ளையளிட்டை உதைக்கேட்டு நான் ஆக்கினைப்படுத்தட்டே!”

அவர் பெரிதாக ஆச்சரியப்படவில்லை. ஒருமுறை அவரது மூக்குக் கண்ணாடியைக் சுழற்றித்

துடைத்து விட்டுப் போட்டுக் கொண்டு அவளைப் பார்க்கிறார். அது கூடத் தெளிவாகக் காட்டும் தன் சக்தியை இழந்து விட்டதுபோன்றோன்றுகிறது.

மீண்டும் அவர் தனது தொலை நோக்கிக்கு அருகில் போய் அமருகிறார். அதன் திருகிகளைத் திருப்பத் திருப்ப ஒரு பூகம்பமும், புயலும், இடியும், மின்னலுமாகத் தெரிகிறது. எவ்வளவு முயன்ற போதும் அவர் தேடும் ஏதோ ஒன்றை மட்டும் அவரால் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை. அலுத்துப்போய் மீண்டும் வந்து கதிரையில் அமர்ந்து கொள்கிறார்.

முன்பெல்லாம் அவருக்கு அந்தத் தொலை நோக்கியைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் ஏதோ ஒரு இணையற்ற இன்பம் கிடைக்கும். அவரது மூத்த மகன் பாடல் எழுத, மூன்றாவது மகள் அவர் போட்ட இசைக்குப் பாட, இரண்டாவது மகள் நடனமாட மகன் மிருதங்கம் வாசிக்க, கடைசிமகள் தாளம் போட அந்த ரம்மியமான காட்சியில் அவர் தன்னையே மறந்திருப்பார். அப்போதெல்லாம் அவரது தொலைநோக்கி மிகவும் தெளிவாகவே காட்சிகளைக் காட்டியது.

ஆனால் சில காலமாக அது அவருடன் ஒத்துழைக்க மறுத்தது மட்டுமன்றி குழப்பமான காட்சிகளையே காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவரது மனைவி அடிக்கடி கூறுவது போல் “அது பழசாகிப் போய் விட்டதோ என்ற சந்தேகம் அவருக்கும் இடையிடையே எழாமலில்லை.”

மூன்றாவது வீட்டில் வெள்ளிக் கிழமை விரதத்திற்கு வாழையிலை வாங்கப் போன அவரது மனைவி வாழையிலையுடன் புதிய செய்தி ஒன்றையும் கொண்டு வந்தாள்.

“இஞ்சாருங்கப்பா! இண்டைக்கு நல்லூரிலை ஒரு இயக்கப் பொடியன்ர மிருதங்க அரங்கேற்றமாம்”

சிறு அதிர்வு ஒன்று அவர் நெஞ்சைத் தாக்கியது.

“என்ன பேராம் பொடியனுக்கு”

“ஏதோ சுதனோ என்னவோ வெண்டு பேர் சொல்லுச்சினம்”

ஒரு கணம் பொங்கிய மகிழ்வு மீண்டும் உறக்கத்திற்குச் சென்று விட்டது. அடுப்பில் அப்பளம் பொரித்த சத்தத்திலிருந்து அவள் இதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை யென்பதை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஆனால் அவரால் அப்படி இருக்க முடிய வில்லை. மெல்ல எழுந்து சென்று தொலைநோக்கியின் அருகில் அமர்ந்தார். மெதுவாக அவர் ஒவ்வொரு திருகியாகத் திருப்பத் தொடங்கினார். மெல்ல மெல்ல ஏதோ ஒரு காட்சி தெளிவாகிக் கொண்டு வந்தது. ஆவலுடனும், அவதானத்துடனும் தொலை நோக்கியின் திருகிகளை மெல்ல மெல்ல அசைத்து சம நிலைக்கு கொண்டு வந்தார்.

தத்தித்தோம் -

ததிகிடதோம் -

மிருதங்கத்தில் அந்தச் சின்னஞ் சிறிய விரல்கள் நர்த்தனமிடுகின்றன. தனி ஆவர்த்தனம் தனித்து

வந்ததுடன் நெஞ்சைப் பிழிகின்றது. சுதனின் முகத்தில் இனம் புரியாத பெருமிதம் இழையோட மிருதங்க இசை மண்டபத்தையே தன் முன்னால் கட்டியிழுத்துச் செல்கிறது.

அவரது நெஞ்சுக்குள் ஏதோ ஒன்று திரண்டு வந்து அவரை எங்கோ கொண்டு செல்கிறது. இன்னும்... இன்னும்... எதையோ தேடுவதற்காக அது செல்கிறது.

ஏதோ ஒரு வேகமடைந்தவராக தொலை நோக்கியின் திருகிகளைச் சுழற்ற ஆரம்பித்தார். தெரிந்து கொண்டிருந்த காட்சி மங்க, புதிய காட்சி ஒன்று புலனாகிறது.

தம்பி -

தொலை நோக்கியில் தம்பியின் பிம்பம் இப்போ தெளிவாகவே விழுகின்றது. மனம் கிளர்ச்சியடைகிறது.

உடலின் முழுச்சக்தியையும் ஒன்று திரட்டி கண்களுக்குள் தம்பியின் பிம்பத்தையே நோக்கினார்.

தம்பியின் விரல்கள் மிருதங்கத்தில் லாவகமாகத் தவழ்கிறது.

தத்தித்தோம் - ததிகிடதோம் -

அதுமட்டும் கேட்கவில்லை. காதைக் கூர்மையாக்கினார்.

அவனின் ஒவ்வொரு விரலசைவுக்கும் ஏற்ப துப்பாக்கி வேட்டுக்களும் பீரங்கி முழக்கங்களும் கேட்கின்றன.

தம்பியின் முகத்தை உற்று நோக்கினார்.

எல்லையற்ற பிரகாசம். வெற்றியை வரவேற்கும் உற்சாகம் அவன் முகத்தில் தவழ்கிறது. அவரது மனதிலும் ஏதோ ஒரு தெளிவு ஊறிப் பரவுகிறது.

எழுந்து குசினிக்குள் ஓடிப் போகிறார்.

“இஞ்சாரப்பா! நான் தம்பியைக் கண்டனான்!”

அவள் ஆச்சரியத்துடன் அவரைப் பார்க்கிறாள்.

அவர் சொன்னதை அவளால் விளங்க முடியாததாகவோ அல்லது அவருக்கு இப்போது தான் விளங்கியது என்பதனாலோ அவளது ஆச்சரியம் என்பதை அவரால் சரியாகப் புரிய முடியவில்லை.

நூலக நிறுவனத்தின் ஆவணக வலைத்தளத்தில்

(www.aavanaham.org)

நா.யோகேந்திரநாதனின்

வாய்மொழி வரலாறு

பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது.

பதிவு செய்தவர் : க.பரணீதரன்

காலம் : 2020

நேரம்: 44 நிமிடம் 02 செக்கன்

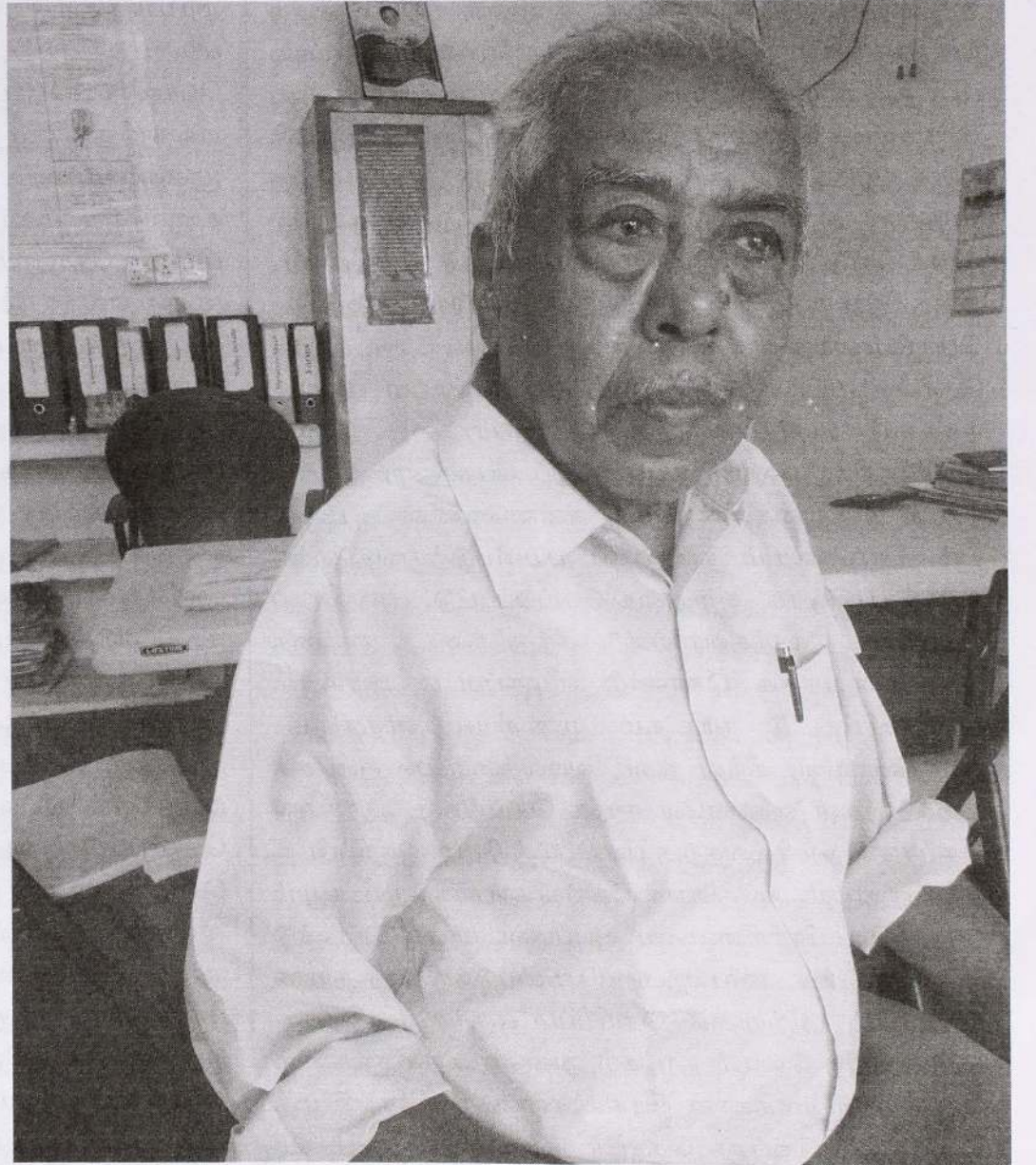

கலைஞர் யோகேந்திரநாதனின் கலை ஆளுமை

ஒரு நாடகக் கலைஞனாக இருப்பதற்கு முதலில் ஆர்வமும் விருப்பமும் முக்கியமானதாகும். அடுத்த முக்கிய அம்சம் நாடகக் கலைஞரிடம் தொடர்ச்சியான ஈடுபாடு இருக்கும், நாடகம் ஒரு கூட்டுக் கலையாதலால் புரிந்துணர்வு என்பது நாடகக் கலைஞனின் அம்சங்களில் ஒன்றாகிறது. அத்தோடு நாடக கலையில் தொடர்ச்சியாக ஈடுபடவேண்டுமாயின் அவரிடம் “அர்ப்பணிப்பு” என்பது இன்றைய நவீன யுகத்தில் பிரதான இடம் வகிக்கிறது. இந்த எல்லா அம்சங்களும் உள்ளடங்கப் பெற்று இன்றுவரை படைப்பாக்கத் துறையில் ஈடுபட்டு கொண்டிருப்பவர் கலைஞர் யோகேந்திரநாதன் அவர் ஒரு தபாலதிப ராக இருந்தும் கலையில் பல்துறைப் புலமை மிக்கவராக இருப்பது அவருக்கேயான தனிச் சிறப்பம்சமாகும். இலக்கிய ஈடுபாடும், எழுத்தாற்றலும், வானொலி நாடக வாக்கமும், ஊர் நாடகம், நவீன நாடகம், தெருக்கூத்து, திரைப்படவாக்கம், பாடலாக்கம், இசை ஈடுபாடு, கூத்து மற்றும் இசை நாடகப் பயன்பாடு என்பவற்றோடு அறிவிப்பாளர், விமர்சகர், சிந்தனையாளர் என்ற திறன்களையும் உட்படுத்திப் பேசப்பழக ஒரு நல்ல மனிதராகவும் இருக்கிறார்.

நான் எனது ஊரான ஸ்கந்தபுரத்தில் இவரை முதல் முதல் சந்தித்திருக்கிறேன். அப்பொழுது அவர் என்னிடம் கேட்டது,

“நீங்கள் போடும் குறியீட்டு நாடகங்கள் பார்வையாளருக்கு விளங்கும்படியாக உருவாக்குங்கள்” என்ற வேண்டுகோளாகும். அவர் அன்று கூறிய ஒரு உதாரணம் இன்றுவரை என் மனதில் இருக்கிறது. அதாவது ஒரு கைக்கடி காரத்தின் உள்ளகட்டமைப்பு எல்லோராலும் விளங்கிக் கொள்ளமுடியாதபடி சிக்கலாக இருந்தாலும் வெளிப்புறத்தில் நேரம் பார்ப்பதற்கு எந்தச் சிக்கலும் இல்லாது தெளிவாக இருக்கவேண்டும் என்பதாகும். அன்று நான் எனது அந்த வயதில் அவருக்குக் கூறினேன், ஒன்றை விளங்காவிட்டால் பார்வையாளரும் அதை விளங்கிக் கொள்ள முயற்சிக்க வேண்டும் என்பதாகும். இன்று நான் இந்த எனது வயதில் அதை

அப்படிக்கூறமாட்டேன். “பனையின் நிழல்”(1991) என்ற எனது நாடகத்தைப் பார்த்துவிட்டு இதனை ஒரு குறும்படமாக எடுத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்றும், அதன் எழுத்துருவைத் தரும்படி என்னிடம் கேட்டார். நான் சாட்டுப் போக்குச் சொல்லி அதனை அவரிடம் கொடுக்கவில்லை. கொடுத்திருந்தால் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் காரணமாக நன்மை, தீமை ஏற்பட்டிருக்கலாம். அந்த எழுத்துரு இன்று கைகளில் இல்லாது அடையாளமே தெரியாது எங்கோ மறைந்து விட்டது. அந்த எழுத்துருவை அவரிடம் கொடுத்திருந்தால் அது இன்றுவரை வாழ்ந்திருக்கும்.

இவரைப் பற்றிய மேலதிக தகவல்களை அறிவதற்காக ஆசிரியர்களாய் இருக்கின்ற நாடகக் கலைஞர்களாக விந்தன், விஜயன், சத்தியானந்தன் என்போரோடு மேற்கொள்ளப்பட்ட உரையாடல்களில் யோகேந்திரநாதனின் அரங்கப் பணியின் காத்திரமான பங்களிப்பு தெரிய வருகிறது. பொதுவாக ஊர் மேடை நாடக உருவாக்கங்களில் இருந்து பின்னர் நவீன நாடக உருவாக்கத்திற்கு தன்னை இயல்பாக்கம் செய்து கொண்டார். அந்தக் காலங்களில் பிரபலமாக 500 தடவைகளுக்கு மேல் ஆற்றுகை செய்யப்பட்ட வீதி நாடகம் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்த வீதி நாடக முடிவில் உண்டியல் மூலம் பார்வையாளரிடம் பணம் பெறுகின்ற ஒரு முறைமையையும் அக்காலத்தில் கையாண்டனர். வியர்வைத் துளிகள் (1993) என்ற நாடகம் இவரால் எழுதப்பட்டு நெறியாள்கை செய்யப் பட்டது. மீனவ சமூகத்தின் பிரச்சினையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த நாடக ஆற்றுகை அமைந்திருந்தது. இந்த நாடகத்தில் உரைஞர் என்கின்ற பாத்திரம் வருவதன் மூலம் அக்கால நவீன நாடகப் போக்கோடு இது இணைந்திருப்பதைக் காணலாம். இந்த நாடகத்தின் ஆற்றுகைச் சிறப்பு யாதெனில் பெரும்பாலான நாடகக்கதை ஆடல், பாடல் ஊடாகவே சொல்லப்பட்டிருந்தது. இவரிடம் காணப்பட்ட ஊர் நாடகப் பண்பிலிருந்து வேறுபாட்டை இவை ஏற்படுத்தின. பலரும் சிலாகித்துப் பேசுகின்ற இவரது நாடக ஆற்றுகையின் சிறப்பு என்னவெனில் ஆடலையும், பாடலையும் நன்றாகப் பயன்படுத்துவதுதான். 1992ல் பரவலாக ஆற்றுகை செய்யப்பட்டு, பரவலாகப் பேசப்பட்ட “காத்தவராயன்”, சிந்து நடைக் கூத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட அரசியல் வெளிப்பாட்டு நாடகம் முக்கியமானதாகும். காத்தவராயன், சிந்து நடை வடிவத்தை பல நாடகக் கலைஞர்கள் ஏற்கனவே சமூக செய்திகள், அரசியல் செய்திகள் சொல்வதற்கு பயன்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். அதேபோல கேள்விகள் என்ற நாடகமும் போராட்டப் பிரச்சினையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடனம், இசை என்பவற்றைப் பயன்படுத்தி ஊர் நாடக முறையில் ஆற்றுகை செய்யப்பட்டிருந்தது. இவரது வானொலித் தொடர் நாடகம் அன்றைய காலங்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான இரசிகர்களை கவர்ந்து இழுத்திருந்தது. இவரது தொடர் வானொலி நாடகம்

தொடர்ந்து இரண்டு வருடங்கள் நடந்தது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். அக்காலங்களில் போடப்பட்ட “கதை பேசும் கல்லறைகள்” என்ற நாடகமும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1994/1995 காலங்களில் மேடை நாடகமாகவும், வீதி நாடகமாகவும் யோகேந்திரநாதனின் எழுத்துரு வாக்கமான “புயல் போர்த்த பூமி” என்ற நாடகம் விந்தனின் நெறியாள்கையிலும் சத்தியானந்தனின் உதவியோடும் பல இடங்களில் ஆற்றுகை செய்யப் பட்டது. யோகேந்திரநாதன் தனது அடுத்த சந்ததியான விந்தனோடு கலந்துரையாடியும், விந்தனின் அடுத்த சந்ததியான சத்தியானந்தன், விஜயசேகரன் ஆகியோரின் உதவியோடும் முற்றுமுழுதாக ஊர் நாடக பண்பில் இருந்து விலகி நவீன நாடகப் பண்புகளை உள்வாங்கி கூட்டிணைவாக இந்த நாடகம் உருவாக்கப் பட்டமை மிகச் சிறப்பான அம்சமாகும். இது நவீன நாடகமாகக் கொள்ளப்படுவதற்கு குறிப்பாய் சில அம்சங்கள் முக்கியம் பெற்றிருந்தன. அதில் எல்லோருமே ஒரே மாதிரியான உடுப்புப் போடுவது வழக்கம். கலாநிதி க.சிதம்பரநாதனின் அரங்க முயற்சிகளின் பெறுபேறாய் உருவாகி பின்னர் பலர் அதைப் பயன்படுத்தி இருக்கின்றனர். இந்த நாடகத்திலும் ஒரே உடுப்புப் போடுகின்ற முறைமை கையாளப்பட்டிருக்கிறது. அதில் வேறுபட்ட பாத்திரங்களைக் காட்டுவதற்கு அப்பாத்திரத்தின் ஒரு அடையாளத்தை மட்டும் பயன்படுத்துவர் அல்லது அணிவர். (பொலிஸ் என்றால் பொலிஸ் தொப்பி மட்டும் போடுதல்) அதேபோல் கலாநிதி குழந்தை ம.சண்முக லிங்கத்தின் முறைமையிலும், சிதம்பரநாதனின் நெறியாள்கையிலும் உருவாகிய “மண் சுமந்த மேனியர்” என்ற நாடகத்திற்குப் பின்னர் தோற்றம் பெற்ற ஒரு வகையான நவீன நாடக முறை எல்லா இடமும் பரவலாகியது. அதில் வருகின்ற நிகழ்த்திக் காட்டல் என்கின்ற அம்சம் இந்த புயல் போர்த்த பூமி என்ற நாடகத்தில் நன்கு பயன்படுத்தப் பட்டிருந்தது. உரைஞர் முறைமையும் குறியீட்டு வெளிப்பாடும் இந்நாடகத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. இங்கு குறியீட்டு வெளிப்பாட்டிற்கு உதாரணமாக ஒருவரை வெருட்டி உண்மையை வெளியில் கொண்டுவர வைக்கும் வன்முறைச் செயற்பாட்டைக் காட்ட ஒருவரை சத்தி எடுக்கப் பண்ணுதல் சிலர் அந்தச் சத்தியைக் கிண்டி அதனுள் என்னவெல்லாம் இருக்கிறது என்று ஆராய்ந்து பார்த்து தண்டனைக்குட்படுத்துவர். அடுத்ததாக ஒரு அரசியல் சம்பவத்தை வெளிப்படுத்துகையில் ஒரு சிறிய வீட்டை ஏந்தியபடி பாடல் பாடுவார். படிம வெளிப்பாடு, நையாண்டி என்பன இந்த நாடகங்களில் செறிந்திருந்தன. இங்கு வரும் குறியீடுகள் தெளிவாக விளங்கப்படுத்தல் வேண்டும் என்பதில் யோகேந்திரநாதன் மிகக் கவனமாக இருந்தார். அதன் பின்னரும் பார்வையாளரது கருத்துகள் உள்வாங்கப்பட்டு நாடகத்தில் விளங்காது காணப்பட்ட குறியீட்டுக் காட்சிகள் திரும்பத் திரும்ப செம்மைப்படுத்தப்பட்டு விளங்கக் கூடியதாக மாற்றப்பட்டதாக சத்தியானந்தன்

சுறினார். இந்த நாடகத்தில் பாடலையும், இசையையும் நன்கு பயன்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அவரது நாடகங்களில் “பெற்றவளைக் கொன்றவன்” என்ற நாடகம் போராட்ட மற்றும் அரசியல் சூழலை மையப்படுத்தி இருந்ததோடு இந்த நாடகத்தில் தாய் மகளைக் குத்திக் கொலை செய்யும் சம்பவமும் காணப்படுகிறது. நாடகத்தில் உள்ள ஈடுபாடு போல் இவருக்கு திரைப்படத் துறையிலும் இருந்திருக்கிறது. இவரால் உருவாக்கப்பட்ட இரண்டு முழுநீளத் திரைப்படங்கள் காலம் மாறும் சூழலின் பதிவுகளாக இருக்கின்றன. அவரது எழுத்துத் துறைக்கு ஆதாரமாக அண்மையில் வெளிவந்த நாவல் சாட்சி பகரும். ஒட்டு மொத்தமாக இவரது பெருஞ்சிறப்பு தனது கலைப் படைப்புகளை ஜனரஞ்சக மயப்படுத்துவதில் முக்கியத்துவம் கவனம் செலுத்தியதாகும். எப்பொழுதும் படைப்பு பார்வையாளரை முழுமையாகச் சென்றடைய வேண்டும் என்பது அவரது பிரதான நோக்கமாகும். இவரது படைப்புகளில் பாடலும் இசையும் முதன்மையானதோடு பிரபல பாடகர்கள் இவரது படைப்புகள் மூலமே வெளிச்சத்திற்கு வந்தனர்.

இவரது ஐந்து நாடகங்களில் ஒன்றான “காட்டு நிலா” என்ற வானொலி நாடகம் பற்றி நோக்குகிறபோது அது வானொலி நாடகத்திற்குரிய மன மேடையை ஆற்றுகைக் களமாகக் கொள்ளும் எல்லாவித அம்சங்களையும் உட்படுத்தியிருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது. வானொலி நாடகத்தில் உரையாடல் மூலம் உருவாக்கப்படும் கதை வெளிப்பாட்டின் உண்மைத் தன்மையை யதார்த்த சித்தரிப்பை ஒலிவிளைவுகள் மூலமே ஏற்படுத்த முடியும். குருவி கத்தல், குரங்கு பாய்தல், யானை பிளிறல், வாகனம் ஓடும் சத்தம், கியர் மாற்றும் சத்தம், மரம் வெட்டும் சத்தம், குதிரைக் குளம்பொலி, சில்வண்டுச் சத்தம், ஆட்காட்டிக் கத்தல், மணிக்கூட்டின் டிக் டிக் சத்தம், பாடல் ஒலி என பல்வேறு அம்சங்கள் சரியான முறையில் வந்துள்ளன. அதேபோல பாத்திரத்தின் தோற்றப் பொலிவுகள், குணம்சங்கள் என்பன உரையாடல் மூலமே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. வானொலி நாடகம் ஒரு செவிப்புல சாதனமாகையால் உரையாடல் ஒலி விளைவு, இசை, பாடல் என்பன சரியான முறையில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

இந்தக் கதை காடுகளைப் பாதுகாக்கும் கிராமிய மாந்தர் பற்றியதாய் அமைந்திருக்கிறது. அந்தக் கதை காட்டைப் பாதுகாத்தலில் தொடங்கி ஒரு காதலில் முடிவடைகிறது. இந்த கிராமிய கதையில் கிராமியச் சொற்கள், வழக்காறுகள், பண்பாடுகள், நம்பிக்கைகள், வேண்டுகோள்கள், மரபுகள் நிறைந்திருக்கின்றன. இந்தக் கதை காட்டைப் பாதுகாக்கும் செயற்பாட்டிற்கு மனிதர்களைவிட கடவுளைத் தான் அதிகம் நம்பவேண்டும் என்பது ஊடுருவிச் செல்கின்றது. அந்த நம்பிக்கை ஒரு குறியீட்டுப் பண்பாகவோ, அல்லது அதுதான் யதார்த்தமாகவோ கொள்ளலாம். அது எழுத்தாளனின் நம்பிக்கையைச் சார்ந்து இருக்கிறது. மரபு வைத்தியம்

செய்வர் வாய் பேசக்கூடாது, வேளை கட்டல் சடங்கு, பொங்கல், பலி, நாள்கோள் பார்த்தல், பூக்கட்டிப் பார்த்தல், புறத்தால் கூப்பிடல் எனப் பல்வேறு நம்பிக்கைகள் உண்டு. மேலுள்ளவை போல் இப்போதும் வன்னியில் இருக்கும் சில சொற்கள் உதாரணமாக அறுத்தோடி, காடேறி, காட்டாறு, மால், கோட்காலி போன்றவை இந்த நாடகத்தில் வருகின்றன.

இங்கு வருகின்ற ஐயனார் கோயிலும், குதிரையில் உலாவரும் குட்டியன் பாத்திரமும் பூசாரி அப்புவும் காடு வெட்டவரும் டேவிட் உம், சண்முகத்திற்கும் (லாந்தா) பொன்னாவிிற்கும் ஏற்படும் காதலும் சிறப்பானதாக இருக்கிறது.

இந்த நாடகத்தில் வரும் வசனங்கள் சில

“எங்களை எரிக்கிறதும், மழை வரப் பண்ணுறதும் இந்த மரங்கள்தான்”.

“நாங்கள் இல்லாட்டி மரங்கள் இருக்கும்”

நிறைய கிராமிய நம்பிக்கைகள், பாத்திர வெளிப்பாடாக வருகிறது.

பரியாரி - “காட்டில் இரத்தம் பட்டால் காட்டேரி வந்து காதில் சொல்லும். ஆளில் விஷம் பட்டால் தூதன் வந்து குறியிலை சொல்லும்”.

இந்த நாடகத்தில் முழுவதுமே ஐயனார் என்ற தெய்வத்தாலேயே எல்லாம் நடக்கின்றன. “காட்டை அழிப்பவனை கடவுளின் கட்டளையால் மிருகங்கள் தாக்கும், விஷம் தீண்டியவனை கடவுள் காப்பர்” போன்ற விடயங்கள் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கன. ஒட்டுமொத்தமாக இது வானொலி நாடகத்தின் பண்புகளை உட்படுத்தியிருந்தாலும் குதிரையில் வரும் குட்டியன் பாத்திரம் காட்டைக் காப்பவனாக முதலில் காட்டி, முற்கோபக் காரனாகவும் காட்டி, முடிவில் ஒரு கூடாதவன் போல் காட்டப்படுகிறது. பொன்னாவின் காதல் சண்முகம் மீதிருக்க பூக்கட்டிப் பார்த்த விடத்தில் ஐயனாரின் தீர்ப்பு குட்டியனுக்குத்தான் பொன்னா சொந்தமென்று வந்தது. இங்கு மனிதர்களின் சரியான முடிவு கடவுளால் பிழையாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பொன்னா, அந்தக் கடவுளின் தீர்ப்பையும் மீறி சண்முகத்தோடு அந்தக் கிராமத்தை விட்டுச் செல்ல முற்படும்போது தடையாக ஒரு ஆறு தெரிகிறது. அந்த ஆற்றைக் கடப்பதற்குப் பொன்னா ஐயனாரையே வேண்டுகிறாள் யோகேந்திரநாதனின் இந்த வானொலி நாடகத்தின் உன்னதமான சாரம் தனக்குச் சரியென்று பட்டதை கடவுள் எதிர்த்தபோதும் அந்தக் கடவுளின் உதவி கேட்டே சரியானதை செய்கின்ற முடிவு காணப்படுகிறது. அந்த நாடகம் பூராகவும் கடவுள் மீதிருந்த பரிபூரண நம்பிக்கையையும் கடவுளின் அருளும் ஒரு மனிதப் பெண்ணுக்கு தெரிந்தபோதும் கூட அந்த மனிதப் பெண்ணின் தீர்மானத்தை கடவுள் நிராகரித்தாலும் சரியெனப்பட்டதைச் செய்வது கடவுளை பிரார்த்திக்கும் ஒருமுறைமைதான் அல்லது அதுவும் கடவுளின் ஒரு பகுதிச் செயல்தான். யோகேந்திரநாதன் மறுக்கப்பட முடியாத மறக்கப்பட முடியாத மறைக்கப்பட முடியாத ஒரு கலைஞன்.

+

நாடகத்தில் அரங்கமொழி

இலக்கியம் எழுத்து மொழி எனவும் இசை செவிவழி மொழியெனவும், நாடகம் உடல் மொழி எனவும், சினிமா புகைப்படக்கருவியின் மொழி எனவும் ஒரு கோட்பாடு இன்று பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில் நாடகத்தின் அரங்க மொழியாக உடல் மொழியே பிரதான பாத்திரம் வகிக்கின்றது. பார்வையாளர்களிடம் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் வாய்மொழி, இசை, ஒப்பனை, மேடையமைப்பு என்பன காத்திரமான பங்களிப்பை சந்தர்ப்பங்களுக்கேற்ப வழங்கியபோதிலும் கூட, உடல் மொழியே அரங்கில் தீர்க்கமான பாத்திரத்தை வகிக்கிறது.

மனித குலம் தோன்றிய காலத்திலேயே ஒருவருடன் ஒருவரான கருத்துப்பரிமாற்றம் சைகைகள், அபிநயங்கள் போன்ற உடல் மொழி ஊடாகவே இடம் பெற்றன. அக்கால கட்டத்திலேயே அரங்கின் தோற்றம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. மனிதர்கள் மகிழ்ச்சியடையும் போதும், தங்களைவிட மேம்பட்ட சக்திகளைத் திருப்திப்படுத்தும் போதும் உடல் அசைவுகளை ஆடல் களாக மேற்கொண்டனர்.

அவையே காலப்போக்கில் சடங்குகளாக விரிந்தன. மனிதனின் உடல் அசைவுகளுக்கேற்ப வாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஓசைகளை வாய் மொழிகளாகத் தோன்றி, அவை திரும்பத் திரும்ப ஒரே மாதிரியாகப் பாவிக்கப்பட்டபோது மொழிவடிவம் உருவாகியது.

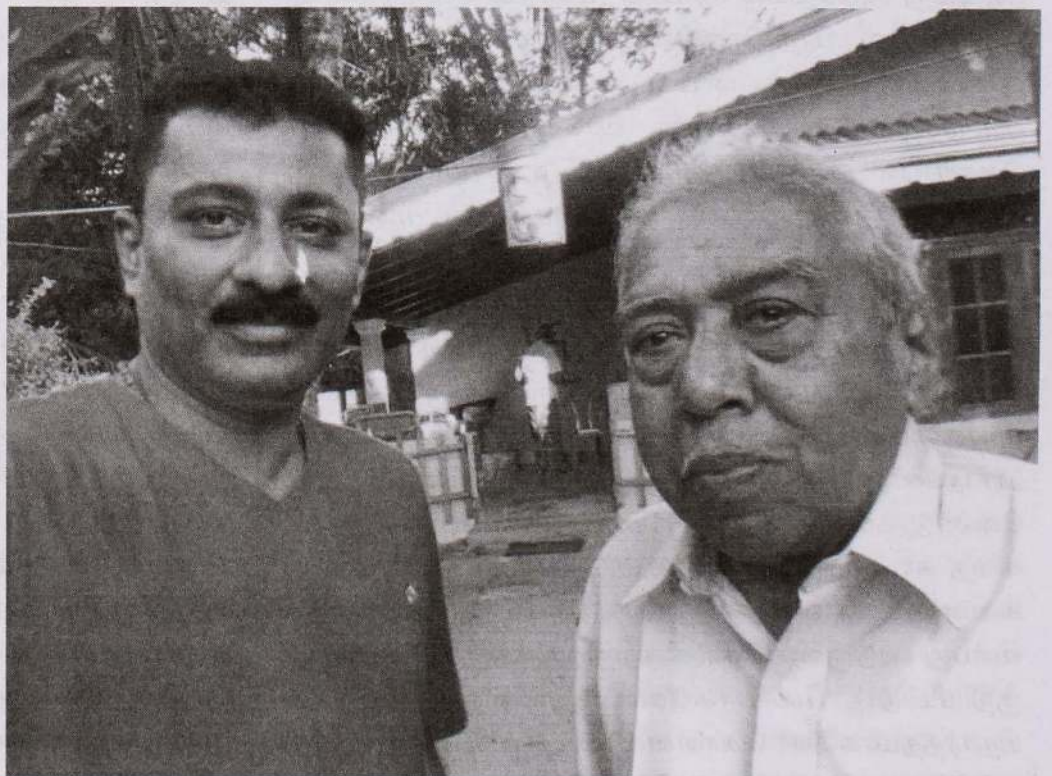
எனவே மனித குலத்தின் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கான முதல் ஊடகம் உடல்மொழியே என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளமுடியும்.

சாதாரண வாழ்வில் கூட சில குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் கருத்துக்களோ, உணர்வுகளையோ முழுமையாக வாய்மொழி மூலம் வெளிப்படுத்த முடியாத போது புன்னகை, அழகை, கோபம், ஆவேசம், அடித்தல், அணைத்தல், வருடுதல் போன்ற உடல் மொழி பிரயோகிக்கப்படுவதை நாம் சுட்டிக்காட்டமுடியும்.

இந்நிலையில் நாடகம் என்பது ஒரு கட்புலக் கலை வடிவமாகையால் மரபு வழி நாடகங்களிலும் சரி நவீன நாடகங்களிலும் சரி, உடல் மொழி என்பது அரங்க மொழியாகச் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

சடங்கு முறைகளாக ஆரம்பித்த நாடகம் ஒரு படிமுறை வளர்ச்சியினூடாக மெல்ல மெல்ல மெருகுபடுத்தப்பட்டு படச்சட்ட மேடையை நிகழ்த்து களமாகக் கொள்ளுமளவுக்கு மாற்றமடைந்துள்ளது. இப்படியான ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அரங்கு கிரேக்கத்திலேயே முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்டதெனவும் அதன் முன்னோடி “அரிஸ்டோட்டல்” என்றும் கூறப்படுகிறது.

படச்சட்ட மேடை அரங்குகள் பிரபலம் பெற்ற போது வசனங்கள், பாடல்கள் என்பவற்றின் ஆதிக்கம் மேலோங்க ஆரம்பித்தது. மேற்கில் சேக்ஸ்பியர், பேர்ணட்ஷா போன்றவர்களின் நாடகங்களையும் தமிழ்ப்புலத்தில் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், பம்பல் சம்பந்த முதலியார் முதலியவர்களின் நாடகங்களையும் உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். எவ்வளவுதான் வாய்மொழி மேலோங்கிய போதும் சோகம், வீரம், மகிழ்ச்சி, காதல், கொடுமை போன்ற உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதில் உடல் மொழி ஏனையவைகளைப் பின்தள்ளிவிட்டு முதன்மைப் பாத்திரத்தை வகித்தது. வசனம், பாடல், ஒப்பனை,

மேடையமைப்பு என்பன துணை அம்சங்களாகவே விளங்கின. அங்கு கூட அரங்க மொழியாக உடல்மொழியே முதன்மைப்பாத்திரம் வகித்தது.

இவ்வாறு படச்சட்ட அரங்க மேல்த் தட்டு, மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் கலையாக மேன்மை பெற்ற போது அடிமட்ட உழைக்கும் மக்களின் கலைகளாக தெருக்கூத்துக்கள், வீதி நாடகங்கள் நிலைபெற்றன. இவற்றில் ஆடல்களே முக்கியத்தும் பெற்றமையால் இவற்றின் அரங்க மொழியாக உடலசைவுகள், அபிநயங்கள் என்பனவே பிரதான அம்சங்களாகின. இவற்றைக் காலங்காலமாக நிலவிவரும் ஒடுக்கப் பட்டோரின் அரங்கு எனக் கூறினால் மிகையாகாது.

நாடகக் கலையின் இப்படியான பயணத்தினூடாகவே இன்றைய நவீன நாடகம் உருவாக்கம் பெற்றது. நவீன நாடகம் மேற்கு நாடுகளில் 1960ஆம் ஆண்டை அண்டிய காலப்பகுதியிலேயே நாடகம் கலையாக முன்வைக்கப்பட்டபோதிலும், இது இரண்டாம் உலகப் போர் காலத்திலேயே ஆரம்பமாகிவிட்டது. அதுவும் ஒரு வகையான ஒடுக்கப்பட்டோரின் அரங்க வடிவத்திலேயே தொடங்கியது.

சோவியத் ஒன்றியம் மீது ஜெர்மனி படை யெடுத்தபோது படைக்கு ஆட்களைத் திரட்டும் வகையிலும் மக்களைப் போரின் பங்களிகளாக மாற்றவும் வீதி நாடகங்கள் நடாத்தப்பட்டன. சோவியத் ஒன்றியம் பல மொழிகள் பேசப்படும் ஒரு ஒன்றியம் என்ற காரணத்தினால் அந்நாடகங்களில் உடல் மொழியே பிரதானமாக விளங்கியது. அங்கு அரங்க மொழியாக உடல் மொழி முக்கியத்துவம் பெற்றது. இந்த வீதி நாடகங்கள் வீதிகள், சந்தைகள், இராணுவ வாகனங்கள், முகாம்கள் எனப் பல்வேறு இடங்களிலும் பல்லாயிரம் தடவைகள் அரங்கேற்றப்பட்டன.

இதில் ஒரு சிறப்பம்சம் அரங்க மொழியானது ஆற்றுகை நடாத்தப்பட்ட இடத்துடன் நின்றுவிடவில்லை. மக்களைப் பார்வையாளர்களாக மட்டுமின்றிப் பங்களாளர்களாக ஆக்கின. அந்த அரங்க மொழி ஆற்றுகைக் களத்துக்கு வெளியேயும் விரிய நாடகம் மக்கள் மத்தியிலும் தொடர்ந்தது.

மக்கள் தங்களைப் போராளிகளாகவும் போரில் ஏதோ ஒரு வகையில் பங்களிப்பவர்களாகவும் மாற்றிக்கொண்டனர். அங்கு அரங்க முழுமையாகச் சமூகமயமாக்கப்பட்டது.

அடுத்த கட்டமாக ஜெர்மனி, இத்தாலி, பிரான்ஸ் எனப் பல மேற்கு நாடுகளிலும் நவீன நாடகம் ஒரு கலையாக முன்னெடுக்கப்பட்டது.

இந்த நவீன நாடகத்தின் சிறப்பம்சம் மக்களை நாடகத்தின் பங்களிகளாக்குவதாகும். இந்த அரங்க மொழி முன்வைக்கும் விஷயங்கள் மக்கள் மத்தியில் விவாதப் பொருட்களாகின்றன. அவை மக்களை நோக்கி கேள்விகளை எழுப்புகின்றன. மக்களை செயற்பாட்டை நோக்கி உந்தித் தள்ளுகின்றன. அதாவது ஆற்றுகைக் களத்துக்கு வெளியேயும் நாடகம் தொடரும் ஒரு அற்புதம் நிகழ்கிறது.

இங்குதான் நவீன நாடகம் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான அரங்க வடிவமாகப் பரிணாமம் பெறுகிறது. இந்த ஒடுக்கப்பட்டோர் அரங்கு, காலம், இடம் போன்ற வெவ்வேறு தூழல்களுக்கு அமைய யதார்த்த அரங்கு, படிம அரங்கு, கண்ணுக்குத் தெரியாத அரங்கு எனப் பலவகைப்படுகின்றன.

இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளின் நவீன நாடகத்தின் முன்னோடியாக வங்காளத்தைச் சேர்ந்த “பாதல் சர்த்தார்” கருதப்படுகிறார். இவர் உழைக்கும் மக்களுக்கு எதிரான ஒடுக்குமுறைகளையும் நிலமானிய சமூகக் கட்டமைப்பின் சீர்கேடுகளையும் தனது நவீன நாடகத்தின் கருப்பொருள்கள் ஆக்கினார்.

இவரின் சிறப்பம்சம் இவர் நவீன நாடகத்தை மேற்கிலிருந்து அப்படியே இறக்குமதி செய்யவில்லை. உழைக்கும் மக்களிடம் நிலவி வந்த கூத்து வடிவங்களையும் மரபுசார் வழக்குகளையும் அரங்க மொழியாக்கினார். மக்கள் கூடுமிடங்களை ஆற்றுகைக் களங்களாக்கினார். இவர் படைப்புக்களின் தொடர்ச்சியாக ஒடுக்குமுறைக் கெதிரான பல போராட்டங்கள் வெடித்தன. பொலிஸாராலும் ஆலை முதலாளிகளாலும் இவருக்கு உயிராபத்து விளைவிக் கக் கூடிய நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டபோதும், இவரின் கலைப் பயணம் தொடர்ந்தது.

இவர் நாடக உலகில் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகள் எங்கும் பரவின. பாணிக்கிரகி என்ற தெலுங்கு நாடகவியலாளர் ஆற்றுகையின் போதே பொலிஸாரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்.

தமிழில் சுஜாதா, அசோகமித்திரன் போன்றோர் நவீன நாடகத்துக்கு அரிய பங்களிப்பை வழங்கினர்.

பிரபஞ்சன், ஐ.ராமசாமி போன்றோர் நவீன நாடக அமைப்புக்களை உருவாக்கிப் பல சாதனைகளை ஈட்டி வருகின்றனர்.

இலங்கையில் தமிழில் தாசீசியஸ், குழந்தை சண்மூலிங்கன், சிதம்பரநாதன், விந்தன், இரவி, கவிஞர் முருகையன் உட்படப் பலர் நவீன நாடக வளர்ச்சிக்கு அளப்பரிய பங்கினை வழங்கியுள்ளனர்.

இவர்கள் நவீன நாடகத்தின் அரங்க மொழியாக நாட்டுக்கூத்துக்களின் ஆட்ட வடிவங்கள், மரபுசார் பழமொழிகள், சொற்றொடர்களின் படிமங்கள் போன்ற வற்றை உடல் மொழி ஊடாக அரங்காற்றுகை செய்து நாடகங்களை மக்கள் மயப்படுத்தினர். இவர்கள் அரங்க மொழி மூலம் வெளிப்படுத்திய செய்திகள் இலகுவில் மக்களைச் சென்றடைந்து விவாதங்களை எழுப்பின. நியாயங்களை நோக்கி மக்களை உந்தித் தள்ளின.

அவர்களை அடியொற்றி பாடசாலைகள் பொது அமைப்புக்கள் என்பன நவீன நாடகங்களை அரங்காற்றுகை செய்யுமளவுக்கு வளர்ச்சி பெற்றுவிட்டன.

நவீன நாடகம் மேற்கு நாடுகளின் தாக்கத்தால் இங்கு உருவான போதும் எமது மண்சார்ந்த, எமது மண்ணில் படிந்துள்ள அடிப்படைகள் அரங்க மொழியாக்கப்பட்டு மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செய்யப்படுவது பெருமைக்குரியதாகும்.

+

நா.யோகேந்திரநாதன் வானொலி நாடகத்துறையில் ஒரு உச்சம் பெற்ற கலைஞராகவே எனக்குத் தோன்றினார்

(காட்டுநிலா நாடக நூலுக்கு வழங்கப்பட்ட முன்னுரையிலிருந்து)

எனது ஒரு ஊடக வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தோடு பின்னிப் பிணைந்தது வானொலி நாடகம். 11 வயதில் சிறுவர் மலரில் தொடங்கி இளைஞர் மன்றம், சன்மானம் பெறும் வானொலிக் கலைஞர் என வானொலி நாடகத் துறையோடு வளர்ந்தவன் அடியேன். அறிவிப்பாளரான பின்பும் கூட வானொலி நாடகங்களில் பங்குகொள் வதைப் போல் மகிழ்வு தரக்கூடியது வேறு எதுவும் இல்லை.

அத்தகைய எனக்கு வானொலி நாடகங்களைத் தயாரிக்கும் வாய்ப்பும், பொறுப்பும் வந்தது. 1980களின் ஆரம்பத்திலிருந்து ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தேசிய சேவையில் ஒரு மணிநேர 45 நிமிட நேர நாடகங் களைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பை எனக்களித்தார் அன்றைய பணிப்பாளர் திருமதி பொன்மணி குலசிங்கம் அவர்கள். கவிதை நாடகங்கள், சமூக நாடகங்கள் வரிசையிலே தனித்துவம் வாய்ந்த நாடகம்தான் நா.யோகேந்திரநாதன் அவர்கள் எழுதிய “காட்டுநிலா”. அந்த நாடகப் பிரதியை முதன்முதல் நான் வாசிக்கும் போதே நான் இருக்கும் தூழலை மறந்து வன்னியின் பாரம்பரிய தூழலுக்குள் பயணப்பட்டேன். பொதுவாகத் தொலைக்காட்சியை காட்சி ஊடகம் என்று அழைப்பது போன்று வானொலி நாடகத்தை என்னவென்று அழைப்பது என்று கேள்வி எழுந்தால் என்ன பதில் சொல்வீர்கள். அறிவார்ந்தவர்கள் அதை ஆங்கிலத்தில் “மலர் விஷுவல் மீடியா” என்று சொல்வார்கள். ஆம்! நேயர்களின் உள்ளத்தில் பல்வகைக் காட்சிகளை உருவாக்கும் உருவாக்க வேண்டும்.

எனவே வானொலித்துறைக்கு வரும் எழுத் தாளனுக்கு அத்தகைய ஆளுமை இருந்தால் மட்டுமே சிறந்ததொரு வானொலி எழுத்தாளனாக முடியும்.

அவ்வகையில் “காட்டுநிலா” நாடகத்தை எழுதிய நா.யோகேந்திரன் அவர்கள் வானொலி நாடகத் துறையில் ஒரு சுயம்புவாக தன்னை வளர்த்து அதன் உச்சம் தொட்ட எழுத்தாளராகவே எனக்குத் தெரிந்தார். அவரை இன்றுவரை நேரில் பார்த்ததில்லை. ஆனால் இன்றுவரைக் காட்டுநிலா நாடகத்தை என்னால் மறக்க முடியாது. எனவே நான் ஒலி வடிவைப் பதிவு செய்து அதை 40 ஆண்டுகளாக சேமித்து வைத்துள்ளேன்.

எழுதப்பட்ட பாடலுக்கு மெட்டமைக்கும்போது அதற்குள் மறைந்து கிடக்கும் மெட்டைத்தான் நான் கண்டு பிடிக்கிறேன் என்று சொல்வார் மெல்லிசை

மன்னர் எம்.எஸ்.விஸ்வநாதன். அதுபோல் கொழும்பில் படித்து வளர்ந்த அடியேன் எனக்கும் சற்றும் பரிச்சய மில்லாத பாரம்பரிய வாழ்க்கைச் சூழலை கலைஞர்களின் நடப்பாற்றல், ஒலிக்குறிப்புகள் பின்னணியில் ஒலிக்கும் சம்பந்தமான இசைகள், கதையோட்டத்தைப் பிரதி பலிக்கும் இசைப் பின்னணி என்பவற்றை உருவாக்கித் தயாரித்து நேயர்கள் அனைவரையும் வன்னிப் பிரதேசத் துக்கு அழைத்துச் செல்லும் உணர்வு பூர்வமாக என்னால் நாடகத்தை தயாரிக்க முடிந்ததென்றால் அது நா.யோகேந்திர நாதன் என்ற எழுத்தாளரின் எழுத்தாற்றல் காரணமாக எழுந்த உந்து சக்தியேயன்றி வேறெதுவுமில்லை.

உப தபாலதிபராகப் பணியாற்றிய நா.யோகேந்திர நாதன் தற்போது இளைப்பாறும் காலத்திலும் தான் முன்பு படைத்த ஆக்கங்களை மீட்டெடுத்து இரை மீட்டி அச்சிலேற்ற முடிவெடுத்தமை ஒரு சிறந்த முயற்சி. அதிலும் தமிழ் வானொலி நாடகங்கள் நூல் வடிவில் வெளிவந்த வரலாற்றை விரல் விட்டு எண்ணிவிடக்கூடிய நிலையில் இவரது நாடகப் பிரதிகள் அடங்கிய நூல் வெளிவருவது காலத்தின் தேவை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இது ஆவணப் பதிவாக மட்டுமின்றி இன்றைய தலைமுறைக்கும், இனி வரும் தலைமுறைக்கும் வானொலி நாடகம் எழுதுவது எப்படியென்று கற்றுத் தரும் வழிகாட்டி நூலாகவும் திகழும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

நா.யோகேந்திரநாதன் வானொலிக் கலைஞர் மட்டுமின்றி சிறுகதைகள், நாவல்கள், மேடை நாடகங்கள், நாட்டார் கலைகள் பற்றிய ஆய்வுகள் எனப் பல எழுதியிருப்பதாக அறிகிறேன். அவற்றை அடுத்த தலைமுறைக்காக அச்சுவடிவில் கொண்டுவர வேண்டுமென விரும்புகிறேன்.

என்னைப் போன்ற வானொலித் துறையாளர்கள் காற்றில் கலை படைக்கும் தூர்ப்பாக்கியசாலிகள் என நானே அடிக்கடி விமர்சிப்பதுண்டு.

ஆனால் 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நா.யோகேந்திரநாதன் எழுதி அடியேன் தயாரித்த வானலையில் கலந்து மறைந்தும், மறந்தும் போன நாடகம் எழுத்து வடிவில் அச்சாகி காலத்தால் அழியாத ஆவண நூலாக வெளிவருவதை அறிந்து என்னுள் ஏற்படும் மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க்க நா.யோகேந்திரநாதனின் எழுத்துப்பணி!!

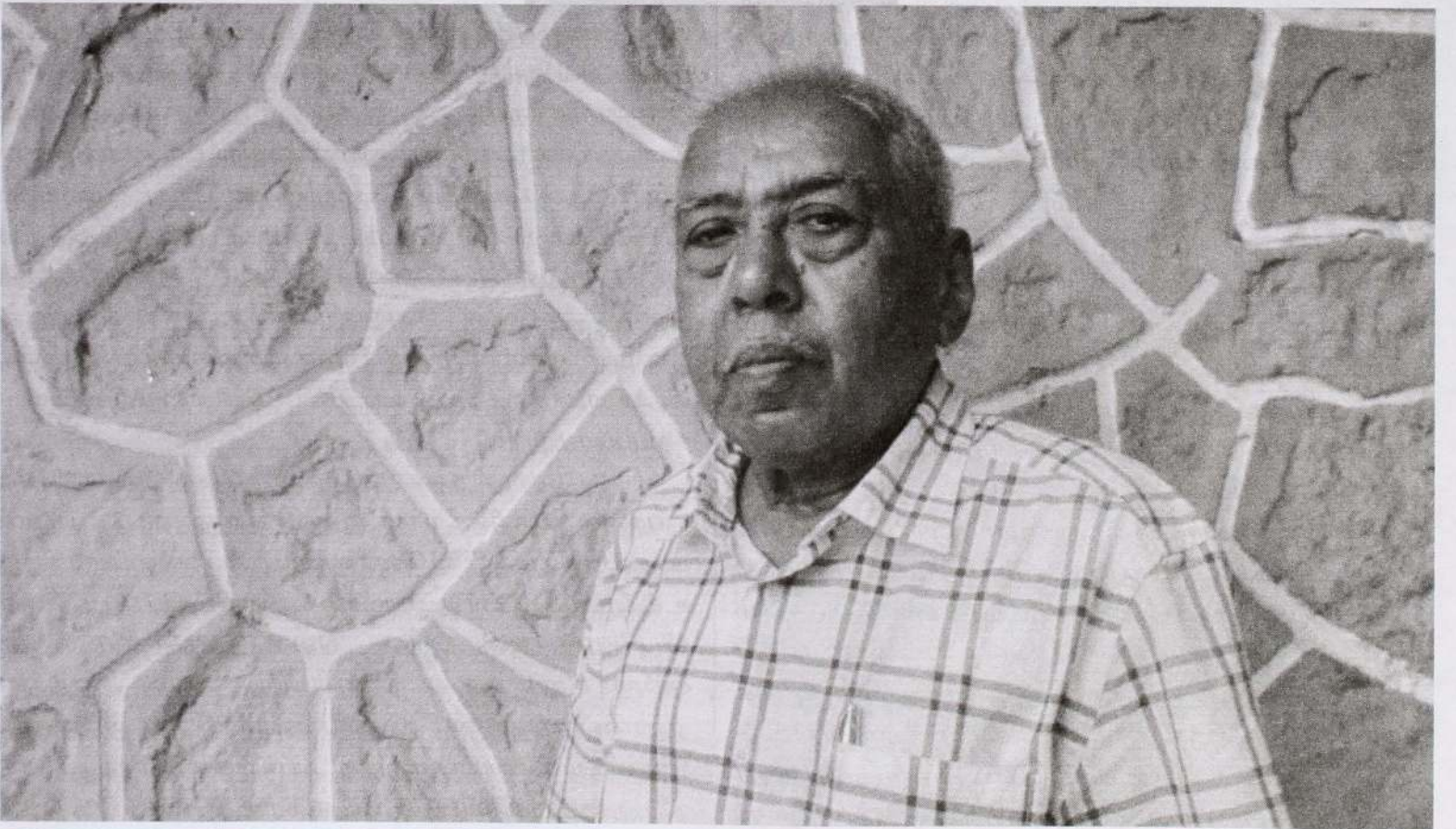
இலங்கைத் தமிழர் பெரும்பான்மையாக செறிந்து வாழ்ந்து வருகின்ற வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக கோரத்தாண்டவமாய் கொடுநாச யுத்தம் முடிவுக்கு வந்த பின் இது தொடர்பாக கணிசமான நூல்கள் வெளிவந்தமுள்ளன. அந்நியர் ஆட்சியிலிருந்து சுதந்திரமடைந்த பின்னர் கடந்த அறுபது ஆண்டுகளாக பேரினவாதத்தின் பிடிக்குள் சிக்கி தமது உரிமைகளை இழந்து அதற்காக அகிம்சை வழியில் போராடி எதுவும் பலனளிக்காத பட்சத்தில் அடக்குமுறைக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்தி விடுதலைக்காக போரிட்ட தமிழரின் வீர வரலாறும் உலகின் கவனத்தை ஈர்த்தது. ஆயுதப் போர் கால் நூற்றாண்டுக்கு நீடித்து, ஆட்சியாளரினாலும் அந்திய சக்திகளின் உதவியுடனும் 2009ம் ஆண்டில் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. யுத்தம் முடிவுக்கு வந்த பின்னரும் அமைதியின்றி இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்குள் தமிழ் மக்களின் வாழ்வு தொடர்கின்றது.

நடந்து முடிந்த தமிழ்மக்களின் விடுதலைப்போரில் ஏற்றமும் இறக்கமுமாக வெற்றி தோல்வி மாறி மாறி என நீடித்த யுத்தம் இறுதியில் விடுதலைப்போராட்ட தலைமகனின் மரணத்துடன் முடிவுக்கு வந்தது. தமிழரின் வீரமும், தியாகமும் விட்டுக் கொடுக்காத யுத்த தந்திரோபாய நடவடிக்கைகளும் அரசுக்கு பெரும் சவாலாக இருந்தது. மிகப்பெரும் எடுப்பிலான இறுதியுத்தத்தில் இறங்கிய இராணுவம் நவீன யுத்த ஆயுதங்கள் சகிதம் தனது நேச நாடுகளின் பேருதவியுடன் வெற்றியைச் சுவைத்தாலும், விடுதலைப்புலிகளைத் தோற்கடிப்பது இலகுவாக இருக்கவில்லை. இந்த சமரின் நகர்வுகளை வெகு துல்லியமாக எடுத்துச் சொல்லும் வீரவரலாற்று நவீனமாக வெளிவந்துள்ள இந்த போர்வரலாற்று நெடுங்கதை ஒரு சுவையான நாவலாக வடிக்கப்பட்டுள்ளது. “நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு” என்ற மகுடத்தில் 600 பக்கங்களில் வெளிவந்துள்ள இது இறுதியுத்த நகர்வின் இரண்டாம் கட்டம். இன்னும் ஒரு பாகம் வெளிவர இருப்பதாக இந்த நாவலின் ஆசிரியர் நா.யோகேந்திரநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளார். முதற்பாகத்தின் தொடர்ச்சியாக அந்த நாவல் வளர்கின்றது.

ஆரம்ப காலத்தில் ஒரு மார்க்சிய வாதியாக இருந்த யோகேந்திரநாதன் முற்போக்கான பல சிறுகதைகளை எழுதியதோடு விளிம்புநிலை மக்களின் விடிவுக்கான போராட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டவர். ஒரு நாடக ஆசிரியராக, நடிகராக, தயாரிப்பாளராக இலக்கியப்பயணத்தை தொடர்ந்த

நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு

எம்.சந்திரகாந்தா

இவர் தமிழர் விடுதலைப்போராட்டத்தின் தன்மையை உணர்ந்து, அதன் ஆதரவாளராக மாறினார். ஒரு பத்திரிகையாள ராகவும் பணியாற்றிய இவர் குறும்படங்கள் தயாரிப்பதி லும் ஈடுபட்டார். வடமராட்சி கரண வாய் கிராமத்தில் பிறந்தாலும் அரைநூற்றாண்டுக்கு மேலாக கிளிநொச்சி யில் வாழ்ந்தவர். கோர முகங்களை இறுதிவரை தரிசித்த இவர் அதன் பரிமாணங்களையும் கள நிலைமைகளையும் தெரிந்து யதார்த்தமாக இந்த நாவலை எழுதியுள்ளார்.

ஈழத் தமிழ் மக்களின் உரிமைப்போராட்டத்தின் இறுதி யுத்தத்தின் தரிசனமாக அமைந்துள்ள இந்த நாவலில் போராளிகளின் வீரம் செறிந்த வரலாறும் அவர்கள் பயணித்த கரடுமுரடான பாதைகளும் தியாகங்களும் பேசப்படும் அதேவேளை போர்க் காலத்தில் மக்கள் அனுபவித்த சொல்லொணாத் துயரமும், இழப்புகளும், இடப்பெயர்வுகளும், பசி, பட்டினியும் என அனைத்து அம்சங்களும் இந்த நாவலில் பேசப்படுவது சிறப்பம்சம். பண்பட்ட மூத்த எழுத்தாளரான நா.யோகந்திரநாதன் தனது எழுத்தாற்ற லினால் இந்த நாவலை சுவை குறையாமல் அழகிய லோடு அமைந்ததாக எழுதியுள்ளார். இதனால் வாசிப்பவர் அதிலே விரைவிலேயே ஒன்றி விடுவது ஆச்சரியமல்ல. உணர்ச்சிகரமான எழுத்துக்களைப் படிக்கும்போது உள்ளம் நெகிழ்ந்து நெஞ்சில் உருக்கம் ஏற்படுகின்றது. சம்பவங்களும், உரையாடல்களும், துழலும் வாசகரை ஒன்ற வைத்து விடுகின்றது. யுத்தகள நிலைக்கு சமாந்தரமாக ஒரு விவசாய குடும்பத்தின் கதையும் இணைந்ததாக சொல்லப்படும் இக்கதையில் வன்னி மண்ணின் வாழ்வு முறையும், பண்பாடும், துழலும், அன்பும், குடும்ப உறவு, காதல், நட்பு என்பன வும் சுவையாக பின்னிப்பிணைந்துள்ளது. போரின் தாக்கத்தினால் சின்னாபின்னப்படும் மக்களின் வாழ்வும் இழப்புக்களும் இடப்பெயர்வுகளும் யுத்த நகர்வோடு இணைந்து தரிசனமாகின்றன. போராளிகளின் இலட்சிய வெட்கையுடனான தியாகப் பயணத்தில் அவர்கள் புரியும் ஆபத்தான வீர செயற்பாடுகளும் எதிர்கொள்ளும் எதிரியின் தாக்குதல் பிரச்சினைகளும் வெற்றிகளும் பின்னடைவுகளும் இழப்புக்களும் அங்கவீனமடைந்தலும், ஓய்வொளிச்சலற்ற போரும், உணவும் வழங்க தாமதமாகும் போது ஏற்படுகின்ற பசி கொடுமையும், இதற்கு மத்தியிலும் போரிட வேண்டிய நிலைமையும் என பலவும் நிதர்சனமாக எழுத்து மூலம் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.

பாலமபிட்டியில் வாழும் ஒரு விவசாயக் குடும்பம் கடின உழைப்பால் நிம்மதியுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. காலம் காலமாக கைகொடுக்கும் தோட்டப்பயிர்ச்செய்கையை மண்ணெண்ணை தட்டுப் பாட்டுக்கு மத்தியிலும் தொடர்ந்து செய்கின்றது. அந்தக் குடும்பத்தின் தலைவரான பரமசிவம் மனைவி பார்வதி, இளைய மகன் சுந்தரம், முருகப்பர் என அளவான குடும்பம். மூத்த மகன் சங்கரசிவம் போராளியாகி

இணைந்து போர்க்களத்தில் நிற்கிறான். அவன் போராளி யாக இணைந்த போது அழுது புலம்பிய பார்வதியும், கவலைப்பட்ட பரமசிவமும் பின்னர் போராட்டத்தின் பங்களிப்பின் அவசியம் உணர்ந்தவர்களாக போராளி களை நேசிக்கிறார்கள். மலையகத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்து குடியேறிய பெருமாள், வேலம்மா குடும்பமும் இவர்களது தோட்டத்தில் நிரந்தரமாக கூலிவேலை செய்து வருகிறார்கள். அவர்களது மகனான முத்தம்மா வுக்கும் சுந்தரத்துக்கும் இடையே காதல் மலர்கின்றது. மலையக மற்றும் சாதி வேறுபாடுகளால் இந்த காதல் திருமணத்தில் முடியாதென முத்தம்மா கலங்கினாலும் சுந்தரம் அவளுக்கு தைரியமூட்டி எப்படியும் தான் அவளை மணப்பேன் என வாக்குறுதி கொடுக்கிறான். இவர்கள் அனைவரும் யுத்த தாக்குதல்களால் இடம் பெயர நேர்கின்றது.

யுத்த களத்தில் நிற்கும் பரமசிவத்தின் மூத்த மகனான சங்கர சிவத்தை சுற்றி போராளிகளின் கதை இன்னொரு புறம் நகர்கின்றது. சிவம் என்று அழைக்கப் படும் அவனுக்கு இன்னொரு போராளியான கணேஸ் நெருங்கிய நண்பன். இருவரும் படைப்பிரிவு அணி தலைவர்களாக வீரதீரத்துடன் செயற்பட்டு தளபதிகளின் பாராட்டுதல்களையும் பெற்று தொடர்ந்து கடினமான போர்க்களங்களில் பல தடவை இராணுவத்தின் முன்னேற்றத்தை தடுக்கின்றார்கள். போராட்டத்தில் இணைந்த பெண் போராளிகளின் வீரதீர செயற்பாடு களும், அவர்கள் எதிர்கொள்கின்ற சவால்களும் நிதர்சனமாக நாவலில் வடிக்கப்பட்டுள்ளமை இன்னொரு சிறப்பம்சமாகும்.

போராளியான கணேஸ், பெண்போராளியான ரூபாவை நேசிக்கிறான். அவர்களது கட்டுப்பாடான காதல் கதை இன்னொருபுறம் சொல்லப்படுகிறது. உக்கிரமான போர் நடவடிக்கை ஒன்றில் போது கணேஸ் விழுப்புண் அடைகிறான். அவன் இறந்து விடுவானோ என்று சிவம் துடிக்கிறான். அப்படி தான் இறந்தால் ரூபாவை திருமணம் செய்யவேண்டுமென சிவத்திடம் வேண்டும் கணேசை மறுத்து அப்படி ஒன்றும் நடாக்காது; நீ குணமாகிவிடுவாய் என்று சிவம் எடுத்துச்

சொல் கிறான் . கணேஸ் ரூபாவிடம் இதே கோரிக்கையை முன்வைக்கிறான். அவளும் மறுக்கிறாள்.

கணேஸ் மருத்துவ சிகிச்சையினால் குணமடைகிறான். ஆனாலும் இடுப்புக்கு கீழே செயலிழந்தவனாகி விடுகிறான். தான் களத்தில் நின்று மறுபடியும் போரிட முடியாததை எண்ணி கலங்குகிறான். அவனைப் பராமரிப்பதற்காக நின்ற ரூபாவையும் போர்க்களத்திற்குப் போ என கட்டாயப்படுத்தி அனுப்புகிறான்.

இந்த நாவலில் இன்னொரு சிறப்பு அம்சமாக பெண் ஆண் சமத்துவத்தை, போர் பெண்களுக்குத் தந்த பெண்விடுதலையை நிகழ்வுகளினூடே பிரச்சார மின்றி யேகோந்திரன் தரிசனமாக்கியுள்ளமையை குறிப்பிடலாம். அண்மையில் வந்த இன்னொரு பிரபல மூத்த எழுத்தாளரின் நாவலில், விடுதலைப்புலி முக்கிய உறுப்பினர் ஒருவர் போராளியான தன் படித்த மனைவியை கொடூரப்படுத்துவதாக எழுதியமைக்கு பதிலடியாக இந்த நாவலில் பெண்போராளிகளை அவர்கள் எவ்வளவு மதித்து அவர்களது உரிமைகளை ஏற்று நடப்பதாக யோகேந்திரநாதன் காட்டியுள்ளார்.

போராளிகளான ஆண்கள் பெண்களுக்கு இடையிலான உறவு எவ்வளவு கட்டுப்பாட்டுடனும், கண்ணியத்துடனும் அதேவேளை நட்புடனும் இருந்து வருவதை சுட்டியுள்ளார். ஆண்களைக் கொச்சைப்படுத்தி பெண்விடுதலைக்கு குரல் கொடுக்கும் எழுத்துக்களை வடிப்பவர்கள் போர்க்காலம் பெண்களின் சமவுரிமைகளை எவ்வளவு தூரம் வளர்த்துள்ளது என்பதனையும், வீட்டுச்சிறைக்குள் இருந்த பெண்களின் வாழ்வு ஆற்றல் ஆளுமை என்பனவும் அவர்களது கருத்துக்களை ஏற்கும் நிலைமையும் மேலோங்கிய உண்மை நிலையையும் மறந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். போராளிகளும் இச்சமூகத்தின் பிரதிநிதிகள் தான். எனினும் அவர்கள் புடம்போடப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றனர்.

இந்த நாவலில் வருகின்ற வதனி, மங்களா உள்ளிட்ட ஒவ்வொரு பெண் பாத்திரமும் இயல்பாக நட்புறவுடன் ஆண்களுடன் பழகுவதும் அவர்களிடையே விருப்பம் எதுவுமின்றி கள்ளம் கபட மற்றவர்களாக இருப்பதும் போருக்கு தம்மை ஒப்புக் கொடுத்த அவர்களின் மனக்போக்கை தெளிவு படுத்துவதாக உள்ளது. தோல்விகளைக் கண்டு துவண்டு போகாமல் அடுத்தக்கட்ட நகர்வுக்கு தயாராகும் அவர்களின் ஓர்மம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஈழப்போர் சார்ந்த நாவல்கள் போரின் கொடுமையையும் மக்களின் உயிர் உடமை இழப்புக்களையும் இடப்பெயர்வும் அது தொடர்பாக எதிர் கொள்ளும் சிரமங்களையும் ஓரளவு சிறப்பாக வெளிப்படுத்திய போதிலும் கள நிலைமைகளையும் போராளிகளின் கடின களமுனை வாழ்வையும் போதியளவு சித்திரிக்கவில்லை எனலாம். இப்பகுதி பேசாப்பொருளாக இருந்தமைக்கு கள அனுபவமின்மையும் போராளிகளுடன் நெருக்கமான உறவின்மையும் காரணங்களாக

குறிப்பிடலாம். இந்த வகையில் யோகேந்திரனின் தேடலும் கடின உழைப்பும் களம் பற்றிய பார்வையை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. எனவே போர்க்கள நிலை பற்றி தெளிவாக பேசுகின்ற முக்கிய நாவலாக நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு திகழ்கின்றது. வரலாற்றுடன் இணைந்திருந்த போதிலும் யோகேந்திர நாதனின் கதை சொல்லும் ஆற்றலும் சம்பவகோர்வை களம் எழுத்து நடையும் இந்நூலுக்கு அழகு சேர்க்கின்றது. உணர்ச்சி கரமான கட்டங்களுக்கு உதாரணமாக, இராணுவத்தின் கையில் சிக்கிய இளம் பெண் போராளி வதனி காப்பரணி லிருந்த போராளியிடம் “டேய் என்னைச் சுட்டா... என்னைச் சுட்டா” என்று குளறு வதைக் குறிப்பிடலாம். இராணுவத்தின் கையில் அகப் பட்டு சின்னாபின்னப் பட்டுச் சாகக் கூடாது என்பதற்காக அவளது கூற்றை ஏற்று சக போராளியான வதனியை மலையவன், கட்டிப் பிடித்து இராணுவச்சிப்பாயுடன் சேர்த்து சுட்டுக்கொல்கிறான். இதனால் அவனுக்கு ஏற்பட்ட மன உழைச்சல் உருக்கமாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

போரில் தமிழர் தரப்பு தோற்றமைக்கு துரோகங்களும் காட்டிக் கொடுப்புக்களும் ஒரு புறம், தொண்டு நிறுவனங்களினூடான சர்வதேச ஊடுருவல் மறுபுறம், அரசுக்கான நேச நாடுகளின் உதவிகள் போராளிகளின் எண்ணிக்கை இராணுவத்துடன் ஒப்பிடும்போது மிக குறைவாக இருந்தமை இன்னொருபுறம் என பல காரணங்களை குறிப்பிடலாம். மக்களின் பெரும் ஆதரவு இருந்த போதிலும், இது ஒரு மக்கள் போராட்டமாக மாறவில்லை என்பதையும் தோல்விக்கான காரணமாக நோக்குகிறார். களத்தில் பலியான போராளிகள், இராணுவத்தினர் போலன்றி அப்பாவி பொதுமக்கள் பலர்

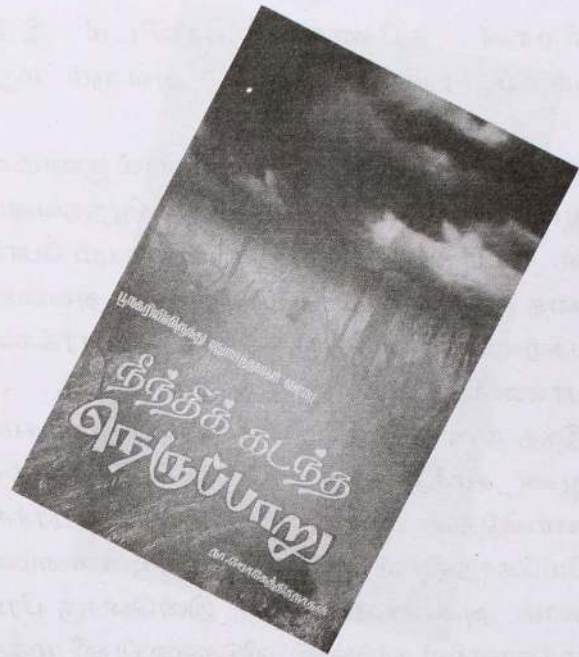
இலக்கு வைக்கப்பட்டதும், மக்கள் குடியிருப்புகள் மீதான கண் மூடித்தனமான குண்டு வீச்சுக்களும் ஷெல் அடிகளும் அப்பாவி இளைஞர்களின் கைதுகளும் இனவாத அரசின் செயற்பாடுகளாக இருந்தன. மக்களின் துன்பம் பற்றி சிந்திக்காமல் யுத்தவெற்றி ஒன்றே இலக்கு என மனிதாபிமானமற்ற முறையில் புரியப்பட்ட யுத்தங்களை தரிசனமாக்கி ஆளும் வர்க்கத்தினரை ஆவேசமாக சாடும் நாவலாசிரியரின் துணிச்சல் பாராட்டப்படவேண்டியதாகும்.

நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு - 2

நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு பாகம் ஒன்றை வாசித்த பின் ஏற்பட்ட உணர்வலைகள் ஓய முன்னர் இப்போது அதன் இரண்டாம் பாகத்தை எமது தேசிய சொத்தான மூத்த எழுத்தாளர் நா. யோகேந்திரநாதன் வெளிக்கொணர்ந்து எம்மை பிரமிப்பூட்டியுள்ளார். ஈழத்து நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் இதுவரை இப்படி ஒரு அற்புதமான யதார்த்த பூர்வமான நாவல் வெளிவந்திருக்கவில்லை. என்று கூறுமளவுக்கு இந்த நாவல் அமைந்துள்ளது. என்றால் அது மிகையாகாது. பக்க அளவிலும் இந்த நாவல் சாதனை படைத்துள்ளது அதேவேளை இன்னொரு பாகம் வெளிவர இருக்கின்றது என்பது மனம் கொள்ளத் தக்கது. சிறுவயதிலே கல்கியின் ஜனரஞ்சக சரித்திர நாவலை வாசித்தபோது இவ்வளவு பெரிய நாவலை இவரால் எப்படி எழுத முடிந்தது. எமது மண்ணின் மைந்தனை இருபாகங்களை இந்த முதியவயதிலும் எழுதியுள்ளதுடன், நெடிய மூன்றாம் பாகத்தையும் எழுத ஆரம்பித்துவிட்டார் என்ற தகவலும் மனம் கொள்ளத்தக்கது.

கலை இலக்கிய படைப்புகள் இரசனைக்கு விருந்தளிப்பன என்ற காலம் மாறி இரசனையுடன் யதார்த்த வாழ்வைச் சித்திரிப்பதன் மூலம் ஆரோக்கியமான சமூக மாற்றத்திற்கும் மனித விடுதலைக்கும் இட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்பதை இன்றைய இலக்கிய உலகம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. அந்த வகையில் இந்த நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு நாவல் ஈழத் தமிழர் வாழ்வில் 3 தசாப்தங்களாக இடம்பெற்ற விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றை தத்துவமாக பதிவு செய்துள்ளது. இந்தக் கால கட்டத்தில் இப்போராட்டமானது மக்கள் போராட்டமாக மலர்ந்து சர்வ தேசத்தையும் திரும்பிப்பார்க்க வைத்த நிஜக்கதையை அழகிய லுடன் உணர்வுபூர்வமாக யோகேந்திரநாதன் எழுத்தில் வடித்து பல உண்மைகளையும் வெளிக் கொணர்ந்திருக்கின்றார். போர்க்கால கடின வாழ்வில் ஏற்பட்ட இழப்புகளையும் உயிர்ப்புக்களையும் அன்பு பாசம் குடும்ப உறவு, காதல் மனித உறவு மனிதாபிமானம் என பல விடயங்களை எழுத்தில் வடித்துள்ளார்.

வன்னி மண்ணின் வளமான கிராமிய வாழ்க்கையில் நிலவிய சிறப்பியல்புகளையும் வாழ்க்கை முறைகளின் தனித்துவமான அம்சங்களையும் அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலுடன் தரிசனமாக்கி

யுள்ளார். போர்க்களத்தில் போராளிகளின் வீரம் தியாகம் ஒருபுறம் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் எதிர்கொண்ட அவலங்களையும் யதார்த்த பூர்வமாக தாயக விடுதலைபோரை ஏற்றுக் கொண்ட மக்களின் உணர்வலைகளையும் விடுதலைப் போராட்டத்தின் நியாயத் தன்மைகளை அவர்கள் புரிந்து கொண்டு பார்வையாளராக நின்ற நிலைமாறி ஏதோ ஒரு வகையில் பங்காளராக மாறிய கதையையும் பாத்திரங்களின் ஊடாக நகர்த்திச் செல்லும் பாங்கு அலாதியானது.

முதலாம் பாகம் வெளிவந்தபோது வடமாகாண முதலமைச்சர் இந்த நூலை வாசிப்பவர்கள் இதன் இரண்டாம் பகுதி எப்போது வெளிவரும் என ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கக்கூடியதாக இந்நூல் இருப்பதாக குறிப்பிட்டார். அவ்வாறே வாசித்தவர்கள் மனதில் இவ்வாறான பேரவா இருந்ததை நான் அறிவேன். அந்த வகையில் பெரும் எதிர்பார்ப்புடன் 650 பக்கங்களின் வந்திருக்கும் இந்த நூல் வாசகர்களை உணர்வு பூர்வமாக ஒன்ற வைக்கும் என்பதில் எதுவித ஐயமுமில்லை. அதிஸ்ட வசமாக நூல் வெளிவரமுன்னதாகவே விமர்சனத்திற்காக இதை வாசிக்கும் பேறு எனக்குக்கிட்டியது. நாமும் இந்தக் கால கட்டத்தில் கொடுநாசயுத்தத்துள் சிக்கியவர்கள், இடம் பெயர்ந்து இடம் பெயர்ந்து அலைந்தவர்கள். உறவுகளையும் உடமைகளையும் உறுப்புக்களையும் இழந்தவர்கள், வாழ்ந்த மண்ணையும் மனையையும் விட்டு விரட்டப்பட்டவர்கள், காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்கள் என்பதால் போரின் வலியையும் போராளிகளின் வலிமையையும் எமது காப்பாளர்களாக தமது வாழ்வையும் இளமையையும் ஒப்புக்கொடுத்தவர்களான வீரமறவர்களையும் நாவலின் தரிசிக்க முடிகிறது.

இன்று போர் முடிந்து விட்டது போராட்டம் ஓய்ந்த பாடில்லை துன்பியல் இன்னமும் தொடர் கின்றது. நம்பிக்கை ஊட்டிய தலைவனும் வீரமறவர் களும் நம்மிடையே இல்லை என்ற சோகம் மனதை சம்மட்டியால் அடித்து நொருக்குகின்றது. வெற்றிகள் பலகண்டு ஏமாற்றத்தில் முடிந்த வரலாறாக இந்த நாவல் நகர்கின்றது.

எமது ஈழவிடுதலைப்போரின் பலபரிமாணங்

களைத் தரிசனமாக்குவையாக வெளிவந்த நாவல்கள் அதிகமில்லை. கவிதைகள், சிறுகதைகள் கணிசமான வெளிவந்துள்ளன. இவ்வாறானவை பல சம்பவங்களை பதிவாக்குவையாக அமைந்திருந்தாலும், நிகழ்ந்த போரின் முழுமையான சித்திரிப்பாக அமைந்திருக்கவில்லை. கதாசிரியரின் சார்பு நிலைக்கு ஏற்ப இவை மாறுபட்டும் இருந்தன. எனினும் ஈழப்போரின் அவலங்களை ஆக்கிரமிப்பாளரின் கொடுமைகளை சித்திரிக்கத் தவறவில்லை. போரின் நிகழ்வுகளை வெளிக் கொணர்ந்ததில் இவரின் பங்களிப்பை நிராகரிக்க முடியாது.

ஈழப்போரின் ஆரம்ப கால நாவலாக கோவிந்தனின் புதிய உலகத்தை குறிப்பிடலாம். இளவயதில் ஒளிந்து மறைந்து படித்த ஞாபகம் போர்க்காலத்தில் அவ்வப்போது சில குறுநாவல்கள் வந்த போதிலும் அவை சிறுகதைகளின் நீட்சியாகவோ நெடுங்கதையாகவோ தான் இருந்தன. போர்முடிந்த பின்னர் வெளிவந்த சில நாவல்களில் அதீதமான ஒற்றைப்பார்வையும் காழ்ப்புணர்ச்சியும் வெளிப்பட்டன. போர்க்களத்தில் நின்று நேரடியாக சமரில் களமாடிய அனுபவங்களையும் அதன் தாக்கங்களையும் கள நகர்வுகள் பற்றிய வீர செயற்பாடுகள் பெரும்பாலும் எழுதப்பட்டிருந்தன. இந்த வகையில் மலரவன் எழுதிய போர் உலா, வெற்றிச்செல்வி, தமிழ்க்கவி தமிழினி உள்ளிட்ட பெண் போராளிகளின் கள அனுபவ வார்ப்பாகவும் சில படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. புலம் பெயர்ந்தவர்கள் தமிழக பிரசுரங்களாக வெளியிட்ட கொரில்லா, அகதி உள்ளிட்ட சில நாவல்களும் வெளிவந்துள்ளன.

ஈழப்போர் இலக்கிய வரலாற்றில் முழுமை பெற்ற நூலாக நீந்திக்கடந்த நெருப்பாற்றை குறிப்பிடலாம். ராதேயன் குறிப்பிடுவது போல யோகேந்திர நாதனின் இந்த நாவல் ஒரு நாவலுக்குரிய முழு அம்சங்களையும் கொண்டதாகவும் ஈழப்போரின் தத்தரூபமாக சித்திரித்த நாவலாகவும் இந்த நூல் அமைந்துள்ளது. மக்கள் வாழ்விடங்களே போர்க்களங்களாக மாறி போரியலும் வாழ்வியலும் ஒன்றிப் பின்னிப்பிணைந்த நிலையில் போரே வாழ்வாகவும் வாழ்வை போராகவும் மக்கள் அனுபவித்த போரில் சகலவிதமான வலிகளையும் போரின் தவிர்க்க முடியாத நியாயத்தண்டனைகளையும் சித்திரித்த இந்த நாவல் முழுமையான வரலாற்றை சுவையாக சொல்கின்றது.

தமிழரின் வீரவரலாறு பற்றி பேசிய பண்டை தமிழ் நூற் தொகுதியான புறநானூறு செப்பிய வீரத்தை முன்னர் கதைகளில் தான் படித்திருக்கின்றோம். ஆனால் அதே பொன்ற வீரப்போரின் சாட்சிகளாகவும் பங்காளிகளாகவும் நாம் வாழ்ந்திருக்கின்றோம். என்பது பெருமீதமான யதார்த்த நிலையாகும். உலகமே வியக்கும் ஓர் ஒப்பற்ற தலைவனின் வழி நடத்தலில் மூன்று தசாப்தங் களாக நடந்த ஆயுதப்போரில் விடுதலைப் போராளிகளின் ஒப்பற்ற தியாகமும் வீரமும் அதற்கு மக்கள் அளித்த ஆதரவும் நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு என்ற நாவலின் முதற்பகுதியிலேயே படித்து

வியர்ந்தவர்கள் பலர். ஒரு திட்டமிட்ட அநாகரிகமான மிலேச்சத்தனமான இன அழிப்புப்போரை தமிழர் மீது தொடுத்த பேரினவாதம் இளைய தலைமுறையினரைக் களை எடுக்க ஆரம்பித்த போது ஒவ்வொரு தாக்கத்திற்கும் எதிராக ஒரு தாக்கம் இருக்கும் என்ற நியூட்டனின் மூன்றாம் விதியாக இன அழிப்புப்போருக்கு எதிராக கிளர்ந்தெழுந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வீரமும் விவேகமும் தியாகமும் போராட்டம் மேலேழுந்த போது இப்படி ஓர் எதிர்ப்பை ஆக்கிரமிப்பாளன் எதிர்பார்த்த திருக்கவில்லை. ஏன் எம்மில்பலர் கூட எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

போரை ஆயுதப்போராட்டமாக மாற்றியதில் அன்னிய சக்திகளின் பங்கு ஆதரவு நிலையாக நோக்கப்பட்ட போதிலும் பின்னர் அவை யாவும் சுய லாபங்களுக்கானவை என்று புரிந்து கொள்ளப்பட்ட போது லாபங்களுக்கானவை என்று புரிந்து கொள்ளப்பட்ட போது நாமே சுயமாக போராடவேண்டும் என்ற நிலைமை உணர்ந்து கொள்ளப்பட்டது. நாமே போராடினால் தான் வெற்றி உனக்கு என்பதை தீர்க்கதரிசனமாக அறிந்த தலைவர் தன்வழி தனிவழி யென புறப்பட்டார். தமிழ் மக்களின் அரசியல் மற்றும் வாழ்வியல் விடுதலை நோக்கி ஆயுதப்போராட்டமானது பேரினவாதத்திற்கு எதிரான போராக பரிணமித்த போது தனிநாடே தீர்வு என்ற எண்ணக்கரு வலுவடைந்தது.

இந்தப்பின்புலத்தில் நாலாம் கட்ட இறுதிப் போரின் நகர்வுகளையும் சுளிவுகளையும் வெற்றி தோல்வி என மாறி மாறி வரும் இன அழிப்பு யுத்தத்தினிடையே அவர்கள் நீந்திக்கடந்த நெருப்பாற்றையும் மனதைப்பொசுக்கி தரிசனமாக்கிய யோகேந்திர நாதனை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பாராட்டலாம்.

நாவல் தொடர்பாக ஆய்வாளர்கள் சிலர் நாவல் என்ற பெயரில் வெளிவரும் கதைகளையோ தொடர்கதைகளையோ நாவல் என்று அங்கீகரிப்பதில்லை சிலவற்றை புற நாவலாகவும் நெடுங்கதைகளாகவுமே நோக்குகின்றனர். ஈழத்தில் வெளிவந்த பல நெடுங்கதைகளை நாவல் என்றே ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. டானியல், தெணியான் போன்ற வெகுசிலரின் படைப்புகளிலேயே ஒரு நாவலுக்கான அம்சங்கள் இருப்பதாக குறிப்பிடுவார்கள். சுந்தர ராமசாமியின் ஒரு புளியமரத்தின் கதை நீலபத்மநாதனின் தலை முறைகள் உள்ளிட்ட சில படைப்புக்களை நாவலுக்குரிய சகல அம்சங்களும் நிறைந்திருப்பதாக கூறுவார். அந்த அளவுக்குக் குறிப்பிடும்படியான நாவல் ஈழத்தில் வெளிவந்ததில்லை என்ற ஆய்வாளர்களின் கூற்றை மறுத்துரைப்பதாக யோகேந்திரநாதனின் நாவலுக்கான சகல அம்சங்களையும் கொண்டதாக வெளி வந்திருக்கும் இந்த நாவல் ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்குப் பெருமை சேர்த்துத்தந்திருக்கின்றது.

கதாசிரியர் யோகேந்திரநாதன் போர்ப் பிரதேசத்தில் போருக்குள் வாழ்ந்ததுடன் ஓர் ஊடக வியலாளராகவும் படைப்பாளியாகவும் கலைஞனாகவும் தமிழரால் மிகவும் அறியப்பட்டவர். வடமராட்சியில் பிறந்து இளைஞனாக இருந்த காலத்தில் முற்போக் கான

பொதுவுடமை வாதியாகவும் செயற்பாட்டாளர் ராகவும் பல போராட்டங்களில் பங்கு கொண்டவர். பதவி நிமித்தம் கிளிநொச்சிக்கு வந்து ஓய்வின் பின்னரும் தொடர்ந்தும் வன்னி மண்ணில் நிலைகொண்டவர் பொதுவுடமை வாதிகளின் போராட்டம் அடக்கி ஒடுக்கப் பட்ட மக்களின் விடிவுக்கான போராட்டம் என்பதை சரியான அர்த்தத்தில் புரிந்து கொண்டவராக இருந்த தால் இனரீதியில் ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களின் போராட்டமும் நியாயமான போராட்டமே என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதில் அவருக்கு எந்தவித தயக்கமும் இருக்கவில்லை. போராட்டத்தின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து போர்ப்பிரதேசத்தில் போராளிகள் மத்தியில் ஆழக்கால் பதித்த பொதுவுடமை வாதியாக செயற்பட்ட இவர் போரின் பார்வையாளனாக மட்டும் இருக்க வில்லை. தன்னை ஒரு போராளியாக்க, இவரது வயது தடையாக இருந்த போதிலும் போராளிகளுக்கு தேவைப்படும் உதவிகளை செய்வதிலும் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் துயர் துடைப்பதிலும் இவர் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டமையினாலேயே போரின் கள நிலைகளையும் துட்கமங்களையும் அறிந்த ஒருவராக கொடுநாச யுத்தத்தின் தீ நாக்குகளை தனது நாவலில் துல்லியமாக படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார்.

இதிகாச காலத்து இராமாயண பாரதப் போர் மக்களுக்கு பாதிப்பின்றி தனியான பிரதேசத்தில் நடந்தது. பாரதப் போர் குருஷேத்திரத்திலும் இராமாயணப்போர் இலங்கையில் அதற்கான பிரதேசத்திலும் நடந்தமையால் மக்களின் உயிரிழப்புக்கள் தவிர்க்கப் பட்டன. எனினும் ஈழத்து பேரினவாதிகள் நடாத்திய இன அழிப்புப்போர் சாதாரண பொதுமக்களின் உயிர் உடமை பற்றி சிந்தித்து நடாத்தப்படவில்லை. மக்கள் குடியிருப்புக்கள் மீது மட்டுமன்றி போருக்குள் சிக்காமல் ஓடும் பொதுமக்களையும் பொருட்படுத்தாது நடாத்தப்பட்ட கோரமான சோக வரலாற்றை யோகேந்திர நாதன் தன் பேனாமுனை மூலம் தத்துருபமாகவும் உருக்கமாகவும் சித்திரித்துள்ளார்.

தரைவழிமோதல், வான் தாக்குதல்கள் கடலிருந்து பீரங்கி தாக்குதல்கள் தமிழர் வாழ்ந்த பிரதேசமெங்கும் நெருப்பு மழை பொழிந்த அவலங்களையும் இழப்புக்களையும் கூறுவதுடன் இந்த நாவல் நின்று விடவில்லை. இந்த மக்களையும் தமிழர் தாயகத்தையும் காப்பதற்காக தமது உயிரைத்துச்சமென மதித்துப் போராடிய இளைஞர்களின் சாகசங்களையும் அர்ப்பணிப்புையும் வெற்றி தோல்விகளையும் ஒரு நேரடி அறிக்கை போல அழகியலுடனான கதைக்களத் தோடு சேர்த்து வடிவமைக்கப்பட்டமை பாராட்ட என்னிடம் வார்த்தைகளே இல்லை. நெருப்பாற்றில் நீச்சலடித்தவராக உண்மையில் கண்கண்ட காட்சியாக நின்று நியாயத் தன்மையுடன் போராளிகளின் சில தவறுகளைக் கொச்சைப்படுத்தாமல் அவர்களது வீரத்தை விபரித்த நவீன புறநானூறாக இந்த நாவலைப் பார்க்க முடிகின்றது. படைப்பின் மகோன்னதத்தை அழுத்தமாக பதிவு செய்த அவரது இந்த போர்க்கால

நாவலானது போரின் உண்மையான தரிசனத்தை சமகாலத்து மக்களுக்கு எடுத்தியம்புவதுடன் எதிர்காலத்தில் போரியல் வரலாற்று ஆவணமாக இருக்கும் தகுதியையும் கொண்டுள்ளது.

போரின் நகர்வின் ஊடாக இறுதிப்போரின் வெற்றி தோல்வி நிலைமைகளையும் அதற்கான காரண காரியங்களையும் வன்னிமக்கள் சாதனைகளுடனும் வேதனைகளுடனும் தனக்கு உரித்தான அற்புதமான இலகுவான மொழிநடையில் உண்மையுடனும் சமூகப் பொறுப்புடனும் உயர்ந்த ஒரு நாவலாக வடித்துள்ளார். நடந்து முடிந்து விட்ட வரலாற்று வலியை இந்த நாவலில் உணர்வுபூர்வமாக உயிர்ப்புடன் இலக்கியமாக்கியுள்ளார்.

நினைத்துப்பார்க்க முடியாத வீரமும் துயரமும் இணைந்த போர்க்கால வாழ்வின் வலிகளைச் சுமந்த எமது மக்களின் வாழ்வையும் சமாந்தரமாக நகர்த்திச் செல்லும் போது இது ஒரு மகத்தான மக்கள் போராட்டம் என்பதை உணர்த்துகிறார். அரசு கூறுவது போன்று இது பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான போராட்டமல்ல போராளிகள் பயங்கரவாதிகளோ பாசிச வாதிகளோ அல்ல என்பதைப் புரிய வைப்பதில் யோகேந்திரநாதன் வெற்றி பெற்றுள்ளார். போராளிகள் வேறு யாருமல்ல எமது பிள்ளைகள் தான் எமது இனத்தின் மீதான கொடும் பிடியை நீக்க ஆயுதமேந்த நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட வரலாற்றையும் முன்கதைகளினூடாக உரையாடல்கள் மூலம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளமை இவரது எழுத்துக்கு கிடைத்த வெற்றி எனலாம்.

போராளிகள் பயங்கரவாதிகளாக சித்திரிக்கப் பட்டமை பேரினவாதத்தினதும் சர்வதேச முதலாளியத்தினதும் ஏகாதிபத்தியத்தின் செயற்பாடே ஆகும். இவர்களின் ஊடுருவல் போராளிகளை பிரிக்கவும், முரண்பாடுகளை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தவும் போராளிகள் மீது வெறுப்புக் கொள்ள வைத்தமையையும் துல்லியமாக எழுத்தில் வடித்துள்ளார். இந்த நாவலைப் படித்துக் கொண்டு போகும் போது யோகேந்திரநாதனை தரிசிக்க முடிந்தது. அதில் வருகின்ற அச்சலப்பா சாட்சாத் அவரே தான் என்பது விரல் தூப்பும் குழந்தைக்குப் வெளிச்சம். ஆனால் அதையும் மீறி பலபாத்திரங்களின் செயற்பாடுகளில் யோகேந்திரநாதனை நான் காண்கின்றேன். குடும்ப உறவுகள், அம்மாபிள்ளை பாசம் கணவன் மனைவி அன்பு, சகோதர பாசம் என பலவற்றையும் சம்பவங்களி னூடாக படிக்கும் போது அதனுள் பல இடங்களில் யோகேந்திரநாதன் வெளிப்படுகின்றார். போருக்குள் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்தவர்களும் போருக்குள் வாழ்ந்த படி போராளிகளை நேசித்தவர்களும் அணில் இராமாயணத்தில் கல் சுமந்து பாலம் கட்ட உதவியது போன்ற சிறு பங்களிப்பையாவது செய்திருப்பதை தரிசனமாக்கு கின்றார்.

சேர, சோழ, பாண்டிய பல்லவர்கள் போலவும் சாதியம் மற்றும் வர்க்க நிலையில் பிரிந்திருந்த தமிழ் மக்களை போர் ஒன்றிணைத்து ஓர் அணியில் திரள வைத்தது. இவ்வாறே பிரிந்து நின்று போராளிகளும் ஏதோ ஒரு வகையில் ஒரு அணியாக முகிழ்ந்து போராடிய போது

மாற்றுக்கருத்துள்ள மக்கள் கூட்டம் போராட்டத்தை ஆதரித்த நிலை உருவானது. எனினும் பிரித்தாண்டு வெற்றிக்கான நினைத்த எதிரியின் வலையில் சிக்கிய சிலர் அரசு உள்வாளிகளாகச் செயற்பட்டு போராட்டத்தை இறங்கு முகமாக்கி தோல்விக்கான பாதையை செப்பனிட்டார்கள். சமூகமட்டத்திலும் இன்றைய பின்னடைவுக்குக் காரணம் கட்டப்பொம்பன் தோல்விக்கான எட்டப்பர் களாலேயே எமது போரின் தியாகங்கள் மழுங்கடிக்கப் பட்டதை நாவலாசிரியர் சம்பவ வாரியாக சொல்லிக் கொண்டு போகும் போது மனம் கொதிக்கின்றது. உலகில் தமிழனுக்கென்று ஒரு நாடில்லை என்பதற்கு இவ்வாறான துரோகங்கள் தான் காரணமோ? அன்று தொட்டு உண்மையான எதிரிரை மறந்து விட்டு நாமே நமக்குள் போரிட்டு அழிந்த சேர, சோழ பாண்டிய பல்லவர்களின் வீரம் யாவும் விழலுக்கு இறைத்த நீர் தானோ? யோகேந்திரநாதனின் துழலோடு ஒன்றிய வாழ்வும் அவதானிப்புகளும் ஏற்கெனவே என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியிருந்தது. இப்போது இரண்டாம் பாகத்தை வாசிக்கும் வேளையில் அவரது அவதானிப்பு களும் நினைவாற்றலும் என்னை மேலும் வியப்புக்கு உள்ளாக்கியது.

போர் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு மாத்திர மன்றி பல போராளிகளுக்கு கூட தெரிந்திராத போர் நுணுக்கங்களும் இரகசியங்களும் இவருக்கு தெரிந்திருந்தமையை நாவலைப் படிக்கும் போது தந்திரோபாய நடவடிக்கைகளையும் நகர்கின்ற போர்க்களத்தில் தந்திரோபாயமான பின் வாங்குதல்களையும் அப்போது சில போராளிகளுக்கு ஏற்படுகின்ற மன உழைச்சல் களையும் காட்டுவதுடன் தளபதிகளில் கட்டளைகளின் நியாயத்தையும் காட்டுகின்றார். நிலத்தைப்பறி கொடுத்தால் மீண்டும் அவற்றைப்பெற முடியுமா? என்ற அவரது கேள்வி மனதைத் தொடுகின்றது. ஒரு சிறிய படையை வைத்துக் கொண்டு பெரிய இராணுவ அணியுடன் போரிடுவதிலுள்ள சிரமத்தை நயம்பட உரைக்கின்றார். நாம் நம்பியிருந்த நாடுகளின் துரோகம் இறுதி வரை தொடர்வதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

கறிக்கு உப்பு போல காதல், குடும்ப வாழ்வின் சிறப்பு, பல்வேறு பருவத்தினரின் நோக்கு செயற்பாடு என்பன கதைக்கு சுவையூட்டுகின்றன. வன்னிப்பரப்பின் அழகையும் ஆபத்துக்களையும் வன விலங்குகளையும் பறவைகளையும் நீர் நிலைகளையும் அறுத்தோடிகளையும் பலருக்குப் புதிய களமாக தரிசனமாக்கியுள்ளார். மானுட வாழ்வில் இளமையில் ஏற்படும் காதல் போராளிகளுக்கு ஏற்படும் தன்மையையும் கணேசன் ரூபாவுக்கும் ஏற்பட்ட காதல் மூலம் முதல் பாகத்தில் காட்டியவர். இரண்டாம் பாகத்தில் சிவம் மங்களா ஊடாக தரிசனமாக்குகின்றார்.

நீந்திக்கடந்த நெருப்பாற்றை வாசித்து இரசனைக் குறிப்பையோ விமர்சனத்தையோ செய்வது இலேசான காரியமல்ல. ஒரு பெருங்கடலிலிருந்து ஒரு அகப்பைநீரை மட்டும் அள்ளிநீங்களும் இந்த ஆற்றுள் இறங்கிக் குளிக்க வேண்டும் அப்போது தான் இந்த

அற்புதமாக நாவலை தேவமிர்தமாக பருக முடியும்.

துரோகிகளை போராளிகள் மத்தியில் ஊடுருவிய எட்டப்பர்கள் மக்கள் மத்தியில் ஊடுருவி விடுதலைப் போருக்கு வேட்டு வைப்பதாக இராணுவத்திற்குத் தகவல் வழங்கிய கொடுமைகளும் இயக்கத்தை பாசுபடுத்தி மக்களை போராளிகள் மீது வெறுப்புக் கொள்ள வைத்ததில் சில தந்திர நடவடிக்கைகளும் தான் போராளிகளுக்கும் மக்களுக்குமான உறவை இறுதிக் காலத்தில் சிதைத்ததை தரிசனமாக்கும் போது எமக்குத் தெரிந்திராத பல தகவல்களையும் சொல்லிச் செல்கிறார்.

துரோகத்தினால் விமானக்குண்டு வீச்சல் எரிந்து நாசமான போராளிகளின் மிகப்பெரிய எரிபொருள் குதமும்போரின் தோல்விக்கான முக்கிய காரணங்களின் ஒன்றாக இருந்தது. புலிகளின் தந்திரோபாய நடவடிக்கையின் உச்சமாக கல்மடு அணையின் தகர்ப்பையும் அதனால் பெரும் இழப்புகளுடன் பின்னடைவைச் சந்தித்த இராணுவத்தையும் பற்றி வாசிக்கும் போது மெய் சிலிர்க்கின்றது.

போர்க்கால பொருளாதாரத்தடையினால் மக்கள் படும் அவலத்தையும் உணவு, மருந்து, எரிபொருளின்றி தவிப்பதையும் தரிசனமாக்குகிறார்.

போருக்கு நிலைகொண்டு அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றிய மருத்துவர்களினதும் பணியாளர் களினதும் தியாக சிந்தையைப் பாராட்டியதுடன் போராளிகளால் உருவாக்கப்பட்ட போராளிகளுக்கான மருத்துவர்களையும் தரிசனமாக்கின்றார். வசதி குறைந்த நிலையிலும் இவர்கள் மேற்கொள்ளும் அவசர கால சிகிச்சைகளையும் விபரிக்கிறார். மக்களுக்கு சேவையாற்ற மருத்துவர்களுக்குப் பெரும் தட்டுப்பாடு நிலவிய காலத்தில் போராளி மருத்துவர்களின் மக்களுக்கான சேவையும் பதியப் பட்டுள்ளது. போராளிகளில் வீரவரலாற்றையும் ஈழப் போரையும் வெகு ஆழமாகப் பதிவாக்கியவர் போராளிகளின் ஆரம்ப கால முரண்பாடுகளையும் மோதல்களையும் உரையாடல்களினூடாகக் கொண்டு வந்திருக்கலாம் என சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். கடைசிகால பலவந்த ஆட்சேர்ப்பு பற்றியும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஒரு போரின் வீர வரலாற்றை பதிவிடும் போது இவ்வாறான கருத்துக்கள் நெருடலாக இருக்குமென கதாசிரியர் தவிர்த்திருக்கலாம் இன்னொரு புறம் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனுக்கும் ஒரு பக்கசார்பு இருப்பதுபோல இவருக்கும் இருந்திருக்கலாம்.

யோகேந்திரநாதனின் எழுத்துக்கள் இந்த நாவலிலும் அழகியல் ரீதியிலும் கூட சோடைபோக வில்லை வரலாற்று நாவலாக இருந்த போதும் விறு விறுப்புக்கு குறையிருக்கவில்லை. நாவலைப்படித்து முடித்தபோது நெஞ்சு உறைந்துபோய் விட்டது. படிக்கும் போதும் பல இடங்களில் நெஞ்சம் பொருமி வெடிக்கு மாறு போலிருந்தது. இது அவரின் எழுத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றி எனலாம்.

இந்த வரலாற்றின் இறுதிப் பகுதியான நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு - 3 நாவலை எழுதி முடிக்கும் வரை அவர் ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டும். +

எங்கள் நினைவுகளும் இனியுள்ள தேவைகளும்

கண்டி வீதியே அன்று கல கலத்துக் கொண்டிருந்தது.

குளிப்பாட்டி, நீறணிந்து சந்தன குங்குமப் பொட்டுகளிட்டு, கொம்பு மாலை சுற்றப்பட்ட எருதுகள் இழுத்துச்செல்ல “அரோகரா” கோஷங்களுடன் ஏழுவண்டில்கள் சென்று கொண்டிருக்கின்றன.

பாதையின் இருமருங்கிலும், சாவகச்சேரியிலிருந்து புளியம் பொக்கணை வரை மக்கள் கூட்டம். திவ்வியமான ஒரு உணர்வுச் சிதறல்கள் பாதையெங்கும் பரவிக்கிடக்கின்றன.

மாலை கட்டுவோர், அருச்சனை செய்வோர், நேர்த்திப் பொருட்கள் காணிக்கைகள் கொடுப்போர் எனத் தெருவே திருவிழாக் கோலம் பூண்டு நிற்கிறது.

அவலும், கடலையும், வாழைப்பழமும், சர்க்கரைத் தண்ணீரும், தேநீரும் வெறும் உபசரிப்பாயன்றி உளமகிழ்வின வெளிப்பாடாக, அள்ளி அள்ளி வழங்கப்படுகின்றன.

புளியம் பொக்கணை நாகதம்பிரான் கோவிலிலிருந்து உரிய பூசைகள் முடித்து சூலம், கைப்பிரம்பு, கமண்டலம் ஆகியன காவலாக வர இவ்வண்டில்கள் புறப்பட்டு, சாவகச்சேரிச் சந்தையில் மடைப்பண்டங்கள் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வருகின்றன.

பங்குனி உத்தரத்திற்கு நடைபெறும் பொங்கலுக்கு மடைப்பண்டம் வாங்கப் புறப்படும் வைபவத்துடன் இப்பொங்கலுக்கான தயாரிப்புகள் கோவில் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடம் மட்டுமின்றி முழுவதும் தமிழீழம் எங்கும் களை கட்ட ஆரம்பித்து விடும்.

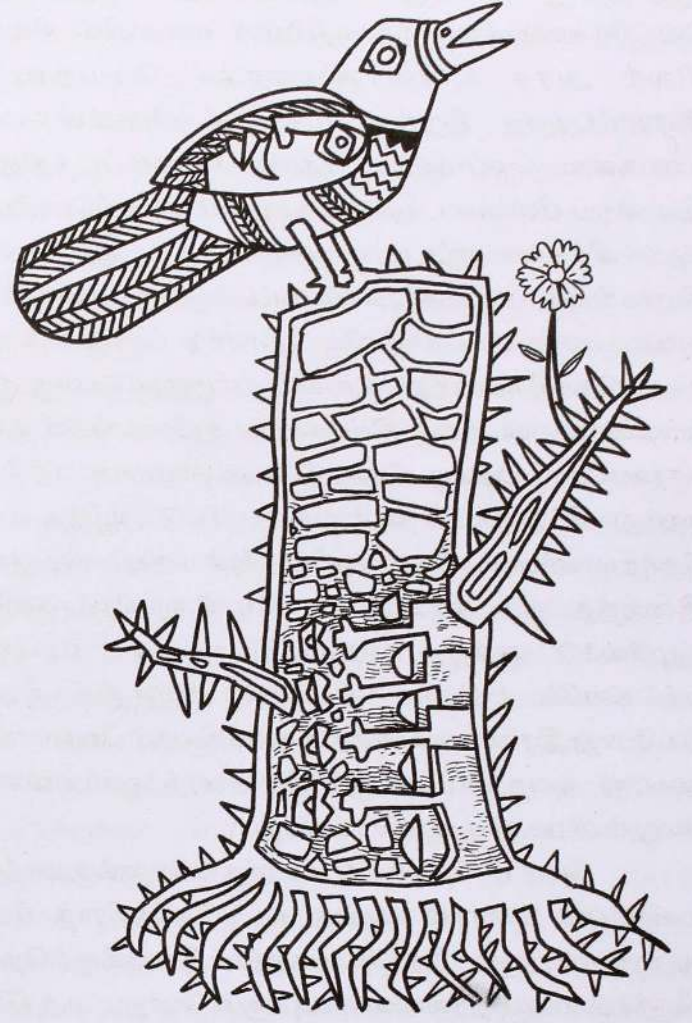
பொங்கலன்றோ-

பொங்கல் செய்வோர், நேர்த்திக்கடன் நிறைவேற்றுவோர், காவடி எடுப்போர், கரகமாடுவோர் என வடபகுதியின் பிரதி பிம்பமே அங்கு கோவில் சுற்றாடலை நிறைத்திருக்கும்.

இது ஒரு மத வைபவம் மட்டுமா?

இல்லை. இல்லவே இல்லை!

மரங்களின் கீழும், பரந்த வயல் வெளிகளிலும், கூடியிருந்து பாய்விரித்துக் கதைத்திருந்து, குதூகலித்து,

கடலை சப்பிக் கச்சான் உடைத்துப் பரிமாறி தூரத்து உறவுகளின் அந்நியோன்னியத்தைக் குடும்பங்கள் குடும்பங்களாக அனுபவிக்கும் ஆனந்தம் -

உறவினர் வீடுகளில் சில நாட்கள் தங்கி வன்னிக்காற்றின் வருடலை அனுபவிக்கும் இன்பம் -

புதிய திருமணப் பேச்சுக்கால்கள் மூலம் மேலும் வன்னிக்கும் குடாநாட்டிற்குமான உறவுகளைப் பேணி வளர்த்தல் -

இப்படி, இப்படி இப்பொங்கல் எமது வாழ்வின் ஒரு பிரிக்கமுடியாத வழமையாக எமது பண்பாட்டுக் கோலத்தின் ஒரு வெளிப்பாடாக, கருவிலேயே ஊறிய உறவுகளின் சங்கமமையமாகத் திகழ்கிறது.

பாலம்பிட்டி, தட்சிணாமருதமடு ஆகிய வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் மிக்க கிராமங்களின் அருகில் முதிரையும் பாலையும் வீரையும் ஒங்கி வளர்ந்த அடர்ந்த காட்டின் நடுவில் -

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் திரண்டு அந்த இடத்தில் ஒரு தனி இலையின் அசைவு கூட கேட்கு மளவிற்கு அமைதி

அந்த அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு கம்பீரமான, தெய்வீகமான குரலின் தெட்டத் தெளிவான ஆராதனை-

அந்த ஆராதனையுடன் ஒன்றி தம்மை மறந்து லயித்திருக்கும் மக்கள் வெள்ளம்-

இது மடுமாதா திருப்பதி!

இங்கே மத வேறுபாடுகள் இல்லை, பிரதேச இல்லை, சாதி வேறுபாடுகள் இல்லை.

முழு வடதமிழீழ வேற்றுமைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு உறவினரால் பிணைத்திருக்கும் ஒரு தெய்வீகம் இங்கே

திகழ்கிறது.

முருகபக்தன் முழங்காலில் நிற்கிறார்!

அம்மன் பக்தை ஆராதனையில் கலந்து
கொள்கிறாள்;

பேசாக் குழந்தையைப் பேசவைப்பதற்கு
பருத்தித்துறைப் பெருமகனொருவர் வெள்ளியில்
நாக்குச் செய்து கொடுக்கிறார்!

தீராப் பிணியைத் தீர்ப்பதற்காக தின்னை
வேலித் தியாகராசன் பெற்ற பிள்ளையை விற்று
வாங்குகிறார்!

மன்னார் மருசலீன் தன் எண்ணம் ஈடேற
ஆளுயர மெழுகுதிரி கொழுத்தி அன்னையைத்
தொழுகிறார்.

மன்னார் மாவட்டத்தில் ஏனையவட தமிழீழ
மக்களைக் கொண்டுவரும் அற்புதத் திருக்கோவில் இது.
அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடிச் சமைத்துண்பதும், கல
கலப்பும் சிரிப்பும் கும்மாளமுமாய்க் காடுகளுக்குள்
பாலைப்பழம் தேடிச் செல்வதும் காலம்காலமாக
வழங்கி வரும் எமது ஒரு மைப்பாட்டு வெளிப்பாடு
களில் இதுவும் ஒன்று!

ஒருபுறம் பரந்த நந்திக்கடல், மறுபுறம் விரிந்த
மருதநில வயல் வெளிகள்-

வைகாசி விசாகத்திருநாள்-

காலம்காலமாகத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில்
வழங்கி வரும் கண்ணகி வழிபாட்டின் தலைச்சின்னமாக
விளங்கும் வற்றாப்பளை அம்மன்கோவில் மக்கள்
வெள்ளத்தினால் திரண்டிருக்கிறது. எட்டுநாட்களுக்கு
முன்பே நந்திக்கடலில் நீரெடுத்து முள்ளியவளை
காட்டுவிநாயகர் கோயிலில் விளக்கேற்றுவதுடன்
ஆரம்பமாகும் இவ் விழா, விசாகத்திருநாளன்று அம்மன்
பொங்கலுக்காக வன்னியையும், குடாநாட்டையும்
ஒன்றாக்குகிறது. அந்த வெட்ட வெளியில், கடலோர
நிலவில், பொங்கல் செய்வதும், வழிபடுவதும்
உறவுகளுடன் கூடிக் கதைத்துச் சிரித்து மகிழ்வதும்
இதை வெறும் மத வழிபாட்டுக்கு அப்பால் உறவுகளைப்
பேணும், சொந்தங்களை வளர்க்கும் எமது தேசியத்தை
நிலைநிறுத்தும் சடங்காக ஆக்கி விடுகின்றது. குடா
நாட்டிலிருந்து இங்கு வருவோர் உறவினர் வீடுகளில்
தங்குவதும், எட்டாம் மடை வரை சுற்றத்தார் வீடு
களுக்குச் சென்று கொண்டாடுவதும், திரும்பும் போது
நெல், தேன், நெய், வேட்டை இறைச்சி வத்தல்கள் என
அன்பளிப்புகளோடு புறப்படுவதும் எமது பாரம்பரிய
பண்பாட்டு வழக்கங்கள்.

கதிர்காமத்திற்குக் கால்நடையாகச் செல்லும்
பக்தர்கள், கந்தரோடை அங்கணக்கட வயிலிருந்து
புறப்பட்டு வற்றாப்பளை அம்மன் பொங்கலில் பங்கு
கொண்டு, பின்பே அங்கிருந்து புறப்படுவர். அன்றைய
கதிர்காமக் கரைப்பாதை அடர்ந்த காடுகளும், ஆபத்தும்
நிறைந்ததாகையால், வற்றாப்பளையில் வைத்து
உறவினர்கள் பிரியாவிடை கொடுப்பதும், அழுவதும்,
ஏக்கம் நிறைந்த விழிகளுடன் கையசைப்பதும்,
வருடாந்த நிகழ்ச்சியாகும்.

கரவெட்டிப்பாணிக் காத்தவராயன் கொக்குத்
தொடுவாயில் ஆடப்படுவதும் புதுக்குடியிருப்புச்
சிந்துநடைக்கூத்து பருத்தித்துறையில் பேணப்படுவதும்
எமது கலா பூர்வமான தொடர்புகளின் ஆணித்தரமான

சான்றுகள். முள்ளியவளைக் கோவலன் கூத்தின்
ஆட்டமரபுகள், குறிப்பாகப் பிரசித்தி பெற்ற பொற்
கொல்லன் ஆட்டம் வட்டுக்கோட்டைக் கூத்துகளில்
காணலாம். இது மட்டுமின்றிக் கரையூர், பாசையூரில்
ஆடப்படும் வடமோடி, தென்மோடிக் கூத்துகள்
மன்னார் மாவட்டம் முழுவதுமே விரவிக்கிடக்கின்றன.
இணுவில், வடமராட்சி, அளவெட்டி, காங்கேசன்துறை
போன்ற இடங்களின் இசைநாடகக் கலைஞர்கள் வன்னிப்
பகுதி முழுவதுமே சென்று நிகழ்ச்சிகளை நடாத்துவதும்,
பிரபல கலைஞர்கள் ஆங்காங்கே தமக்குச் சிஷ்யர்களைக்
கொண்டிருப்பதையும் காணலாம். முருங்கன் பட
மாளிகை குடாநாட்டு இசை நாடகக் கலைஞர்களின்
குவிமையமாக இருந்து, கலையால் வன்னியும், குடா
நாடும் உறவாடிய வரலாற்றின் சான்றாகத்திகழ்கிறது.

வன்னிக்காடுகளில் வழிந்து வரும் மழை நீரால்
தன்னை நிரப்பும் இரணைமடு, அருவியாற்றில் கரை
புரளும் நீரை ஏற்றுத் திகழும் கட்டுக்கரை, வளங்
கொழிக்க வைக்கும் வவுனிக்குளம், இன்னும் அங்கும்
இங்கும் சிதறிக்கிடக்கும் சின்னஞ்சிறு குளங்கள்
வன்னியை நீரால் மெருகேற்ற, வன்னியோ நெல்லாலும்,
உழுந்தாலும், பயற்றாலும் உணவளிக்கும் களஞ்சிய
மாகிறது. ஆனால் குடாநாடோ ஆழக்கிணற்று நீரை
உழைப்பின் உயர்வால் மேலேற்றி வெங்காயம், மிளகாய்,
வாழை என உப பயிர்களின் உற்பத்தித் தளமாகிறது.
இளைஞர் குடியேற்றத்திட்டத்தின் தோற்றம், உப உணவு
உற்பத்திக்கான கதவுகளை வன்னியிலும் திறக்க குடா
நாட்டின் இளைஞர்கள், விவசாயிகள் பலர் வன்னியை
நோக்கி இடம் பெயருகின்றனர். இதனால் பெற்றோர்
இங்கும், பிள்ளைகள் அங்குமாக நிலப்பரப்புகளுக்கான
தூரங்கள் மனோ ரீதியாகவும், உறவுகளாலும் மிகமிக
நெருங்கி விட்டன. குடாநாட்டில் தங்கையின் மகள்
பூப்பெய்தினால் தலைக்கு நீர் வார்க்க வன்னியிலிருந்து
அண்ணன் வருமளவிற்கு தொடர்புகள் இறுகியுள்ளன.
வன்னியில் மழை பொழிந்தால்தான் வட தமிழீழத்தில்
வயிறு நிறையும் என்னுமளவிற்கு உணவுற்பத்தியின்
கேந்திரமாகிவிட்டது வன்னி.

மாடுகள்! மாடுகள்! மாடுகள்!

இவை எங்கே செல்கின்றன?

இந்த நீண்ட கண்டி வீதியில், ஆயிரக் கணக்கில்,
வெவ்வேறு மரபுக் குறிகள் கொண்ட இவை எங்கே
அடையப் போகின்றன? இடைக்காடு, கோப்பாய்,
வடமராட்சி ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்தவையல்லவா
இவைகள்!

வன்னியை நோக்கிய இவற்றின் இடப் பெயர்வு,
இங்கே பயிர்ச் செய்கை ஆரம்பமாகும் காலத்தில்
நடக்கிறது. வன்னியில் விதைப்பு ஆரம்பமாகும் வரை
கரைச்சியில் பரந்த வயல்வெளிகளே இவைகளின்
மேய்ச்சல் காடு. மழைகாலத்தில் திரும்பி வந்து இயக்க்சி
யில் வைத்துப் பராமரிக்கப்பட்டு, மீண்டும் மாரிமுடிய
சொந்த இடங்களை அடையும். வன்னி இவற்றின்
மேய்ச்சல் களமாக இருப்பது மட்டுமின்றி, அங்கிருந்து
கொண்டுவரப்படும் வைக்கோல், தவிடு ஆகியனவே
தீவனத் தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்கிறது. மனித
உணவுத் தேவை மட்டுமன்றி கால்நடைகளின் தீவனத்
தேவை கூட வன்னி - குடாநாட்டின் உறவுகளிலேயே
தங்கியுள்ளது.

இங்கே சில புதிய வாடிகள் தோன்றியிருக்கின்றனவே? லொறிகளில் வள்ளங்கள், அரிசி மூடைகள், வலைகள், தொழிலாளர்கள் என கொண்டு வந்து இறக்கப்படுகிறதே.

சோளகம் பெயர்ந்து விட்டது; மாத்தளன், பொக்கணை கடற்கரைகளில் வாடி அமைத்து மீன் பிடிக்க வல்வெட்டித்துறைச் சம்மாட்டிமார் வந்து விட்டனர். வாடைக்காற்று வீசத் தொடங்கி விட்டாலோ மன்னார் "சவுத் பார்" கடற்கரை கரையூர் மீனவர்களால் நிறைந்துவிடும். கடற் தொழிற் தொழிற் பிணைப்புகள் மட்டுமன்றி மன்னார் பனங்கட்டிக் கொட்டுக்கும், கரையூருக்குமிடையே திருமண பந்தங்களால் கூட நெருங்கிய உறவுகள் உண்டு.

குடா நாட்டிற்கான உழவு எருதுகள் சவாரி மாடுகள் ஆகியன கொக்குத் தொடுவாய், மன்னார் நாவற்குளம் ஆகிய இடங்களிலிருந்தே பெறப்படுகின்றன. இந்தப் பட்டிகளின் மாடுகள் சிறந்த தொழில் புரியக்கூடியன வெனவும், இப்பகுதியின் சூழ் நிலை களுடன் ஒத்துப்போகக் கூடியவை எனவும் கருதப்படுகிறது.

கலைபண்பாட்டு நடவடிக்கைகள், பொருளா தாரம், கல்வி உறவுகள் என குடாநாடும், வன்னியும் பிரிக்கப்பட முடியாது பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. இரு பகுதிகளுக்குமிடையிலான தொடர்புகள் காலம் காலமாக உருவாகி வளர்ந்தவை. ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிக்கப்படும் போது, மற்றது முற்றாக வலுவிழந்து நைந்து போகக்கூடிய அளவுக்கு நெருக்கமானவை. வன்னி வயல் வெளிகளில் ஓடிக் குடாக் கடலில் வடியும் நீரைப் போன்றே. குடா நாட்டின் பனங்கூடல்களைத் தாண்டி வரும் வெள்ளமும் ஆனையிறவுக் கடலிலேயே சங்கமமாகிறது.

ஆனால் இன்று-

ஆலயவழிபாடுகளாலும், திருமண உறவுகளாலும், கலை பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளாலும் பொருளா தாரத் தொடர்புகளாலும், கல்விப்பிணைப்புகளாலும் பேணப்பட்ட உறவுகள் கேள்விக்குரியதாகி விட்டன. வயிறு நோக ஆரம்பிக்க, வன்னியில் காரில் ஏற்றப்பட்ட கர்ப்பிணி, யாழ். பெரியாஸ்பத்திரியில் கொண்டு வந்து பிள்ளை பெறும் நிலை மாறி, வாரக்கணக்கில் காத்திருந்தும் வந்து சேர முடியாத நிலையும், சுகதேகியாய் வரும் ஒருவரே, நோயாளியாய் வருவாரோ, பிணமாய் வருவாரோ என்று அஞ்சி ஏங்க வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டுள்ளது.

குடி பெயர்ந்து வரும் கூழைக்கிடாக்களும், பரந்த கடல் வெளியெங்கும் பறந்து திரியும் பறவையினங்களுமாகக் காட்சியளித்த கொம்படிக் கடல் நீரேரியும், இறாலும் கொய்யும் விளைந்து கிடக்கும் ஆனையிறவுக் கடலும், திரளியும் காரலும், நண்டும். திரிந்து விளையாடும் கிளாலி நீர்ப்பரப்பும் எதிரியின் ஆக்கிரமிப்புக் கரங்களால் கவியப்பட்டு விட்டன. குடாநாடு ஒரு திறந்தவெளிச் சிறையாக மாற்றப்பட்டு விட்டது. இன்று பீரங்கிப் படகுகள் கக்கும் மரண தூதுவர்களுக்கிடையிலேயே, உயிருக்கே உத்தரவாத மற்ற நிலையிலேயே குடாநாட்டிற்கும், வன்னிக்கு மிடையிலேயே பயணம் செய்யவேண்டியுள்ளது. தந்தையிறந்தால் கொள்ளி வைக்கப் பிள்ளை

வரமுடியாத நிலை, ஆலய வழிபாடுகளும், நேர்த்திக் கடன்களும், உறவு பேணலும், கலை பண்பாட்டுத் தொடர்புகளும் அற்றுப் போகும் நிர்ப்பந்தம். வன்னியில் உற்பத்தியான நெல்லை விற்க முடியாத நிலை. குடாநாட்டில் அரிசிக்கு ஆலாய்ப் பறக்கும் கொடுமை. வன்னியிலோ கல்வி நலிந்து செல்லும் நிலை. மக்கள் தேவைகளுக்கான அலுவல்களில் ஈடாட்டம்.

தேசத்தைக் குறுக்கறுத்து விரிக்கப்பட்டிருக்கு இந்த ஆக்கிரமிப்பு காலங்காலமாக நிலைத்திருந்த எமது இழைகளை அறுக்கிறது. தேசம் துண்டு துண்டாக எமது கலை பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள் பிறழ்ச்சியடைய வேண்டிய அபாயத்தை எதிர் நோக்க வேண்டியுள்ளது.

இது வெறும் அரிசி, மாப்பிரச்சினையல்ல!

தமிழீழ தேசியத்தின் வேர்களையே தாக்கும் பிரச்சினை. தொடர்புகள் துண்டிக்கப்படுவதன் விளைவு எமது அடிப்படைகளையே அசையவைக்கும் வல்லமை கொண்டது என்பதைக் கணக்கிலெடுக்க வேண்டும்.

பச்சிலைப் பள்ளியார் இல்லாத புளியம் பொக்கணைப் பொங்கலும், குடா நாட்டினர் செல்லாத மடுத்திருநாளும், யாழ்ப்பாணத்தார் இல்லாத வற்றாப் பளை அம்மன் விழாவும், எத்தனை வெறுமையானது. வன்னியின் நெல்லும், நெய்யும் தேனும் இல்லாத யாழ்ப்பாணம் எத்தனை அரைகுறையானது. குடாநாட்டுத் தொடர் பற்ற வன்னியின் கல்வி எவ்வளவு பற்றாக் குறையானது! யாழ்ப்பாணத்து நாதஸ்வரக் கச்சேரி இல்லாத தான்தோன்றி ஈஸ்வரர் கோவில் திருவிழாவும், வன்னி மண்ணின் நாட்டார் பாடல்கள் இல்லாத குடா நாட்டு மேடைகளும் திருப்திகரமானவையா?

பாதையை மறித்திருக்கும் பகைவன் அகற்றப்பட வேண்டும். அங்கும் இங்கும் ஏரிப்பரப்பில் அலைந்து திரியும் பீரங்கிப் படகுகள் நொருக்கப்பட வேண்டும். எமது தொடர்புகள் மீண்டும் வலுப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இது-

தமிழீழத்தின் தேவை: தமிழீழ தேசியத்தின் தேவை: தமிழீழம் வாழ் ஒவ்வொரு தனிமனிதனதும் தேவை.

பாதை திறக்கப்படுவதை நோக்கி தடைகள் உடைக்கப்படுவதை நோக்கி ஒவ்வொரு தமிழரும் தமது நினைவுகளைத் திருப்ப வேண்டும். செயல் முறைகளை நகர்த்த வேண்டும்.

இது ஒரு தேசம் பரந்த எழுச்சியாக ஒவ்வொரு வரினது சிந்தனையிலும் செயலிலும் செறிந்து விட்ட ஒரு இலட்சியமாக மாற்றமடைய வேண்டும். அதுவே எமது தேசியம் தொடர்ந்து பேணப்படக் காணப்படும் ஒரு வழி முறையாகும்.

பாதை திறப்பதென்பது, இன்னமும் அந்நியன் கடலேறிக்கரையில் குந்தியிருக்க வரிசையில் நின்று. வெய்யிலில் கருகி, அடிகளையும் உதைகளையும் வசவுகளையும் வாங்கிக் கட்டி, கூனிக்குறுகிப் போகும் வழிமுறையல்ல. எங்கள் உறவுகளுக்கும் தொடர்புகளுக்கும் இடைநடுவே சூரைப் பற்றையாக நிற்கும் படை முகாம் துடைத் தெறியப்பட வேண்டும். எங்கள் பாதையில் நாங்களாக நெஞ்சை நிமிர்த்தி அச்சமின்றி உலவும் நிலை வரவேண்டும்.

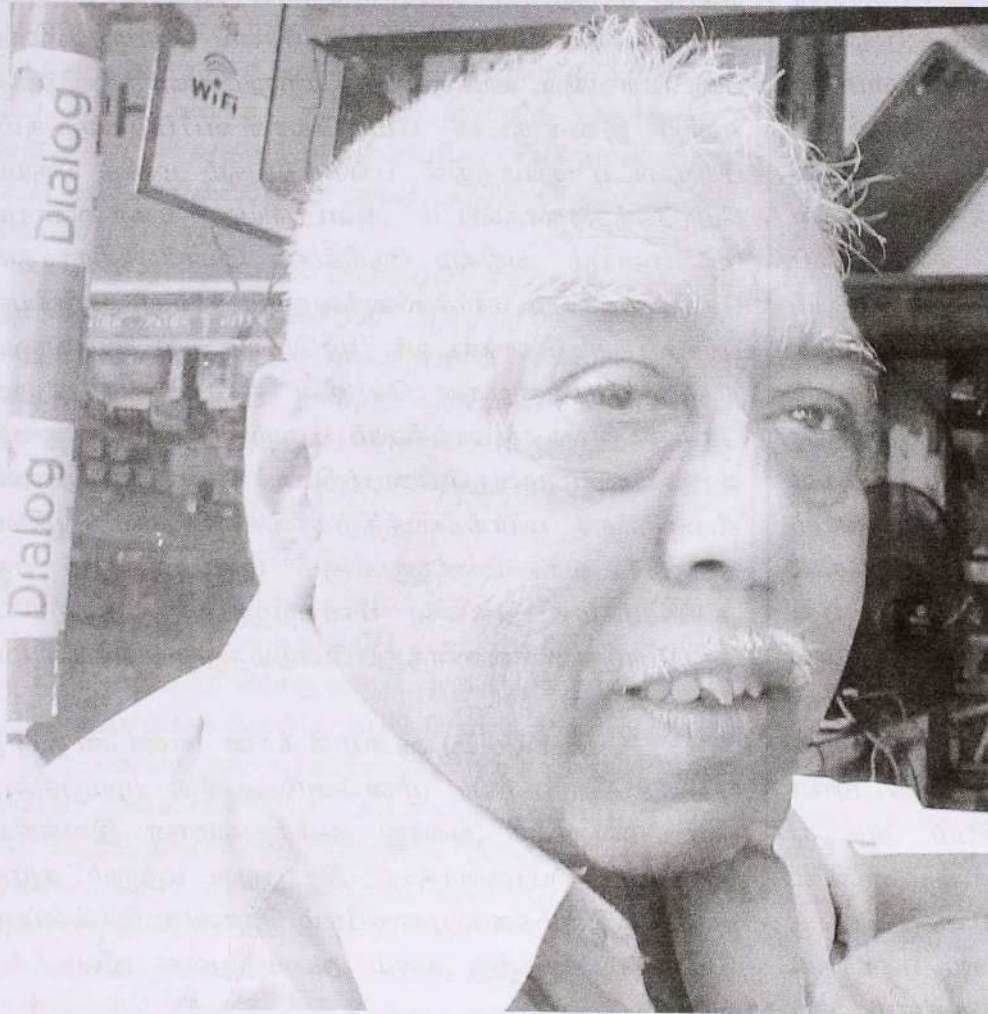
யோகேந்திரநாதனின் அரசியல் பார்வை

நா.யோகேந்திரநாதன் அவர்கள் பற்றிய பதிவு தனித்துவமானது. அவர் தொடர்பில் வெளிவரும் நூலுக்கு பங்களிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். இவரது இப்படைப்புக்கள் ஒவ்வொன்றும் அதிகம் பேசுபொருளைக் கொண்டது. அரசியல், சமூகம் வாழ்வியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு, நாகரீகம் என அனைத்துத் துறைகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்ற இலக்கிய படைப்பாளியாக துலங்கியவர். இவை அனைத்திற்கும் மூலவேராக விளங்குவது அவரது மார்க்சிஸம் பற்றிய தேடலாகும். மார்க்ஸிஸம் அவரது வாழ்வியல் மையமாகும். தனித்து ஏட்டிலும் எழுத்திலும் மட்டுமல்ல தன்னோடும் தனது குடும்ப வாழ்வோடும் மார்க்சிஸத்தை செயல்வடிவமாக்கியவர்.

அவர் ஓர் இலக்கியவாதியாக மட்டுமல்லாது வானொலி நாடககர்த்தாவாக, ஊடகவியலாளராக, அரசியல் ஆய்வாளராக, இராணுவ ஆய்வாளராக தன்னை அடையாளப்படுத்தியவர். மனித நேயம் அவரது அடிப்படை செல்நெறியாகும். தமிழ் தேசியப்பற்றுள்ளம் கொண்டவர். விடுதலை உணர்வினால் கவர்ப்பட்ட இளம்பராயத்திலிருந்தே அதற்காக உழைப்பவர். ஆயுதப் போராட்ட காலத்திலும் தமிழ் தேசியத்தின் செழுமைக்காக செயல்பட்டது மட்டுமன்றி அதன் பின்னரும் தாம் வரிந்து

கொண்ட கொள்கைக்காக சளைக்காமல் பங்காற்றியவர். அவரது படைப்புக்கள் அவரை அடையாளப்படுத்தப் போதுமானது. அதிலும் நீந்திக் கடந்த நெருப்பாறு எனும் இராணுவ ஆய்வு நூலானது போரியல் நுட்பங்களையும் அதன் வடிவங்களையும் நகர்ந்து செல்லும் போக்கினையும் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. அ.சி.உதய குமார் அவர்களது இராணுவ விஞ்ஞானம் பற்றிய ஆய்வுக்குப் பின்னர் ஈழத்தமிழ் தழுவில் இராணுவ ஆய்வாக நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு என்ற நூல் அடையாளப்படுத்தப் படுகிறது. அதனை இலக்கியமாக வடிவமைத்த உரையாடல் ஊடாக ஈழத்தமிழரது இராணுவ அணுகு முறையும் அதன் யதார்த்தவாதமும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அது மட்டுமன்றி அதனை ஒரு வரலாற்று நகர்வாகவும் போரியலின் நகர்வாகவும் குறிப்பிட்டதன் மூலம் ஈழத்தமிழரது துயரமும் அழிவும் நேர்க்கணியமான தகவலுடன் ஆராயப்படுகிறது. நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு பல்பரிமாணம் கொண்ட நூல் என்பதை கொண்டு யோகேந்திரநாதன் அவர்களது வீச்சு தெரிகிறது. ஆயுதபலத்தையும் போரியல் நுட்பங்களையும் புலனாய்வையும் தலைமைத்துவங்களது தியாகங்களையும் அதற்கான நகர்வுகளையும் துல்லியமாக வெளிக்காட்டிய ஆய்வு நூலாக அமைந்துள்ளது. யதார்த்தவாதிகளின் உலகளாவிய இராணுவபலக்கோட்பாடு நாடுகளது இராணுவ பலத்தையும் அதற்கான இராணுவ அரசியலையும் விவாதிப்பது போன்று ஈழத்தமிழரது இராணுவ பலக்கோட்பாடு நகர்ந்த விதத்தையும் அதன் வலுவையும் நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

அவரது இன்னொரு படைப்பான இடிபடும் கோட்டைகள் என்பது சமூக மட்டத்திலுள்ள முரண்பாடுகளை மையப்படுத்தி வெளிப்படுத்தப்பட்ட நூலாக அமைந்திருந்தது. இந்தப் படைப்பு அவரது சிந்தனைக்குள் அதிக

மார்க்கிஸ நோக்கின் புலமை வெளிப்பட்டுள்ளது. அதற்கான இயங்குநிலையில்லாத சமூகங்களையும் கட்டமைக்கும் போக்கு அந்நூலில் வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார். அவ்வாறே ஈழத்தமிழர் சமூக மரபையும் அதிலிருந்து உடைக்கப்பட வேண்டிய நிலைகளையும் அடையாளப்படுத்தும் யோகேந்திர நாதன் மனித சமூகத்தின் வளர்ச்சியை நோக்கிய சிந்தனையை வலிமைப்படுத்தும் விதத்தில் அப்

படைப்பைத்தந்துள்ளார். சமூகம் பற்றிய படைப்புக்களை அதிகம் கொண்டுள்ள ஈழத்தமிழர் மத்தியில் அவரது நூல் தனித்துவமானதாகவும் முன்னோக்கிய சிந்தனையை தருகின்றதாகவும் அமைந்துள்ளது.

அவ்வாறே அவரது இன்னோர் படைப்பிலக்கியமான காட்டுநிலா என்பது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாடகங்களின் தொகுப்பாக அமையப் பெற்றுள்ளது. அவரது வானொலிநாடகங்களின் தொகுப்பாக அமைந்த போதும் அவை அனைத்தும் இயற்கையின் பால் கிராமிய மக்களின் வாழ்க்கையின் தரிசனங்களையும், எச்சரிக்கைகளையும், அவாக்களையும் வெளிப்படுத்துவதோடு வன்னி மக்களின் இயற்கையுடனான கூடி வாழ்தலின் அர்த்தங்களை படம்பிடித்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. அத்தகைய கூட்டு வாழ்க்கையையும், நியாயப்பாடுகளையும் அதனூடாக எதிர்கால சமூகத்தின் இருப்பையும் பாதுகாக்கும் முனைப்பை அத்தகைய நாடகங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றார். இதன் சுவையானது மாக்ஸிச சிந்தனை மரபையும், தமிழ்த்தேசிய சிந்தனை மரபையும் ஒன்றிணைத்து அதன்வீரியத்தையும், யதார்த்தத்தையும் வாழ்க்கையாகவும் அதன்பால் வெளிப்படுத்தும் படைப்புக்களாகவும் அமைந்துள்ளது. இந்த நூலில் பௌதீக ரீதியான அறிவின் தனித்துவம் அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. நம்பிக்கையும் அதிக துணிச்சலும் கொண்ட எழுத்தாளனாக மட்டுமன்றி எல்லோர் முன்னிலையிலும் சரியானதை சரியாக வெளிப்படுத்தும் மனோநிலை கொண்ட ஒரு எழுத்தாளன் என்பதை பல சந்தர்ப்பங்களில் நிறுவியுள்ளார். அவரது எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் அறிவையும் சிந்தனையும் உணர்வையும் ஒன்றுசேர்க்கும் காலத்தின் பதிவாகவும் எதிர்காலத்தின் விம்பமாகவும் அமைந்திருக்கின்றது என்பது அவரது எழுத்துக்கள் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஈழ விடுதலைப்போராட்டத்தின் வரலாற்றை கற்றுக்கொள்வதற்கு இவரது படைப்புக்கள் ஆழமான பதிவுகளாகும். வரலாற்றின் நேர்க்கணியமான பார்வையும் விசேடமான மனித விழுமியங்களின் சேர்க்கையும் அவரது எழுத்துக்களில் அமைந்திருப்பதோடு வன்னி மண்ணில் இயற்கையோடு கலந்த படைப்பாளியாக விளங்குகின்றார். அவரது சொல்வீச்சும் மொழியும் படைப்புக்களின் இன்னோர் கலாபூர்வமான அம்சமாகும்.

அரசியலையும் இலக்கியத்தையும் ஒரே தளத்தில் கொண்டு செல்லும் ஆரோக்கியம் அவரது எழுத்துக்களுக்கு உண்டு. இவர் தமிழ் மண்ணுக்கு கிடைத்த பொக்கிசமென்றே கூறவேண்டும்.

நா.யோகேந்திரநாதனின் ஆளுமை தனித்துவமானது. இயல்பாக மனிதாபிமானத்துடன் இயங்கும் யோகேந்திரநாதன் அறிவினால் இந்த உலகத்தின் அனைத்தையும் அளவீடு செய்யும் பக்குவம் கொண்டவர். மார்க்சிஸ மரபுக்குள்ளால் வளர்ந்த யோகேந்திரநாதன் கோட்பாட்டறிவையும் நடைமுறையாதார்த்தத்தையும் மிகத்தெளிவாக கொண்டவர் என்பதை அவரது இயங்கியல் மூலம் கண்டறிய முடியும். இயற்கை பற்றிய தரிசிப்பு சமூகத்தை வழிகாட்ட முனைகிற பக்குவம் மட்டுமன்றி அறிவின் எல்லைக்குள் கொண்டு செல்லும் திறனும் யோகேந்திரநாதனுக்குரியது. அவரது எழுத்துக்கள் ஒவ்வொன்றும் எழுச்சியையும் உற்சாகத்தையும் தரக்கூடியது. விழிப்பு நிலை மனிதனை மையப்படுத்திய அவரது பார்வை அவருக்கே உரியது. அவரது விமர்சனம் என்பது ஏனைய படைப்பாளியை ஊக்குவிப்பது மற்றும் வளர்த்துவிடுவது என்ற இலக்குடன் மேற்கொள்ளப்படுவதாகும். பிறருடைய துயரத்தில் பங்கெடுக்கும் மனித நேயம் யோகேந்திரநாதனிடம் அளப்பரியது. மண்ணையும் மக்களையும் அதிகம் நேசிக்கும் யோகேந்திரநாதன் தேசியத்தையும் மார்க்சிஸத்தையும் தனது அறிவியல் புரிதலாகக் கொண்டவர். மாபெரும் புரட்சியாளனும் சிந்தனையாளனுமான லெனின் குறிப்பிடுவது போல் தேசியம் இல்லாத மார்க்சிஸம் பயனற்றது என்பதை தனது வாழ்வியல் முழுவதும் பின்பற்றியவர் யோகேந்திரநாதன். கீழைத்தேச மார்க்சிஸத்திற்கான புரிதலை அதிகம் கொண்டவர். மண்ணுக்கும் மக்களுக்கும் எது அவசியமோ அதனை பின்பற்றுவவர். அதற்காக கோட்பாடுகளை வளைத்துப் போடும் திறனும் பக்குவமும் கொண்டவர்.

அவரது ஆளுமைக்கான எண்ணத்தை வெளிக்கொண்டுவர முன்னெடுத்துள்ள முயற்சியை பாராட்டுவதுடன் அவரது தனித்துவமான இலக்கிய, அரசியல், பொருளாதார, இராணுவ மற்றும் சமூக பார்வை இளம்தலைமுறையிடம் கொண்டு செல்லப்பட வேண்டும். அதற்கு களம் அமைத்துள்ள ஜீவநதிக்கு வாழ்த்துக்கள்.

+

நா.யோகேந்திரநாதன் படைப்புலகில் ஓர் “ஓயாத சிலை”

■ விவேக்

படைப்பாளி நா. யோகேந்திரநாதன் அவர்களை எனது இளம் வயதிலிருந்தே தெரியும். அப்போதிருந்தே அவரது எழுத்துக்களை நான் வாசித்திருக்கின்றேன். 90களிலிருந்து அவருக்கும் எனக்குமான நேரடித் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. எழுத்து, இலக்கியம் தொடர்பான தொடர்புகள் அவை.

அடிப்படையில் பொதுவுடமைவாதியான யோகேந்திரநாதன் அவரது படைப்புக்களில் எல்லாம் அதனையே வெளிப்படுத்தி வருபவர். கலை, இலக்கியப் பரப்பில் பல்வேறு தளங்களிலும் நின்று இயங்கும் ஆற்றல் அவரிடம் உள்ளது.

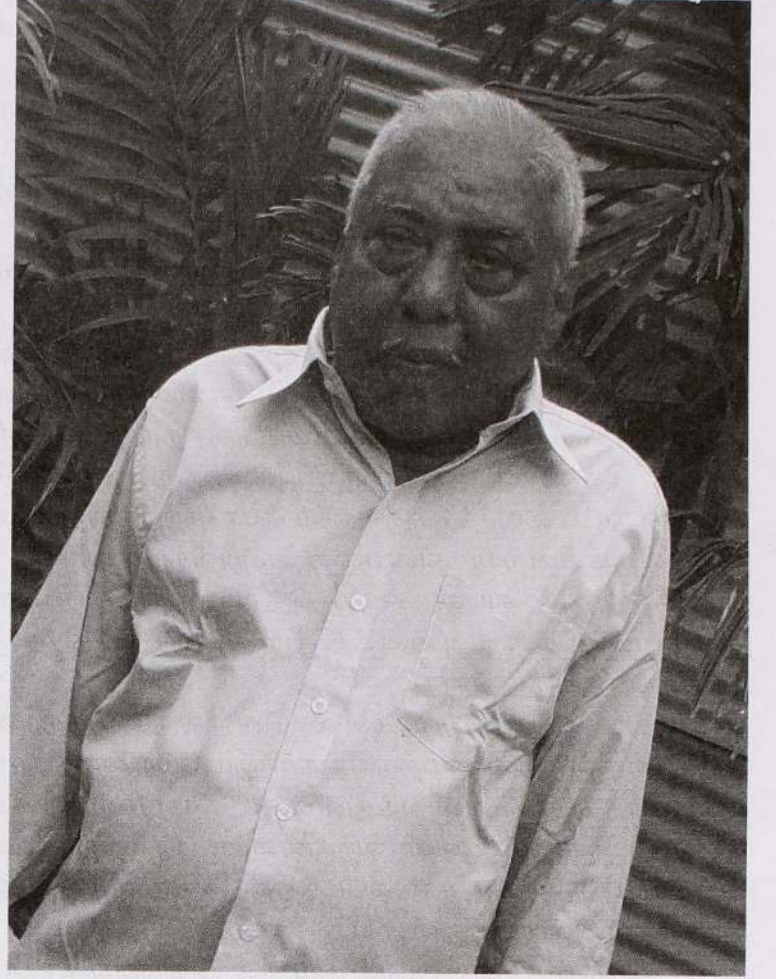
சிறுகதை, நாவல், அரசியல் கட்டுரைகள், நாடகம், தெருக்கூத்து, வானொலி நாடகம், திரைப்படம் என அவரது நீண்ட கலைத்துறை பயணத்தை நானறிவேன். படைப்புலகில் யோகேந்திரநாதன் ஒரு “ஓயாத அலை” என்றே நான் கூறுவேன். தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருப்பார். உடல் நலக் குறைவால் பாதிக்கப்பட்டாலும் அவரது கரங்கள் எழுதிக் கொண்டே இருக்கும். வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையிலும் அவர் அங்கிருந்தும் எழுதிக் கொண்டிருப்பார்.

இது ஒன்றும் மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்று அல்ல. வார இதழ் ஒன்றின் ஆசிரியராக நான் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் வாராந்தம் அவரது கட்டுரையும், தொடர்கதை ஒன்றும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி அவருக்கு உடல்நலம்பாதிக்கப்படும். அதனால் அவர் எழுதியனுப்பும் ஆக்கங்கள் தடைப்படுவதில்லை.

மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்ட நிலையிலும் அவர் தொலைபேசியில் கதைப்பார். “மருத்துவமனையிலிருந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றேன். ஆக்கங்கள் வரும்” என்று கூறுவார். அதேபோல அனுப்பியும் வைப்பார். எனக்கு இது ஆச்சரியமாக இருக்கும்.

பல எழுத்தாளர்கள் எழுதுவதற்கான மனநிலை (Mood) இல்லாவிட்டால் கூட எழுத மாட்டார்கள். யோகேந்திரநாதன் அவர்களுக்கு இந்தப் பிரச்சினை இல்லை. எந்த மனநிலையிலும், எந்த சூழ்நிலையிலும் அவர் எழுதிக் கொண்டிருப்பார்.

விடுதலைப் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த காலங்களில் யோகேந்திரநாதன் அவர்களது கலை,

இலக்கிய பங்களிப்பு அளப்பரியது என்றே கூறலாம். மக்களுக்கு விழிப்புணர்வுட்டும் தெருவெளி நாடகங்களை எழுதி, இயக்கி, அவற்றில் நடித்து மிருக்கின்றார். காலம் செல்லச் செல்ல வானொலியிலும், தொலைக்காட்சியிலும் அவரது படைப்புக்கள் வெளியாகத் தொடங்கின.

ஆரம்ப காலங்களில் இலங்கை வானொலியில் அவர் நாடகங்களை எழுதிவந்துள்ளார். இதனால், இலங்கை வானொலியில் அறிவிப்பாளராகவும், படைப்பாளியாகவும் இருந்து இன்று உலகத் தமிழர்களால் மதிக்கப்படும் அப்துல் ஹமீட் அவர்களின் நண்பராகவும் உள்ளார். அவரைப் பற்றி அடிக்கடி எம்முடன் பகிர்ந்துகொள்வார்.

யோகேந்திரநாதனது திரைப்பட முயற்சிகள் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். “எதிர்காலம் இருளல்ல” என்ற திரைப்படம் ஒன்றை அவர் 1980களின் பிற்பகுதியில் இயக்கியிருந்தார் அதனை நான் பார்த்திருக்கின்றேன். கணனி தொழில்நுட்பம் தெரியாத அல்லது அது வளர்ச்சியடையாத சூழலில், கிளிநொச்சியில் வைத்து மிகுந்த தொழில்நுட்ப சிரமங்களுக்கு மத்தியில் நேர்த்தியாக அந்த திரைப்படத்தை அவர் உருவாக்கியிருந்தார்.

90களின் பின்னர் சிறிது சிறிதாக தமிழ் பிரதேசங்களில் தொழில்நுட்பம் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. தடைகளுக்கு மத்தியிலும் தனித்துவமாக அது வளரத் தொடங்கியது. குறும் திரைப்படங்கள், முழுநீளத் திரைப்படங்கள் எல்லாம் வெளிவரத் தொடங்கின. இலங்கையில் சிங்களக் கலைஞர்களே வியக்கும் அளவில் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி ஏற்படத் தொடங்கியது.

90களில் கொழும்பில் நடத்தப்பட்ட “தமிழ், சிங்களக் கலைக்கூடல்” நிகழ்வில் தமிழ், சிங்கள கலைஞர்கள், புத்திஜீவிகள் கலந்து கொண்டு

கருத்துரைகளை வழங்கினர். அப்போது பிரபலமான சிங்கள திரைப்பட இயக்குநர் ஒருவர் தெரிவித்த கருத்து அந்த அரங்கிலிருந்து அனைத்துத் தரப்பினரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது. திரைப்படத் தொழில்நுட்பத்தில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள் பற்றி அவர் கூறினார். இந்த மாற்றங்கள் இலங்கையிலும் விரைவில் ஏற்படும் என்று குறிப்பிட்ட அவர், இலங்கை தமிழ் திரைப்படத்துறையில் அது ஆரம்பித்து விட்டது என்றும் குறிப்பிட்டார்.

“கடலோரக் காற்று” என்ற திரைப்படம் அவ்வாறான தொழில்நுட்பத்தில் உருவாக்கப்பட்டது என்று அந்த சிங்கள இயக்குநர் கூறிய போது அரங்கம் கரகோசத்தால் அதிர்ந்தது.

இதனை இங்கு ஏன் குறிப்பிடுகின்றேன் என்றால், இந்த தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிகளுக்கும் யோகேந்திரநாதன் பயணித்திருக்கிறார்களென்றார் என்பதை கூறுவதற்காகவே. நவீன தொழில்நுட்பத் துடன் கூடிய தொலைக்கட்சி நாடகங்கள், குறும்படங்கள் அனைத்திலும் யோகேந்திரநாதனின் பங்களிப்பு இருந்துள்ளது.

புலம்பெயர் நாடுகளில் வெளிவரும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், இணையத்தளங்களிலும் யோகேந்திரநாதனின் படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. போரின் பின்னரான காலகட்டத்திலும் வெளி வந்துள்ளன. நானறிந்த வரையில் போரின் பின்னரான காலகட்டத்தில் அவர் எழுதிய இரண்டு நாவல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

அவர் தொடர்ந்தும் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். சில மாத இடைவெளிக்குப் பின் அவருடன் தொலைபேசியில் உரையாடினேன். அவர் பேசுவது எனக்கு கேட்வில்லை. அவரது குரல் காற்றாக வந்தது. “நீங்கள் கதைப்பது கேட்வில்லை” என்று கூறினேன். “என் குரல் பேய்விட்டது” என்று அவர் கூறியது கேட்டது. பின்னர், அவருக்கு தொண்டையில் புற்றுநோய் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை அறிந்து துயரடைந்தேன். வானொலியில் கேட்ட அந்த கணீரென்ற குரல் இனி கேட்காதா என்று கலைப்பட்டேன்.

சில நாட்களுக்குப் பின்னர் தொலைபேசியில் கதைத்த போது அவரது குரல் சற்றுத் தெளிவாக கேட்டது. பின்னர் கிளிநொச்சியில் நடைபெற்ற நிகழ்வு ஒன்றில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றும் அளவிற்கு அவரது குரல் சரியாகிவிட்டது. மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

மீண்டும் அவர் சுகவீமற்றுள்ளார் என அறிந்தேன். கடந்த ஜனவரி மாதம் எனது ஒரோயொரு மகனை விபத்து ஒன்றில் இழந்தேன். அதனை அறிந்து அவர் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டார். ஆறுதல் கூறினார். பின்னர் எனது வீட்டிற்கு வந்தார். முச்சக்கர வண்டியில் வந்த அவரால் இறங்கி நடக்க இயல வில்லை. முற்றத்திலிருந்தே உரையாடினார். கைகளால் பிடித்து தேநீர் அருந்தக் கூட அவரால் இயலவில்லை. நானே அவருக்கு தேநீர் பருக்கினேன்.

அன்று நிறைய விடயங்களை என்னுடன் பகிர்ந்து கொண்டார். தனக்கு “நேரம் வந்துவிட்டது” என்று கூறினார். தான் அந்தக் காலம் தொடக்கம் சேகரித்து வைத்துள்ள பெறுமதியான புத்தகங்களை கிளிநொச்சி நூலகத்திடம் ஒப்படைத்து விட வேண்டும் என்றும் கூறினார்.

அவர் தனது உடல்நிலை பற்றி முன்னர் இவ்வாறு கூறியது இல்லை. எனினும், “தனக்கு குரல் போய்விட்டது” என்று கூறிய அவருக்கு பின்னர் எவ்வாறு குரல் திரும்பியதோ அதே போல் அவரது உடல்நிலை பழைய நிலைக்கு வரும் என்றே நம்புகின்றேன் அவரது படைப்புகள் தொடர வேண்டும். அதற்காக பிரார்த்தனை செய்கின்றேன். ✦

நா.யோகேந்திரநாதன் பற்றிய சிறு குறிப்பு

தந்தை: நாராயணபிள்ளை

தாய்: இராசம்மா

சகோதரர்கள் - 5

பிறந்த இடம்: கரணவாய்

ஆரம்பக்கல்வி:

1. யா/கரணவாய் மணியாரத் தோட்டம் பாடசாலை
2. அனுராதபுரம் புனித திருக்குடும்ப கன்னியர்மட பாடசாலை
3. யா/உடுப்பிட்டி அமெரிக்கமிஷன் கல்லூரி

தொழில்:

உப தபாலதிபர்
பத்திரிகையாளர்

முதல் படைப்பு:

வியர்வையின் விலை- சிறுகதை
(ஈழநாடு)

வெளியான நூல்கள்

1. தொலைநோக்கி(சிறுகதைத்தொகுதி)
2. நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு - பாகம் 1
3. நீந்திக்கடந்த நெருப்பாறு - பாகம் - 2
4. இடிபடும் கோட்டைகள் - நாவல்
5. காட்டுநிலா - நாடகங்கள்

விருதுகள்:

1. சேம்புலக்குரிசில்
2. கலைக்குரிசில்
3. கலைமாமணி
4. நீத்திக்கடந்த நெருப்பாறு நூல்களுக்காக வடமாகாண விருது
5. காட்டு நிலா நூலுக்கான இலங்கை சாகித்திய விருது
6. ஐ.பி.சி.வானொலியால் பன்முக ஆளுமை விருது

1966 ஆம் ஆண்டு வடமாகாண கொம்யூனிஸ்ட் வாலிபர் சங்க இணைச் செயலாளர்.

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

மதி கலர்ஸ்

PRINTERS & WEDDING CARDS

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

உங்கள் எண்ணங்களில் உண்ணங்களாய்!...

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சுப்பதித்தல் சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான ஓர் அச்சுக்கூடம்

One
Miss Call
070 222 2259

உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து விதமான பிறிண்டிங் தேவைகளையும் உடனுக்குடன் காரமாகவும், நேரித்தியாகவும் வழற்றுக் கொள்ள நாடுங்கள்...

தீர்மான

அழைப்பீடுகள்

கட்சியறை

ஒவ்வொரு பதிப்பும், ஸ்கர்ன் பதிப்பும், புகட்டல் பதிப்பும், கவர் பதிப்பும், கர்ப்பம் பதிப்பும், டைப் செற்றும், வைப்பும்

MATHI
COLOURS

இச் சஞ்சிகை அவ்வாய் கையைகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கவாமிதி ச. கவாமணி அவர்களால் மதி கலர்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிடும் வெளியிடப்பட்டது.